

BIBLIJSKI ADVENTIZAM

PROPOVED

O

DOLASKU I KRALJEVSTVU

NAŠEG GOSPODA ISUSA HRISTA

OD STAREŠINE DŽEJMSA VAJTA

VLASTITO IZDANJE
2023.

BIBLIJSKI ADVENTIZAM
DŽEJMS VAJT

Naslov originala:
BIBLE ADVENTISM
BY JAMES WHITE
1870.

Prevod sa engleskog:
IVAN ČOLOVIĆ

Redaktura, lektura i korektura:
MATO TOKIĆ, DANILO MATOVIĆ

Grafičko oblikovanje, prelom teksta i dizajn korica:
MATO TOKIĆ

Urednik:
MATO TOKIĆ

Vlastito izdanje
MATO TOKIĆ
Vuka, 2023.

Copyright © Mato Tokić, 2023.

www.dobravijest.com

ISBN 978-953-8520-01-3

SADRŽAJ

PRVA PROPOVED

UVOD.....	5
-----------	---

DRUGA PROPOVED

MILENIJUM.....	14
----------------	----

TREĆA PROPOVED

DRUGI DOLAZAK.....	36
--------------------	----

ČETVRTA PROPOVED

NOJEVO I NAŠE VREME.....	48
--------------------------	----

PETA PROPOVED

CRKVA NIJE U TAMI.....	61
------------------------	----

ŠESTA PROPOVED

VREME KRAJA.....	67
------------------	----

SEDMA PROPOVED

KRALJEVSTVO 74

OSMA PROPOVED

SUD 98

DEVETA PROPOVED

VREME 114

DESETA PROPOVED

SVETINJA 141

JEDANAESTA PROPOVED

SPASONOSNA VERA 180

PRVA PROPOVED

UVOD

TEKST: Ali svetite Gospoda Boga u srcima svojim, i budite uvek spremni da svakom čoveku koji vas pita za razlog nade koja je u vama odgovorite sa krotošću i strahom. 1. Pt. 3:15.

NAŠE ime, Adventisti sedmog dana, izražava dve istaknute osobine naše vere i nade. Kao adventisti, mi očekujemo lično pojavljivanje i vladavinu Isusa Hrista. I težeći ka toj spremnosti, neophodnoj kako bi se sreli sa našim skoro dolazećim Gospodom u radosti, dovedeni smo do svetkovanja sedmog dana u nedelji kao posvećenog dana odmora od Stvoritelja.

Ove istaknute osobine naše vere su nepopularne. Potpuno smo svesni da u religioznom svetu postoji mnogo predrasuda prema mnogim našim mišljenjima o biblijskoj istini. Ovo, međutim, postoji uglavnom zbog nedostatka informacija o našim stvarnim stajalištima, i verovatno, u izvesnoj meri, zbog nedostatka razumevanja i pobožnosti kod nekih koji su zastupali naše stavove. Neka nam Bog pomogne da ovu predrasudu pobedimo jasnom i inteligentnom odbranom istine, i dobro uređenim životima, i duhom poniznosti i ljubavi, koji će rastvoriti svoj put ka srcima ljudi. Tekst predlaže:

1. Pripremu srca pre nego što se upustimo u rad podučavanja naših prijatelja. „Ali svetite Gospoda Boga u srcima svojim.“ U našim srcima treba da izdvojimo Gospoda Boga kao biće naše najveće ljubavi i kao jedini cilj obožavanja. Trebalo bi da budemo očišćeni od greha i treba da budemo prožeti Duhom Božijim pre nego što se upustimo u odgovoran posao podučavanja istine o Bogu drugima, da ne bismo pokvarili delo i stvorili predrasude, umesto da uklonimo one koje već postoje.

2. U tekstu se predlaže priprema uma za učenje. Ovo je neophodno da bismo uvek bili spremni da poučavamo one koji su ispitivačkih umova. „I budite uvek spremni da svakom čoveku koji vas pita za razlog nade koja je u vama odgovorite.“ Božanska istina poziva na razumevanje. Narod traži razloge, a ne samo tvrdnje. Oni koji podučavaju treba da budu inteligentni. Trebalo bi da budu spremni. Trebalo bi da budu „uvek spremni da daju odgovor svakom čoveku koji pita“. Potpuni početnik u nebeskim stvarima može izneti tvrdnje sa svim pouzdanjem iskusnih Biblijskih proučavalaca, a ipak zbog nedostatka dobre volje da „istražuje Pisma“, i da „proučava da se pokaže prokušan pred Bogom, kao radnik koji se nema čega stideti“, možda neće biti sposoban da navede nijedan ubedljiv argument.

3. Narod ima pravo da traži razloge naše vere i nade. To se jasno pokazuje u govoru apostola, koji zahteva spremnost da se odgovori svakom čoveku koji traži. To se takođe vidi u proročkom pitanju i odgovoru, posebno primenljivom na naše vreme, „Stražaru, šta je u pogledu noći?

Stražaru, šta je u pogledu noći? Stražar reče: Doći će jutro, ali i noć; ako ćete tražiti, tražite, vratite se, dođite“.

4. Način na koji treba da se iznesu razlozi naše vere i nade, izričito se navode, – „sa krotošću i strahom“. U nedostatku krotosti, i straha da uvredi Boga, njegova istina je slaba, i gotovo je sigurno da će joj biti prigovoreno. Ali kada se poučava sa krotošću i strahom, javlja se u svojoj lepoti i snazi. Hristos je u svom životu bio obrazac krotosti. Prvi Isusovi sledbenici, koji su izašli u svet novokršteni Duhom svog Učitelja, bili su krotki ljudi. Sa krotošću su predstavili Isusa kao jedinog Spasitelja ljudi. I sa strahom i trepetom, kako ne bi bili neuspešni da ispune svoju visoku i svetu misiju, iziđoše oslanjajući se na snagu Onoga koji je rekao, „Gle, ja sam s vama uvek“.

Svi koji su zaista prožeti Duhom svog božanskog Učitelja, pokazaće u dobroj meri krotost koja je karakterisala njegov život. Kada takvi govore u odbranu biblijske istine, činiće to sa krotošću i strahom. Veliki apostol, u pogledu odgovornosti poučavanja reči Božije, koristi ove snažne reči: „Jer mi smo Bogu ugodan miris Hristov, u onima koji se spavaju, i u onima koji propadaju. Jednima smo miris smrti na smrt, a drugima miris života na život. A ko je sposoban za ovo?“ 2 Kor. 2:15,16.

Kako će lepa i delotvorna biti ta crkva čije služenje i članstvo nose srećno breme istine, inteligentna u reči Božijoj, spremna uvek, sa krotošću i strahom, da pruži odgovor svima koji se raspituju o razlozima nade koje ona neguje! Adventisti sedmog dana ulažu neke napore da dostignu ovu poziciju. Dao Bog da naša revnost u radu pripreme

bude srazmerna našim željama i velikom delu pred nama.

Istina je da se u nekim pogledima razlikujemo od drugih verskih tela sadašnjeg vremena, a u odnosu na većinu njih se veoma razlikujemo. Ali mi se ne razlikujemo od drugih samo zato što tako hoćemo. Ne volimo da se razlikujemo da bismo bili čudni. Ne; biramo da budemo u skladu, ako je moguće, sa našim bližnjima, posebno sa onima koji poštuju Boga i njegovu reč. Verujemo da je greh razlikovati se od drugih, osim ako ne postoje dobri razlozi zašto bismo se razlikovali.

Ne verujemo to što verujemo zbog prednosti u ovom životu. Nije uvek pogodno svetkovanje Šabata kao sedmog dana. Često je neugodno biti u neskladu sa ostalim celim svetom dva dana u nedelji. Često gubimo prijatelje i prednosti u svetu zbog toga što se pridržavamo biblijskog Šabata.

Ne verujemo ovako kako verujemo zbog toga što imamo isti način razmišljanja. Razlikujemo se po prirodnom temperamentu i obrazovanju, verovatno, koliko i pripadnici bilo kog drugog verskog tela.

Ne verujemo ovako kako verujemo zbog denominacijskog oblikovanja. Skupili smo se od metodista, redovnih baptista, baptista slobodne volje, baptista sedmog dana, prezbiterijanaca, kongregacionalista, episkopalaca, učenika, holandskih reformatora, hrišćana, luterana, katolika, ujedinjene braće, univerzalista, svetovnih ljudi i nevernika.

Ne verujemo ovako ni iz nacionalne ukalupljenosti. U velikoj meri smo sastavljeni od rođenih Amerikanaca, dok su mnogi koji su došli Englezi, Velšani, Škoti, Irci,

Francuzi, Nemci, Norvežani, Danci, Šveđani, Poljaci, Švajcarci, Italijani i drugi. Rad na okupljanju vernika sačinjenih od takvog materijala, manje ili više oblikovanih verskim mišljenjima i formama nekoliko denominacija, sa svim njihovim nacionalnim osobenostima – koji uživaju, u velikoj meri, jedinstvo naklonosti i duha – je očigledno delo Božje.

Zašto onda verujemo to što verujemo? Iz poštovanja prema Bibliji koju volimo, i Bogu Biblije koga obožavamo, verujemo u ono što radimo i jesmo to što jesmo. Vodeći princip naše vere i prakse, kao adventista sedmog dana, je naše poštovanje prema velikom Bogu, njegovoj živoj reči i pravednoj plati.

Naš narod je usvojio denominacijsko ime koje izražava dve glavne odlike naše vere. Mi smo adventisti i držitelji drevnog Gospodnjeg Šabata. Razlog zašto smo adventisti je zato što shvatamo da Biblija uči upravo ono što kaže. I zašto ne bismo verovali da kada Bog govori svom narodu, njegove reči znače ono što one govore? Ako on ne misli ono što kaže u svojoj reči, onda nam molimo vas recite šta misli. Ako njegove reči nemaju svoje jasno, jednostavno i očigledno značenje, onda Biblija prestaje da bude otkrivenje i Bog treba da nam da drugu knjigu da nam kaže šta ova znači. Ali Biblija je svoj sopstveni tumač. Priznajemo da je Gospod u svojoj reči upotrebio simbole i parabole, ali one su uvek objašnjene u kontekstu. U svim onim slučajevima kada ne postoje nepogrešivi dokazi da je simbol upotrebljen, Sveta Pisma treba da razumemo tako da znači reč za reč baš ono što izražavaju.

Simboli su dati radi jasnijeg objašnjavanja predmeta. Zasiurno Autor naše blagoslovene Biblije nije uveo parabole da bi zamaglio njeno značenje i zbunio naše umove. Mladi govornici ponekad koriste simbole složenije od predmeta koji žele da opišu. Gospod to ne radi. Za dr Skota, koji je objavio izdanje Bunyan's Pilgrim's Progress, sa beleškama, priča se da je dao primerak tog dela siromašnoj pralji iz svoje parohije. Nekoliko dana kasnije ju je sreo i vođen je sledeći razgovor: –

„Jesi li pročitala knjigu koju sam ti dao?“ „Da gospodine.“ „Kako Vam se dopada?“ „Veoma.“ „Da li je razumeš?“ „Razumem dobro šta je gospodin Banjan rekao i nadam se da ću za nekoliko dana moći da razumem beleške.“ Zaista loš komentar za doktorove beleške! Ova prostodušna, razumna žena nije znala drugi način da razume šta je napisano, osim da je značilo ono što je rečeno.

Mi smo Adventisti sedmog dana; ali adventista nije nužno neko ko određuje vreme. Zbog ispunjenih proročanstava i znakova vremena, verujemo u skori dolazak našeg Gospoda; ali mi nismo određivači vremena; mi se ne držimo nikakvog budućeg, određenog vremena. Veliki Drugi adventni pokret doveo nas je do vremena iščekivanja Hristovog dolaska, a to je posebno vreme straženja, molitve, u pogledu blizine tog događaja. Verovatno nijedan stih Svetog pisma ne izražava potpunije naš stvarni položaj kao reči našeg Gospoda: „Pazite, bdite i molite se, jer ne znate kada je vreme.“ Marko 13:33. Smatramo da su adventisti bili u pravu u tri od četiri osnovne tačke.

1. Bili su u pravu u pogledu premilenijumskog drugog Hristovog dolaska. Nijedna doktrina nije jasnije izražena i potpunije podržana direktnim biblijskim svedočanstvom od Hristovog ličnog pojavljivanja i vladavine. I, šta god da se kaže o adventistima, ova činjenica se neće poreći, da su stotine pastora koji su verovali da su Hristov dolazak i vladavina *dubovni*, odustali od svog mističnog tumačenja Pisma i usvojili doslovno; prema tome su oni adventisti. Među njima su preporoditelj Mudi, i G. Paterson, autor knjige „Fables of Infidelity, and Facts of Faith“.

2. Adventisti su bili u pravu u primeni proročkih simbola Danila i Jovana. U ovoj primeni, oni su podržani od strane poznatih protestantskih izlagača.

3. Takođe su bili ispravni u primeni proročkih perioda. Datumi koji su određeni izdržali su test najstrožih kritika.

4. Međutim pogrešili smo samo u događaju koji je trebao da se desi na kraju proročkih perioda. Otuda i razočarenje; ali to razočaranje se sada vidi, u svetlu nebeske svetinje, kao ispunjenje proročanstva; dakle znak skorog Hristovog dolaska.

Međutim ako se prigovori da nije moguće da je Drugi adventni pokret bio u skladu sa Providenjem, u ispunjenju proročanstava, jer su oni koji su učestvovali u njemu bili razočarani, onda predlažemo da, ako Božiji narod nikada nije bio razočaran u samoj pojedinosti njihovog očekivanja kada se proročanstvo ispunjavalo u njihovom iskustvu i istoriji, onda može biti da se proročanstvo nije ispunilo u Adventnom pokretu. Međutim ako jedan slučaj

može biti pokazan u Svetoj istoriji gde je proročanstvo ispunjeno od onih koji su bili potpuno netačni u bitnoj pojedinosti svog pouzdanog očekivanja, onda, nakon svega, proročanstvo je moglo biti ispunjeno u Drugom adventnom pokretu iz 1840–1844. Ovu stvar treba u potpunosti ispitati.

Prorok Božiji je izgovorio ove reči oko pet stotina godina pre njihovog ispunjenja: „Raduj se veoma, kćeri sionska, kliči, kćeri jerusalimska, gle, Kralj tvoj dolazi k tebi; on je pravedan i ima spasenje; ponizan, i jaše na magarcu.“ Zah. 9:9. U ispunjenju ovog proročanstva, kada je Hristos ujahao u Jerusalem na veoma ponizan način koji je izrazio prorok, izabrana dvanaestorica i vičuće mnoštvo su povikali, „Hosana sinu Davidovom! Blagosloven da je onaj koji dolazi u ime Gospodnje! Hosana na visini!“ Mt. 21:9. Narod, pa čak i učenici, još nisu razumeli prirodu Hristovog kraljevstva; i oni su zaista mislili da će Isus tom prilikom zatražiti svoje pravo na Davidov presto, a onda, i tamo, biti krunisani kralj Izraela.

A kada je od Isusa zatraženo da ukori svoje učenike, on je odgovorio, „Kažem vam kada bi ovi učitali, kamenje bi odmah povikalo“. Proročanstvo je izrečeno, i mora se ispuniti, čak i ako je neophodno da Duh Božiji prizove hosane od samog kamenja.

Međutim narod nije razumeo prirodu proročkog ispunjenja njihovog vremena; i njihovo razočarenje je bilo potpuno. Za nekoliko dana bili su svedoci samrtnih muka Sina Božijeg na krstu; i kako je Hristos umro, umrle su i njihove nade u njega. Ipak, proročanstvo se ispunilo u gorljivim nadama, kao i u

trijumfalnim hosanama onih koje je tako brzo preplavilo najgorče razočarenje.

Uz to postojale su tri posebne poruke koje su trebale biti date, simbolizovane sa tri anđela iz Otkrivenja 14:6–12. Prva je najavila da je vreme Suda blizu. Da je Hristos tada došao, kada bi druga poruka bila data? Ne posle drugog dolaska, svakako. Stoga mora doći do odlaganja, i razočarenja, kako bi se dao prostor za drugu i treću poruku.

DRUGA PROPOVED

MILENIJUM

TEKST: I vidih prestole i one koji sedošē na njih, i beše im dano da sude, i vidih duše onih kojima behu odrubljene glave zbog Isusova svedočanstva i zbog reči Božje, i one koji se ne poklonišē Zveri ni njegovoj slici i ne primiše njegov žig na svoja čela ili na svoje ruke; oni oživeše i kraljevaše s Hristom hiljadu godina. Ali ostali mrtvi ne oživeše sve dok se nije navršilo hiljadu godina. To je prvo vaskrsenje. Otk. 20:4,5

Reč milenijum označava hiljadu godina. Postoji opšta saglasnost u primeni reči na period naveden u tekstu; ali se svi ne slažu u pogledu značenja milenijuma. Uobičajen pogled o ovoj temi je da svet treba da se obrati i da će svi ljudi postati sveti. Ovo srećno stanje stvari, kaže se, trajaće hiljadu godina, tokom kojih će Hristos duhovno vladati sa svojim narodom. I na kraju milenijuma, Hristos će doći drugi put, i sud će zauzeti mesto.

Međutim sveti Spisi ne uče da će se u bilo kom vremenskom periodu svi ljudi obratiti Bogu. Bilo je samo nekoliko pravednika od Adama do Mojsija. I njihov broj u jevrejskom dobu, u poređenju sa mnoštvom nevernih, bio je veoma mali. Ni Božji plan u hrišćanskom dobu ne obuhvata

obraćenje svih ljudi. Jevanđelje se mora propovedati svim narodima. Tako Bog obilazi „neznabošce da *izvuče iz njih* narod za svoje ime“. Dap. 15:14. Među spasenim se neće naći svi iz jednog naraštaja, ni svi iz jednog naroda; ali pojedini iz svakog doba i svakog jezika pridružiće se u pesmi Jagnjetu: „Bio si zaklan, i otkupio si nas Bogu krvlju svojom, od svakoga roda i jezika, i naroda i plemena.“ Otk. 5:9.

Zbog same prirode slučaja, obraćenje sveta je nemoguće. Bog je uvek isti. On nepristrasno postupa sa ljudima i narodima. Đavo je isti, samo što ga je iskustvo od šest hiljada godina učinilo veštijim u zavođenju muškaraca i žena na greh. Pala rasa je ista, samo što svaka naredna generacija degeneriše fizički, mentalno i moralno, sve dok svet ne postane potpuno zreo za konačnu propast. To se vidi na kipu od metala u Dan. 2. Ovde je pet univerzalnih kraljevstava predmet proročanstva. Četiri od njih se odnose na smrtno stanje, jedno na besmrtno. Četiri zemaljske monarhije, Vavilon, Persija, Grčka, i Rim, su pojedinačno predstavljene zlatom, srebrom, bronzom, i gvožđem. Mi u simbolu ne vidimo samo deprecijaciju* od zlata do srebra, do bronze, i gvožđa; nego poslednje podeljeno stanje zemaljskih vlada, neposredno pre otvaranja slave besmrtnog kraljevstva, predstavlja gvožđe pomešano sa glinom.

Božiji plan da obrati grešnike, i da spase sve koji bi mu bili poslušni i verovali u Isusa, na delu je oko šest hiljada godina. O raspetom i vaskrsлом Isusu se propoveda sa Svetim Duhom poslanim sa neba više od osamnaest vekova;

* Gubitak vrednosti. – prim. prev.

ipak svet nije obraćen. A izgledi za njegovo obraćenje u biblijsku svetost nikada nisu izgledali mračniji nego u sadašnje vreme. Ubedljivim rečima drugog* pitali bismo:

„A kakvi su sadašnji izgledi crkve koja je sa punim poverenjem krenula da obrati svet? Kako se mogu ti koji sada stavljaju bojnu opremu razmetati većim očekivanim uspehom nego što je zagarantovano iskustvom onih koji su je odložili nakon što su vodili dobru borbu? Proroci nisu mogli da obrate svet; da li smo *mi* snažniji od njih? Apostoli nisu mogli da obrate svet; da li smo jači od *njih*? Mučenici nisu mogli da obrate svet; možemo li učiniti više od *njih*? Crkva za hiljadu osamsto godina nije mogla da obrati svet; možemo li *mi* to učiniti? Oni su propovedali jevanđelje Hristovo; pa možemo i mi. Oni su otišli do najudaljenijih delova zemlje; pa možemo i mi. Spasili su ‘neke’; pa možemo i mi. Plakali su jer je tako malo njih verovalo njihovom izveštaju; pa možemo i mi. Oni su završili svoj put sa radošću, i službu koju su primili da svedoče o jevanđelju milosti Božije; možemo i mi učiniti isto. Možemo li se razumno nadati da ćemo učiniti više? ‘Bila bi potrebna čitava večnost da se milenijum dovede brzinom kojom napreduju moderni preporodi’, rekao je poštovani dr Lajmen Bičer, pre pastorske konvencije, održane u blizini stare Plimut stene. I kakva je nada da će oni brže napredovati? Da li je to u reči Božjoj? Bilo bi nam drago da to nađemo tamo. Nažalost, čitamo da će ‘zli ljudi i zavodnici biti sve gori i gori, varajući i sami bivajući prevareni’.

* Predgovor Glasu Crkve

Ima li Bog moćnijeg Spasitelja – moćnijeg Duha? Ima li neko drugo jevanđelje koje će spasiti svet? Gde je ono? Ima li drugog puta do kraljevstva osim onog koji vodi kroz mnoge nevolje? Postoji li drugi put do krune osim puta krsta? Možemo li kraljevati s Njim sem ako prvo ne stradamo za njegovu stvar?

Nema sumnje da bi se svet mogao obratiti ukoliko bi želeo da pozna Gospoda. I tako, da su svi koji su čuli sa radošću primili Gospoda Božjeg, svet bi se mogao obratiti u roku od dvadeset godina od dana Pedesetnice. Da je svaki hrišćanin priveo Bogu jednu jedinu dušu svake godine, mirni sjaj hiljadugodišnje ere mogao je zasijati u godinama koje su nadolazile apostolima Isusa Hrista. Ali umesto ovoga, nastupila su doba tame. Svet se nije pokajao, već se crkva odmetnula. Da je jevanđelje trebalo da obrati svet, videli bismo znakove pre toga. Ali gde se mogu naći takvi predznaci? Da pogledamo Judsona, koji je radio deset dugih godina pre nego što se jedan grešnik prepustio zahtevima jevanđelja? Hoćemo li pogledati u gustu tamu paganskog sveta? Da se osvrnemo na formalizam nominalne crkve? Da pogledamo široku rasprostranjenost preljubništva? Hoćemo li gledati na obilje bezakonja i kako se ljubav sve više hladi?

Hoćemo li pogledati svet u kome hiljadu osamsto godina muke i suza nije dovelo dvadeseti deo čovečanstva čak ni do formalnog priznavanja pravog hrišćanstva; a gde ne više od jedne petine pripisuje sebi sumnjivu titulu hrišćanskih naroda? Hoćemo li pogledati u svet u kome osim tu i tamo ne

možemo naći ni jedan hrišćanski narod, ni jedno hrišćansko pleme, ni jedan hrišćanski grad, ni jednu hrišćansku varoš, ni jedno hrišćansko selo, ni jedan hrišćanski zaselak, osim tu i tamo gde je nepouzdana vera navela nekolicinu, sa licemerima čak i tada u njihovoj sredini, da se povuku iz sveta i neguju neoprobane vrline povučenog života? Zasiurno, posle hiljadu osamsto godina eksperimentisanja sa tim sistemom koji je trebalo da obrati svet, ljudi bi mogli da ukažu na neku zemlju, na neku provinciju, na neki narod i kažu, evo početka obraćenog sveta.

Ali, zar se onda jevanđelje neće pokazati neuspehom? To zavisi od toga šta se od njega očekuje. Ako je jevanđelje trebalo da utiče na večno spasenje celog čovečanstva, onda je neuspeh u ostvarenju tog dela neuspeh jevanđelja. Ako je jevanđelje trebalo da obrati svet, onda će se, ako se to ne učini, pokazati neuspehom. Ali ako je jevanđelje propovedano 'da se od neznabožaca IZDVOJI narod za Njegovo ime', onda to nije neuspeh. Ako je dato da Bog u beskrajnoj milosti i ljubavi 'spasi NEKE', onda to nije neuspeh. Ako je bilo dato da svaki grešnik koji se kaje može imati večni život i da svaki dobar vojnici može dobiti venac slave, onda to nije neuspeh. Ako je dato da se bezbrojna četa može iskupiti IZ svakog naroda, i roda, i jezika pod nebom, onda to nije neuspeh. Ako je dato da bi se doline i brda obnovljenog Raja mogle udružiti sa svetom četom koja će biti 'jednaka anđelima i biti deca Božija, budući da su deca vaskrsenja', onda to nije neuspeh. Ako je dato da se izabrani mogu dovesti u jednu veliku porodicu

svetih, onda to nije neuspeh. I nije li to bio njen cilj, a ne uzdizanje svetske crkve do sjaja zemaljskog blagostanja, dok ispod predstave njihovog lakog trijumfa drema pepeo proroka i prah apostola? Zar da slave jubilej hiljadu godina, dok neprestana vika mučenika, 'Dokle! O, Gospode', ide ka Bogu? Zar da imaju svoje pesme trijumfa, dok cela tvorevina uzdiše za izbavljenjem, i dok se odlaže taj žudeći dan iskupljenja našeg tela? Ne, zaista, nada jednog tela je jedna nada. Nada crkve ne prestaje sa smrću, ona se širi izvan zemaljskih prizora bura i oluja, i odmara u mirnim zracima tog Sunca Pravednosti koje će zasijati iznad nedra ponovo zadobijenog Raja.

Milenijum iz Otk. 20 treba da započne sa prikazivanjem Sina Božijeg na nebu, uništenjem živih zlih, vaskrsenjem pravednih i promenom u besmrtnost živih pravednika. To je period u kome će Hristos lično vladati sa pravednicima svih vekova koji su sa njim stradali. 2. Tim. 2:12. Ovaj period je na svakom kraju omeđen vaskrsenjem. Hristos jasno izjavljuje da će „svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izaći će; oni koji su činili dobro, na vaskrsenje života, a koji su činili zlo, na vaskrsenje propasti“. Jovan 5:28,29. A Pavle svedoči „da će biti vaskrsenje mrtvih, i pravednih i nepravednih“. Dela 24:15. Ali je Otkrivaču prepušteno da postavi ova vaskrsenja u razmaku od hiljadu godina, na svakom kraju milenijuma.

„I video sam [ne obraćeni svet, nego] prestole [sudske] i oni sedošće na njih, i dade im se sud.“ Zatim se pominje onaj deo Isusovih mučenika koji su bili posećeni, kao i pobednici nad zveri, njenim likom i žigom, predstavljajući sve

pravednike; zatim se dodaje: „Oni su živeli [podignuti na život] i vladali sa Hristom hiljadu godina. Ali ostali mrtvi [zli] nisu ponovo živeli [nisu vaskrsli iz mrtvih] dok se ne završi hiljadu godina.“

Budući da je doktrina zemaljskog milenijuma zasnovana na lažnim tumačenjima i pogrešnim citatima određenih delova Svetog pisma, podesno je da ovde izdvojimo one stihove koji se obično citiraju da bi se dokazalo obraćenje sveta i da pokažemo da oni ne znače ono što je rečeno da dokazuju.

1. „Traži od mene, i daću ti neznabošce u nasledstvo, i krajnje krajeve zemlje u tvoje vlasništvo.“ Ps. 2:8. Kao dovoljan dokaz da ovaj stih ne dokazuje obraćenje sveta, citiramo sledeći stih: „Polomićeš ih gvozdenom palicom, razbićeš ih kao grnčarski sud.“

2. Kamen odvaljen od planine bez ruku, valjaće se dok ne postane velika planina i ispuni svu zemlju. Sav dokaz za obraćenje sveta, koji je gore naveden, je u pogrešno citiranom tekstu. Evo kako glasi tekst: „Video si dok se ne odvali kamen bez ruku, koji udari kip po stopalima njegovim od gvožđa i gline i razbi ih na komadiće. Tada se gvožđe, glina, bronza, srebro i zlato razbi zajedno i postadoše kao pleva na letnjem gumnu; i vetar ih odnese, da im se ne nađe mesta; i kamen koji udari kip postade velika gora, i ispuni svu zemlju.“ Dan. 2:34,35.

U ovom upečatljivom delu proročanstva, sledeće tačke su vredne pažnje: (1) Kamen je udario kip po njegovim stopalima i razbio na komadiće zajedno gvožđe, glinu, bronzu, srebro i zlato. Ovde je uništenje, a ne obraćenje.

(2) Oni postadoše kao pleva na letnjim gumnima, i vetar ih odnese, da im se ne nađe mesta. Ovde je opisano uklanjanje svih zemaljskih vlada. (3) Zatim je kamen postao velika gora i ispunio svu zemlju. U ovom proročanstvu kamen nema ništa zajedničko sa kipom. Kip, simbol zemaljskih vladavina i svih zlih ljudi, prvo se uklanja, a zatim kamen ispunjava celu zemlju.

Međutim ako se kaže da uništavanje neznabožaca (Ps. 2:9) i lomljenje kipa (Dan. 2:34) znače obraćenje sveta, onda Pavlove reči: „Bog mira da uskoro satre Sotonu pod vašim nogama“, znače obraćenje Sotone.

3. Narod će se roditi u jedan dan. Evo još jednog netačnog citiranja. Is. 66:8, glasi: „Ko je čuo tako nešto? Ko je video takve stvari? Hoće li zemlja roditi u jedan dan? Ili hoće li se narod odjednom roditi? Jer čim su goru Sion trudovi obuzeli, decu je svoju rodila.“ Ovaj tekst ne nagoveštava obraćenje grešnika; već se očigledno odnosi na vaskrsenje pravednih.

4. „Kraljevstva ovoga sveta postadoše kraljevstva Gospoda našeg i Hrista njegovog.“ Međutim imajmo na umu da je ovo pod trećim jao, za koga se takođe kaže: „I razgneviše se narodi, i dođe gnev tvoj, i vreme mrtvih da im se sudi, i da ti daš nagradu slugama svojim, prorocima, i svetima, i onima koji se boje imena tvoga, malim i velikim; i uništiš one koji uništavaju zemlju.“ Otk. 11:15,18.

5. „I propovedaće se ovo jevanđelje o kraljevstvu po celom svetu, za svedočanstvo svim narodima, i tada će doći kraj.“ Mt. 24:14.

Oni koji poučavaju obraćenje sveta trebali bi imati propovedano jevanđelje svim narodima, da ga svaki pojedinac čuje, veruje u njega, bude mu poslušan, i postane svet kroz njega. Šta onda? kraj? Ne; ne dok svet ne bude uživao u bezgrešnom periodu od hiljadu godina. Neki smatraju da su hiljadu godina iz Otk. 20 proročke, svaki dan u godini predstavlja godinu, što čini trista šezdeset pet hiljada godina. Međutim tekst ne kaže da će svaki pojedinac ipak čuti ovo jevanđelje o kraljevstvu. Ne kaže da će se iko obratiti i posvetiti njime. I nalazimo da je daleko od nagoveštaja da će se svet obratiti i ostati takav hiljadu godina, ili trista šezdeset i pet hiljada godina. Tekst jednostavno navodi,

(1) „I propovedaće se ovo jevanđelje o kraljevstvu po celom svetu“,

(2) „Za svedočanstvo svim narodima“,

(3) „I tada [ne hiljadu godina kasnije, niti trista šezdeset pet hiljada; već TADA] će doći kraj.“

6. „Prekovaće svoje mačeve u plugove, i koplja svoja u srpove; narod neće podići mač na narod, niti će se više učiti ratu.“ Mihej 4:3. Vidi takođe Is. 2:4.

Molimo obratite pažnju da Mihej 4:1 govori o uzvišenom stanju nominalne Hristove crkve u poslednjim danima. Planine znače zemaljske vlade. Crkva, ovde predstavljena „gorom doma Gospodnjeg“, trebalo je da bude uzdignuta iznad brda. Trebalo je da bude utvrđena na vrhovima planina.

Stihovi 2–5 su izjava, ne onoga što Gospod objavljuje da će se dogoditi u poslednjim danima, već šta će reći

mnoštvo popularnih profesora, koji traže obraćenje sveta. Izjava počinje ovako: „I mnogi narodi će doći i reći.“ Stih 2. To je čovjek, ne Bog, koji kaže: „I prekovaće svoje mačeve u plugove, i koplja svoja u srpove; narod neće podići mač na narod, niti će se više učiti ratu.“ Stih 3.

Ali Gospod govori u 6. i 7. stihu, kako sledi: „U onaj dan, veli Gospod, sabraću onu koja hramlje, i sakupiću proteranu i koju sam ožalostio. „U onaj dan“, kada „mnogi narodi“ prorokuju mir i sigurnost, Gospodnji narod ostatka je prognan i ožalošćen.

Ali mi imamo opširnije i veoma ubedljivo svedočanstvo o stanju naroda u poslednjim danima. Gospod govori preko svog proroka ovako: „Ovo objavite među nezabošcima: pripremite rat, probudite moćnike, neka se približe svi ratnici. Neka se popnu. Prekujte plugove svoje u mačeve, i srpove svoje u koplja.“ Joil 3:9,10. Umesto da narodi više ne podižu mač jedni na druge, u poslednjim danima „zlo će izaći od naroda do naroda“, i „mač Gospodnji će proždreti od jednog kraja zemlje do drugog kraja zemlje: nijedno telo neće imati mira“. Jer. 12:12; 25:32.

Ova tema može izgledati još jasnija i ubedljivija ako postavite ono što mnogi narodi kažu, i ono što Gospod govori, jedno pored drugog kako sledi:

MNOGI NARODI KAŽU

„I doći će mnogi narodi i reći: hajde da se popnemo na goru Gospodnju i u dom Boga Jakovljeva; i on će nas naučiti putevima svojim, i mi ćemo ići stazama njegovim, jer će zakon izaći sa Siona i reč Gospodnja iz Jerusalima. I on će suditi među mnogim narodima, i prekoriće jake narode iz daljine; Prekovaće svoje mačeve u plugove, i koplja svoja u srpove; narod neće podići mač na narod, niti će se više učiti ratu.“ Mihej 4:2,3

GOSPOD KAŽE

Objavite ovo među neznabošcima; Pripremite rat, probudite moćnike, neka se približe svi ratnici. Neka dođu gore. Prekujte raonike svoje u mačeve, i srpove svoje u koplja; Skupite se i dođite, svi neznabošci, i saberite se oko; onamo dovedi moćnike svoje, Gospode. Neka se probude neznabošci, i neka dođu u dolinu Josafatovu; jer ću tamo sedeti da sudim svim neznabošcima. Joil 3:9–12

Sa ovim se slažu i Pavlove reči: „Dan Gospodnji dolazi kao lopov noću. Jer kada budu rekli: Mir i sigurnost, tada će iznenada propast doći na njih.“ 1. Sol. 5:2,3. Kako je upečatljivo ispunjena ova izreka o miru i sigurnosti u propovedanju zemaljskog milenijuma, obraćenju sveta i proćanstvu o miru među nacijama; dok se Pismo i činjenice udružuju da pokažu da svet tone niže i niže, zli postaju gori i gori, a nacije čine daleko veće pripreme za rat nego u bilo kojem prethodnom dobu.

7. Svi će poznati Gospoda, od najmanjeg do najvećeg. Jevr. 8:11.

Ovo je u obećanju novog zaveta, i odnosi se, prvo, na

stanje svakog pojedinca sa kojim je novi savez sklopljen; i, drugo, do ponoć jevanđeoskih blagoslova kada se svi dovedu u harmoniju sa Bogom u večnom stanju. Obe ideje su obuhvaćene u obećanju. Ali da će se svaki pojedinac obratiti, ili da će se svi iz bilo koje generacije sa ove strane besmrtnog stanja obratiti i doći do poznanja Boga, Pismo ne uči.

Ovo obećanje je dato u vezi sa onima sa kojima Gospod sklapa novi savez. Sada, iako je učinjeno sve što je moguće da se učini kako bi se ratifikovao zavet, ili da bude na snazi, ipak ne možemo reći da je to zapravo napravljeno sa bilo kojom osobom sve dok ta osoba ne bude dovedena u zavetni odnos sa Bogom. Međutim kada su ljudi dovedeni u zavetni odnos s njim, prema obećanju, zakon Božji je zapisan u njihovim srcima. Tada poznaju Boga. Jovan kaže: „I po tome znamo da ga poznajemo, ako držimo zapovesti njegove.“ 1. Jovanova 2:3. Ovo se, naravno, ne može odnositi na neobraćene. Niko ko ostane nepokajan nije obuhvaćen obećanjem.

8. Slava Gospodnja ispuniće zemlju kao što vode prekrivaju more.

„Ali tako ja živ bio, sva će se zemlja ispuniti slavom Gospodnjom.“ Br. 14:21. „Neće povrediti niti uništiti na svoj svetoj gori mojoj; jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjeg, kao što vode prekrivaju more.“ Is. 11:9. „Jer će se zemlja ispuniti poznanjem slave Gospodnje, kao što vode prekrivaju more.“ Av. 2:14. „Blago krotkima, jer će oni naslediti zemlju.“ Mt. 5:5.

Ovo slavno stanje se, međutim, ne ostvaruje obraćenjem svih ljudi. Ono se ostvaruje uništenjem grešnih ljudi, vraćanjem zemlje u njeno stanje kakva je proizašla iz ruke Stvoritelja i darom besmrtnosti krotkima svih vekova. „Jer će zločinci biti istrebljeni, a oni koji se uzdaju u Gospoda, naslediće zemlju. Jer još malo i bezbožnika neće biti; da, pažljivo ćeš razmatrati njegovo mesto, i neće ga biti. Ali krotki će naslediti zemlju i uživaće u obilju mira.“ Ps. 37:9–11.

9. „Jer gle, ja stvaram nova nebesa i novu zemlju, a pređašnje se neće pamtiti, niti će na um pasti. Ali budite zadovoljni i radujte se doveka onome što stvaram; jer gle, ja stvaram Jerusalem za veselje, i ljude za radost. I radovaću se Jerusalmu, i radovaću se narodu svom, i u njemu se više neće čuti glas plača, ni glas vapaja... Vuk i jagnje će zajedno pasti, i lav će jesti slamu kao june, i prah će biti zmijino jelo. Neće povređivati ni uništavati na svoj svetoj gori mojoj, govori Gospod.“ Vidi Is. 65:17–25; takođe pogl. 11:6–9.

Za ovo proročanstvo se kaže da je figurativni opis stanja stvari tokom zemaljskog milenijuma. Mi ga, međutim, smatramo proročkim opisom stanja stvari nakon obnavljanja zemlje i čoveka u njihovu prvobitnu slavu. Pre pada, čovek je bio pošten, a zemlja i sve što je Bog stvorio na njoj, onako kako su gledani od strane Stvoritelja, viđeni su da su bili “veoma dobri”. Post. 1:31.

Pismo ne uči uništavanju svega ognjem velikog dana, i stvaranju svega novog za buduće stanje. Međutim ono jasno uči o obnavljanju svih stvari. Ovako kaže veliki Obnovitelj: „Evo, sve činim novo.“ Otk. 21:5. Isaija i Otkrivač

govore o novom nebu i novoj zemlji. Prorok Isaija ili daje figurativan opis veoma srećnog stanja stvari u ovom smrt-nom stanju, ili prikazuje bukvalnu slavu obnavljanja nakon drugog dolaska i vaskrsenja pravednika. Figurativnom pogled nalazimo ozbiljne zamerke:

(1) Naši zemaljsko milenijumski prijatelji, da bi sve delove njihove figurativne teorije uskladili, moraju imati figurativno novo nebo i zemlju, figurativne kuće, figurativne vinograde, i moraju figurativno da jedu njihove figurativne plodove, i moraju da pate zbog figurativnih vukova i figurativnih lavova, figurativno se hraneći uz figurativne jagnjadi i figurativne bikove, da ne govorimo o prisustvu figurativnih zmija. Međutim kaže se da će jevanđelje da obrati sve ove vukove, lavove i zmije. Onda mi odgovaramo, da ako se obrate, to više nisu vukovi, lavovi i zmije, i tokom čitavog milenijumskog perioda neće biti ništa osim jagnjadi i golubova. Dakle, proročanstvo se ne odnosi na zemaljski milenijum. Mora da važi za neki drugi period.

(2) Apostol je vrlo jasno definisao tri sveta, naime, onaj pre potopa, ovaj koji sada jeste i novu zemlju koja će doći, tako da je potpuno isključio figurativni pogled. On kaže: „Jer oni svojevolejno ne žele znati da po reči Božijoj nebesa behu od davnine i da se zemlja izdigla iz vode i u vodi; pri čemu je svet koji je tada bio, budući vodom potopljen, propao. A sadašnja nebesa i zemlja istom su rečju uskladištena, čuvana za oganj na dan suda i propasti bezbožnih ljudi.“ „Ali ipak, mi, po njegovom obećanju, očekujemo nova nebesa i novu zemlju, u kojima pravednost prebiva.“ 2. Pt. 3:5–7,13.

Nijedna činjenica ne može biti jasnija od te da je svet koji je propao u potopu isti kakav je sada, i rezervisan je za vatru. Ovo treba da se promeni ognjem, i tada će se pojaviti novo nebo i nova zemlja, prema obećanju Božijem. A ovo je upečatljiva činjenica da se Božje obećanje na koje se poziva apostol nalazi samo u šezdeset i petoj glavi Isaije. Prema tome, apostol povezuje ta tri sveta. Da li su prva dva sveta bukvalna? tako je treći. Da li je nova zemlja, koju pominje Isaija, figurativna? Onda su sva tri sveta figurativna. Ako su svi bukvalni, onda vidimo sklad u Svetom pismu koji se tiče njih. Ali ako se oni smatraju figurativnim, onda smo prepušteni sledećem zaključku:

U danima figurativnog Noja, figurativno nebo i zemlja budući poplavljeni figurativnom vodom, figurativno su propali. Ali figurativno nebo i zemlja koji su sada, su rezervisani za figurativni oganj, za figurativni dan figurativnog suda i figurativne propasti bezbožnih figurativnih ljudi. Ipak, mi, prema njegovom figurativnom obećanju, figurativno tražimo nova nebesa i novu zemlju u kojima prebiva figurativna pravednost.

Istina, sveti pisci koriste simbole i parabole. Ali mi se osećamo da smo vezani svetim obavezama da verujemo da Bog u njegovoj reči misli upravo ono što kaže, osim ako okolnosti ne pokazuju dobre razloge zašto se uvodi neki simbol ili parabola. Ako Bog ne misli ono što kaže u svojoj reči, ko će nam reći šta on misli? U slučaju da Bog ne misli ono što kaže, Biblija prestaje da bude otkrivenje, i Bog bi trebao da nam dadne drugu knjigu koja bi nas naučila šta

ova znači. Ali Biblija je upravo knjiga u kojoj je on jasno govorio i otkrio nam svoju istinu.

Sa ovim pogledom na Sveto pismo vidimo kako se pred nama prostire živa stvarnost nove zemlje, u svoj svojoj veličini i slavi, kao kada je Adam bio gospodar Edena. Pre prestupa, sve je bilo čistota i mir, čak i među zverima koje je Bog stvorio. I ko može reći da one, sa prirodom kakve im je Tvorac prvobitno dao, neće biti na svom mestu na obnovljenoj zemlji, kao što su bile na zemlji pre pada?

Međutim kada se usvoji figurativno tumačenje Svetog pisma, nova nebesa i nova zemlja kod Isaije i Otkrivenja mogu biti učinjena da znače skoro sve što mašta može da predlaže. Božja reč uzeta sa takvom slobodom, navela je skeptike da kažu da je Biblija poput violine, na kojoj se može svirati bilo koja melodija po želji.

Pošto smo pregledali glavne tekstove citirane da bi dokazali obraćenje sveta i period opšteg mira i svetosti u ovom smrtnom stanju, i videvši da oni ne znače ono što se kaže da znače, sada ćemo skrenuti pažnju na neke od mnogih direktnih dokaza da takvo stanje stvari ne može postojati pre drugog dolaska.

1. Nadmoćnost malog roga. „Gledah, i isti rog zarati sa svetima, i pobedi ih, dokle ne dođe Pradavni, i sud se dade svetima Svevišnjega, i dođe vreme da sveti poseduju kraljevstvo.“ Dan.7:21,22. „Ali će sveti Svevišnjega preuzeti kraljevstvo, i posedovaće kraljevstvo zauvek, u vekove vekova.“ Stih 18. Ovde se vidi da mali rog ratuje sa svetima dok ne zauzmu kraljevstvo; i kada jednom zadobiju kraljevstvo, drže

ga zauvek, čak u vekove vekova. Gde onda ima mesta za taj period mira i trijumfa crkve koji se zove zemaljski milenijum?

2. Otpadništvo. „Molimo vas sada, braćo, dolaskom Gospoda našeg Isusa Hrista i našim sakupljanjem k njemu, da se ne pokolebate umom, niti uznemirite, ni duhom, ni rečju, ni pismom kao od nas, kao da je dan Hristov blizu. Niko da vas ni na koji način ne zavarava, jer taj dan neće doći, dok ne dođe prvo otpad i ne otkrije se Čovek greha, sin pogibli, koji se protivi i uzdiže iznad svega što se naziva Bogom ili što se obožava; tako da on kao Bog sedi u hramu Božijem, pokazujući sebe da je Bog. Ne sećate li se da sam vam, kada sam još bio kod vas, kazao te stvari? I sada znate šta sprečava da se on otkrije u svoje vreme. Jer tajna bezakonja već deluje; samo dok ne pusti onaj koji treba da pusti, dok se ne ukloni s puta. I tada će se otkriti bezakonik, kojega će Gospod pogubiti duhom usta svojih, i uništiti sjajem dolaska svoga.“ 2. Sol. 2:1–8.

Apostol ovde govori o danu Gospodnjeg dolaska. On čuva crkvu od obmane da ne bude navedena da očekuje Hristov dolazak prerano. On navodi šta se mora desiti pre dolaska Gospodnjeg. Da li je zemaljski milenijum? Trijumf u obraćenju sveta? Ne; to je tužno otpadništvo, otpadanje i pokazivanje Čoveka Greha, koji će nastaviti svoje bogohuljenje do dolaska Sina Čovečijeg, kada će biti uništen. Gde je onda prostor za hiljadu godina pre dolaska Gospodnjeg, tokom kojih će svi ljudi voleti i služiti Bogu?

3. Zli nastavljaju da prebivaju sa pravednima, kao što opisuje parabola o pšenici i kukolju, sve do kraja Hrišćanskog doba.

„Drugu parabolu izneo im je govoreći: Kraljevstvo nebesko je poput čoveka koji poseja dobro seme na svojoj njivi. Ali dok su ljudi spavali, dođe neprijatelj njegov i poseje kukolj među pšenicom, i ode svojim putem. Ali kad je mladica iznikla i donela plod, pojavio se takođe i kukolj. Pa priđoše sluge domaćina i rekoše mu: „Gospodine, zar nisi dobro seme posejao u svojoj njivi? Odakle onda ima kukolja? Reče on njima, Neprijatelj je ovo učinio. Sluge mu rekoše: Hoćeš li onda da odemo da ih pokupimo? Ali on reče: Ne; da dok skupljate kukolj ne iskorenite s njime i pšenicu. Neka oboje zajedno rastu do žetve; a u vreme žetve reći ću žeteocima: saberite najpre kukolj i svežite ga u snopove da ih spalite; a saberite pšenicu u žitnicu moju.“ Mt. 13:24–30.

Prijatelji moderne doktrine obraćenja sveta pronalaze ovu parabolu direktno na svom putu, i umorili su se trudeći se da je objasne. Međutim kako je naš božanski Gospodar, pomoću posebnog zahteva, dao objašnjenje o tome, sugerišući skromno da prihvatimo njegovo objašnjenje i ostavimo taj predmet na miru:

„Tada Isus otpusti narod i uđe u kuću; i pristupiše mu učenici njegovi govoreći: Objasni nam priču o kukolju u polju. On odgovori i reče im: Ko seje dobro seme je Sine čovečiji; njiva je svet; dobro seme su deca kraljevstva; a kukolj su deca zloga; neprijatelj koji ih je posejao je đavo; žetva je kraj sveta; i žeteoci su anđeli. Kako se dakle kukolj skuplja i spaljuje u vatri, tako će biti i na kraju ovoga sveta. Sin Čovečiji će poslati anđele svoje, i oni će izbaciti iz njegovog kraljevstva sve što sablazni i one koji čine bezakonje, i baciće

ih u peć ognjenu; tamo će biti plač i škrgut zuba. Tada će pravednici zasijati kao sunce u kraljevstvu Oca svoga. Ko ima uši da čuje, neka čuje.” Stihovi 36–43.

Mi jednostavno ponavljamo: „Polje je svet.“ „Dobro seme su deca kraljevstva.“ „Kukolj su deca zloga.“ „Neka oboje zajedno rastu do žetve.“ „Žetva je kraj sveta.“

4. Progon i nevolja će biti sudbina crkve Božije u svim vremenima. Apostol govori o vernicima koji su ranije živeli i patili, koji su „iskusili okrutna izrugivanja i bičevanja, da, štaviše okove i tamnicu; bili su kamenovani, rasečeni na dvoje, iskušavani, mačem ubijani; lutali u ovčijim i kozjim kožama, oskudevali, tlačeni, zlostavljani; (kojih svet nije bio dostojan;) lutali su po pustinjama, i po gorama, i po jazbinama i pećinama zemaljskim. A svi ovi, dobivši dobar izveštaj kroz veru, ne primiše obećanje, jer Bog je za nas providio nešto bolje da oni bez nas ne prime savršenstvo“. Jevr. 11:36–40. On takođe ukazuje na budućnosti, i kaže: „Da, i svi koji hoće da žive pobožno u Hristu Isusu biće progonjeni.“ 2. Tim. 3:12.

5. Poslednji dani ljudske probe smatrani su omiljenim periodom za završetak velikog dela obraćenja sveta. Ali proroci Starog Zaveta nigde ne predstavljaju Boga koji kaže da će poslednji dani biti slavni. Isus i apostoli Novog Zaveta nikada ne govore o poslednjim danima kao o periodu trijumfa crkve; nego, prije, kao dani njene opasnosti, koji zahtevaju posebno straženje; dani njene žalosti, i suza, i istrajne molitve za izbavljenje. Pavle ovako opisuje poslednje dane: „I ovo znaj da će u poslednje dane doći teška vremena. Jer ljudi će biti samoljubivi, pohlepni,

hvalisavi, nadmeni, bogohulni, neposlušni roditeljima, nezahvalni, nesveti, bez prirodne naklonosti, kršitelji primirja, klevetnici, neobuzdani, svirepi, mrzitelji onih koji su dobri, izdajnici, nepromišljeni, ponositi, koji više vole uživanja nego Boga: imaju oblik pobožnosti, ali se odriču njene sile; takvih se kloni.“ 2. Tim. 3:1–5.

6. Petar kaže: „Doći će u posljednje dane rugači koji će hoditi za svojim požudama i govoreći: gde je obećanje njegovog dolaska?“ 2. Pt. 3:3,4. Kako su se ovi rugači mogli pojaviti i poricati njegov dolazak, a progoni i opasnosti postoje u posljednjim danima, ako su se svi obratili mnogo pre njegovog dolaska?

7. Poslednji dani obuhvataju i sam poslednji dan, koji sežu do dolaska Sina Čovečijeg. Dani dolaska Sina Čovečijeg treba da budu kao dani Noja i Lota. „I kako je bilo u dane Nojeve, tako će biti i u dane Sina Čovečijega. Jeli su, pili, ženili se, udavali se do dana kada Noje uđe u kovčeg, i dođe potop, i uništi ih sve. Isto tako je bilo i u danima Lota; jeli su, pili, kupovali, prodavali, sadili, gradili; ali istog dana kada je Lot izašao iz Sodome, pala je kiša od ognja i sumpora sa neba, i sve ih je uništila. Tako će biti u dan kada se Sin Čovečiji pokaže.“ Luka 17:26–31.

Tada je zloća zlih bila tolika da Bog više nije mogao da ih trpi. I kada se napunila njihova mera bezakonja, posećio ih je u gnevu. Postoji čudesna sličnost između Nojevih i Lotovih dana, i naših. Tada su ljudi bili prepušteni ljubavi prema stvarima ovoga života, kao što su u današnje vreme. Zatim su prepušteni požudi i zločinu, što prikladno

prikazuje strašne zapise našeg vremena. Kao što je Bog tada pokazao svoj gnev u potopu i u ognju, tako sada čaše njegovog gneva, nepomešane sa milošću, samo čekaju da se ukloni posrednička ruka milosti, i onda će se izliti na bezbožnike.

8. Destrukcija, a ne obraćenje, čeka svet upravo u vreme kada mnogi popularni profesori gaje varljivu nadu da će doći dobra vremena. Oni ne vide nikakvu opasnost i označavaju kao fanatične uzbunjivače one koji su poslušni proročkoj zapovesti: „Trubite u trubu na Sionu i oglasite uzbunu na svetoj gori mojoj; neka drhte svi stanovnici zemlje; jer dolazi dan Gospodnji, jer je blizu.” Joil 2:1. Međutim, apostol kaže: „Kada budu rekli: Mir i sigurnost, tada će iznenada propast doći na njih.“ 1. Sol. 5:2. Baš u to vreme kada Gospod, preko proroka Joila, poručuje: „Pripremite rat, probudite moćnike, neka se približe svi ratnici, neka se popnu. Prekujte plugove svoje u mačeve, i srpove svoje u koplja; neka slabi kaže, Ja sam jak“, pogl. 3:9,10, oni ispunjavaju Mihejevo proročanstvo, koje kaže: „I doći će mnogi narodi i reći: dođite, da se popnemo na goru Gospodnju... i prekovaće svoje mačeve u plugove, i koplja svoja u srpove, narod neće podići mač na narod; niti će se više učiti ratu.” Pogl. 4:2,3.

9. Put ka uništenju je širok, i mnogi njime idu; a put u život je uzak, i malo ko ga nalazi. Kada je neko upitao Isusa: „Zar je malo onih koji će biti spaseni?“ on odgovori: „Nastojte da uđete na tesna vrata; jer će mnogi, kažem vam, tražiti da uđu, i neće moći.“ Luka 13:23,24. Ponovo je zabeleženo: „Uđite na uska vrata; jer su široka vrata i širok

je put, koji vodi u propast, i mnogo ih je koji na njih ulaze; jer su vrata tesna, i uzak je put, koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze.“ Mt. 7:13,14. Doktrina obraćenja sveta i doktrina o univerzalnom spasenju su direktno suprotne ovom odlomku. Jednima je put do života u početku sužen, ali postaje sve širi, dok svi njime ne hodaju; dok drugi imaju put u život uvek dovoljno širok za ceo svet. Da bi bio od prave koristi Univerzalizmu, tekst treba da glasi: Široka su vrata, i širok je put koji vodi u život, i svi njime idu; jer su tesna vrata i uzak put, koji vode u propast, i niko ga ne može naći. Međutim naš Gospod navodi veliku činjenicu u ovom citatu, koja je postojala kada je izgovorena, koja je oduvek postojala, i koja će postojati do kraja vremena probe; naime, da je put ka uništenju širok i da će mnogi njime ići; a da je put u život uzak i malo ko će ga naći.

Međutim kada nekolicina svake naredne generacije, od pravednog Avelja do kraja vremena probe, koji su savijali svoje usamljene korake na uskom putu do gore Sion, dođu do svog večnog pokoja, oni će činiti ono „veliko mnoštvo koje niko ne bi mogao izbrojati, iz svih naroda, i plemena, i ljudi i jezika“, obučeni u Nebesku čistotu i sjaj. Nijedan od njih nije izašao iz tog imaginarnog perioda obraćenog sveta. Ne, nijedan. Kakva zadivljujuća scena! „A jedan od starešina odgovori govoreći mi: Ko su ovi obučeni u bele haljine? I otkuda su došli? A ja mu rekoh: Gospodine, ti znaš. A on mi reče. To su oni koji su došli iz velike nevolje, i oprali su haljine svoje i ubelili ih u krvi Jagnjetovoj.“ Otk. 7:13,14.

TREĆA PROPOVED

DRUGI DOLAZAK

TEKST: Neka se ne uznemiruje srce vaše; verujete u Boga, i u mene verujte. U domu Oca moga su mnogi stanovi; da nije tako, rekao bih vam. Idem da vam pripremim mesto. I ako odem i pripremim vam mesto, opet ću doći, i primiću vas k sebi, da gde sam ja, budete i vi. Jovan 14:1–3.

Isus je uskoro trebao ostaviti svoje učenike i uzaći ka Ocu. A u rečima pouke i utehe, on je spremao njihove umove za taj događaj koji će im doneti veliku žalost. Njegovo prisustvo predstavljalo je njihovu radost. Njegovo odsustvo bi bila njihova tuga. „Mogu li deca svadbena tugovati dok je mladoženja s njima? Ali doći će dani kada će im se uzeti mladoženja, i tada će postiti.“ Mt. 9:15. Pravi prijatelji našeg Gospoda će uvek želeti njegovo opipljivo prisustvo. Svetovna crkva, čija su osećanja usmerena na stvari ovog života, takođe će uživati u njegovom odsustvu. Oni koji istinski vole svog božanskog Gospoda, sa svom radošću će primiti reč o njegovom povratku.

Naš Gospod je nežno predstavljao svojim učenicima temu svog uzlaska na nebo. „Deco, još malo sam sa vama.“ Jovan 13:33. „Gde ja idem, ne možeš me pratiti sada,

ali ćeš me pratiti posle.“ Stih 36. Ova izjava je izazvala uznemirenost i zaprepašćenje u umovima učenika i navela Petra da kaže svom Gospodu, „Zašto ne mogu sada da te pratim? Položiću život svoj za tebe“. Stih 37. Zatim slede utešne reči iz teksta, uveravajući ožalošćene učenike da će njihov Gospod ponovo doći i primiti ih k sebi.

Isus ih je takođe uverio da će im Otac dati „drugog utešitelja“, čak i Duha istine, koji treba da prebiva s njima i da bude u njima. Pogl. 14:16,17. Reči, ‘drugi utešitelj’, pretpostavljaju najmanje dva. Jedan je bio osoba našeg božanskog Gospoda. Drugi je Duh istine. Oba su bili utešitelji crkve. Hristos je bio to u posebnom smislu dok je bio sa svojim učenicima. Drugi treba da ostane sa crkvom, da daje crkvi blagoslove i darove Svetog Duha, sve dok se njen odsutni Gospod ne vrati u slavi da je uzme k sebi. Tada će se zauvek završiti dani njene žalosti, posta i boli. Sa takvom verom i nadom, crkva koja čeka Isusa Hrista može zapevati:

„Kakva svetla vizija! O, koliko dugo
Će se ovaj radosni čas odlagati?
Letite brže, točkovi vremena,
I donesite dobrodošao dan.“

I dok crkva čeka sa radosnim očekivanjem brzog izbavljenja, njen Gospod „kaže, Zasigurno, doći ću brzo“, na šta crkva odgovara, „Amin. Da, dođi, Gospode Isuse“. Otk. 22:20,21.

Izvesnost drugog Hristovog dolaska i način i cilj njegovog

dolaska su teme od uzbudljivog interesovanja za sve koji vole našeg Gospoda Isusa Hrista.

Pojaviće se drugi put. Pavle direktno govori o ovoj temi, „Tako je Hristos jednom bio prinjet da ponese grehe mnogih. I onima koji ga traže, *pojaviće* se drugi put bez greha na spasenje“. Jevr. 9:28. Opet kaže, „Očekujući tu blaženu nadu, i slavno *pojavljivanje* velikog Boga i Spasitelja našeg Isusa Hrista“. Titu 2:13.

Drugi apostol svedoči o tome ovako: „Ljubljeni, sada smo sinovi Božiji, i još se ne vidi šta ćemo biti; ali znamo da ćemo, kada se *pojavi*, biti poput njega, jer ćemo ga videti kakav jeste.“ 1. Jn. 3:2.

Drugi Hristov dolazak biće ličan i vidljiv. „Gle, dolazi sa oblacima, i svako oko će ga videti.“ Otk. 1:7. Isus je, dok se obraćao svojim učenicima na temu svog drugog dolaska, ukazao unapred na naraštaj koji treba da bude svedok znakova tog događaja na suncu, mesecu, i zvezdama, te je rekao: „Oni će videti Sina Čovečijeg kako dolazi na oblacima nebeskim sa silom i velikom slavom.“ Mt. 24:30. Videti Marko 13:26; 14:62; Jovan 14:3. A na vaznesenju Hristovom, dva anđela izjaviše uznemirenim svedocima: „Isti ovaj Isus, koji se od vas uznesu na nebo, doći će na isti način kao što ste ga videli da ide na nebo.“ Dela 1:2.

Apostol svedoči o ličnom i vidljivom pojavljivanju Hrista jezikom koji se ne može pogrešno razumeti. On kaže: „Jer će sam Gospod sići s neba sa vikom, sa glasom arhanđela i trubom Božijom.“ 1 Sol. 4:16. Vidi takođe Titu 2:13; 1. Jovanova 3:2.

Kada se Gospod otkrije na nebu u plamtećoj vatri, grešnici će tada biti uništeni, a zemlja će biti opustošena. „A vama koji ste u nevolji počivajte s nama, kada će se Gospod Isus otkriti na nebu sa svojim moćnim anđelima, u plamtećoj vatri, koji će se osvetiti onima koji ne poznaju Boga i koji se ne pokoravaju jevanđelju Gospoda našeg Isusa Hrista; biće kažnjeni večnim uništenjem od prisustva Gospodnjeg i od slave sile njegove.“ 2. Sol. 1:7–9; 2:7,8. Vidi takođe Mt. 13:26–30, 37–43; 3:12; Luka 17:26–30; Is. 13:9; 6:8–11; 24:1–3; 34:1–15; 28:21,22; Jer. 4:20,27; 25:32–38; Sof. 1:2,3,7–18; 3:6–8.

Kada se Hristos pojavi po drugi put, pravedni mrtvi će vaskrsnuti, a živi pravednici će biti promenjeni u besmrtnost. „Gle, kazujem vam tajnu: nećemo svi zaspati, nego ćemo se svi promeniti, u trenutku, u tren oka, na poslednju trubu; jer će truba zatrubiti, i mrtvi će ustati neraspdljivi, a mi ćemo se promeniti. Jer ovo raspdljivo treba da se obuče u neraspdljivo, a ovo smrtno da se obuče u besmrtno.“ 1. Kor. 15:51–53. Apostol opet sveđoči na ovu temu: „Sam Gospod će sići s neba sa vikom, sa glasom arhandela, i sa trubom Božijom, i mrtvi u Hristu prvo će vaskrsnuti. Tada ćemo mi koji živimo i koji smo ostali biti uzneseni zajedno s njima na oblacima, u susret Gospodu u vazduhu; i tako ćemo uvek biti sa Gospodom.“ 1. Sol. 4:16–17.

Crkva tada više neće biti odvojena od svog divnog Otkupitelja; već će, sa svim darovima besmrtnosti, „uvek biti sa Gospodom“. Apostol navodi da će biti uzneseni

na oblacima u susret sa Gospodom u vazduhu. Hoće li se odmah vratiti na zemlju? Ili će ih Gospod odvesti do večnog grada spasenih?

Isus je jasno rekao svojim učenicima da će ih ostaviti. „Simon Petar mu reče: Gospode kuda ideš? Isus mu odgovori: kuda ja idem, ne možeš sada za mnom, *nego ćeš posle*.“ Jovan 13:36. Isus je uskoro trebalo da ode gore k Ocu. Učenici tada nisu mogli da slede svog Gospoda; ali posle, u vreme njegovog drugog dolaska i vaskrsenja pravednika, oni treba da ga slede na nebo, kao što je on trebao da se vrati svom Ocu.

Učenici su sa bolom saznali da će ih njihov Gospod ostaviti. A on bi tešio njihova uznemirena srca govoreći im, „U domu Oca moga su mnogi stanovi“. „Idem da vam priprelim mesto.“ „Ponovo ću doći, i primiću vas k sebi; da gde sam ja, tamo i vi budete.“ Jovan 14:1–3.

Istina je da će nova načinjena zemlja, Otk. 21:5, kada sveti grad siđe s Neba na nju, stih 2, biti konačno nasleđstvo pravednika. Međutim Petar, sa verom i nadom iznova nadahnutom vaskrsenjem Hristovim, ukazuje na Nebo kao mesto gde je sačuvano nasleđe i kaže:

„Blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas po obilju milosti svoje ponovo rodi na živu nadu vaskrsenjem Isusa Hrista iz mrtvih, u nasleđe nepropadljivo i neokaljano, i koje ne vene, čuvano na nebu za vas, koji ste održavani silom Božijom kroz veru na spasenje, spremni da se javite u poslednje vreme.“ 1. Pt. 1:3–5. U ovom slučaju apostol se poziva samo na sveti grad, prestonicu celokupnog

nasleđa. Otkupljeni će ostati u gradu koji je gore, i vladace sa svojim Gospodom na sudu, Otk. 20:4, tokom sedmog milenijuma.

Doktrina o drugom Hristovom pojavljivanju održana je preko crkve još otkako se njen Gospod uzneo Ocu da pripremi stanove za njeno primanje. To je događaj koji dovršava njene nade, prekida period njenih muka i žaljenja, i uvodi njen večni počinak. Kakvi će se uzvišeni prizori tada otvoriti pred decom Božijom koja čekaju! Plamteća nebesa otkriće Sina Božijeg u svojoj slavi, okruženog svim svetim anđelima. Truba će zatrubiti, i pravednici će izaći iz groba, besmrtni. I svi – Otkupitelj i otkupljeni, uz prisustvo nebeske vojske – će krenuti naviše u stanove pripremljene za njih u domu Očevom.

Za one koji zaista vole svog odsutnog Gospoda, tema njegovog skorog povratka da podari besmrtnost mrtvima i živim pravednicima, prožeta je neizrecivim blagoslovom. Ovaj događaj, sa svim svojim velikim rezultatima, uvek je bio nada crkve. Pavle je mogao da pogleda preko osamnaest dugih vekova, i da o tome govori ovako: „Čekajući tu blaženu nadu i slavno pojavljivanje velikog Boga i Spasitelja našeg Isusa Hrista.“ Titu 2:13. A Petar podstiče: „Čekajući i požurujući dolazak dana Božijeg.“ 2. Pt. 3:12. I Pavle opet, nakon što je govorio o silasku Gospodnjem sa neba, vaskrsenju mrtvih u Hristu, i njihovom uznošenju sa živim pravednicima u susret Gospodu u vazduhu, kaže, „Zato tešite jedni druge ovim rečima“. 1. Sol. 4:18.

Drugi Hristov dolazak je tema od velike važnosti za crkvu.

To zaključujemo iz količine svedočanstva o tome, u vezi sa vaskrsenjem pravednih, i sudom, koja se nalaze u oba, Starom i Novom Zavetu. Popularna tradicija ga može odbaciti kao nebitno za Hrišćansku veru, ipak on se može pratiti kroz Sveto pismo, koga su istakli proroci, Isus i apostoli. Biblija se zadržava na suštini. Ne bavi se nebitnim stvarima. Kada je Gospod u svojoj reči dao svom narodu pravilo vere i prakse, pazio je da sve nebitno izostavi. „Sve Pismo je nadahnuto od Boga i korisno je“, kaže Pavle; „i neka sav narod kaže: Amin!“

Doktrinu o drugom Hristovom dolasku, učinjenu toliko jako istaknutom u Pismu, gubi se iz vida kod onih koji prihvataju teorije koje se ne nalaze u Pismu. Tako je ispunjenje svih pretnji Božije reči, u vezi sa brzim približavanjem dana gneva, i otkrivenje Sina Božijeg u plamenom ognju, da uništi stanovnike zemlje, kao što su nekada bili uništeni vodom, stavljeno u daleku budućnost, ako ne i potpuno izgubljeno iz vida, nebiblijskom doktrinom o obraćenju sveta i zemaljskim milenijumom.

Drugi lično pojavljivanje Isusa Hrista najbesmislenije primenjuju na nekoliko različitih stvari. Neki uče da je smrt drugi Hristov dolazak. Ovo nije samo kršenje jasnih izjava Svetog pisma, već i jezičnih zakona. Ovde može biti samo jedan drugi Hristov dolazak, dok ovo nejasno mišljenje ima isto toliko pojavljivanja Isusa koliko i smrti. Rani učenici nisu prihvatili ideju da je smrt drugi Hristov dolazak. Petar, videći ljubljenog Jovana, „reče Isusu, Gospode, a šta će ovaj? Reče mu Isus: Ako hoću da ostane dok ja ne dođem,

šta je tebi do toga? Ti pođi za mnom. Tada se proču ova reč među braćom, da taj učenik neće umreti; ali Isus mu nije rekao: neće umreti; već, ako hoću da ostane dok ja ne dođem, šta je tebi do toga“? Jovan 21:21–23.

Učenici su bili tako daleko od toga da smatraju da je smrt drugi Hristov dolazak, da kada su shvatili da njihov Gospod nagoveštava da Jovan može ostati do njegovog povratka, odmah su zaključili da on neće umreti; i od njih se ova reč pročula svuda okolo. Ne; umesto da prime ideju da se drugi Hristov dolazak, u bilo kom smislu, dešava u trenutku smrti, oni su to smatrali događajem koji će zauvek okončati vlast smrti nad pravednicima.

A kakva je ovo maglovita teologija koja smrt čini drugim Hristovim dolaskom! On dolazi kao Životodavac i najbolji prijatelj vernika. Smrt je oduzimalac života, i čovekov poslednji neprijatelj. 1 Kor. 15:26. Hristos dolazi da oživi pravednika, i da uništi onoga koji ima vlast smrti, odnosno đavola. Jevr. 2:14. Obeležite ovo: Đavo ima moć nad smrti, i, po promislu Božijem, dozvoljeno mu je da pošalje bodljikavu strelu čak i u srce pravednika, položi ga u smrt i zaključa ga u grobu. Ali Životodavac, prošavši ispod vlasti smrti, nakon što je bio slavno podignut iz zagrljaja groba, pobeonosno kaže: „Ja sam onaj koji živi i bejah mrtav; i gle, živ sam zauvek, amin; i imam ključeve od groba [hada] i smrti.“ Otk. 1:18. Đavo drži moć smrti. Hristos drži ključeve smrti i groba, a pri svom drugom pojavljivanju otključaće grobove pravednika, slomiti moć smrti, njihovog poslednjeg neprijatelja, i odvesti ih na besmrtnu i večnu prizore

slave. Zapanjujuće je da savremeni teolozi tvrde da je smrt drugi Hristov dolazak!

Zatim, kaže se da je obraćenje drugi Hristov dolazak. Onda ima onoliko drugih Hristovih dolazaka koliko i obraćenja. Može postojati samo jedna sekunda pojavljivanja Isusa Hrista. I, zatim, za delovanja Svetog Duha se kaže da će biti drugi Hristov dolazak. Stoga, ljudi govore o duhovnom dolasku Hrista i njegovoj duhovnoj vladavini hiljadu godina. Ali ovde su, takođe, uključeni u problem velikog broja drugih Hristovih dolazaka; jer bi u ovom slučaju imali to da se Hristos pojavljuje pri svakom delovanju Svetog Duha. Međutim ovde može biti samo jedan drugi Hristov dolazak.

Međutim više od toga, oni koji govore o duhovnom dolasku i vladanju Hristovom imaju gadno pobrkane stvari. Neka im Gospod pomogne da uvide razliku između delovanja Duha Svetoga i ličnog prisustva Hristovog pri njegovom drugom dolasku, a mi pozivamo na Pismo. „Moliću se Ocu“, kaže Isus, „i on će vam dati drugog Utešitelja“. Jovan 14:16. Ovaj jezik podrazumeva više od jednog utešitelja. Kada je Hristos bio sa svojim narodom, on je bio njihov utešitelj. U njegovom odsustvu, Otac je trebao da pošalje drugog utešitelja, baš Duha istine. Za vreme odsustva Sina, Duh Sveti je trebalo da bude njegov predstavnik i utešitelj njegovog dragog, ožalošćenog naroda. Činjenice u ovom slučaju jasno su izražene sledećim upečatljivim rečima: „Ali sada idem ka Onome koji me posla; i niko me od vas ne pita: kuda ideš? Ali zato što sam vam ovo rekao, tuga je ispunila vaše srce. Ipak vam govorim istinu. To je korisno za vas

da odem; jer ako ne odem, Utešitelj neće doći k vama; ali ako odem, poslaću ga k vama. I kada dođe, ukoriće svet za greh i za pravednost i za sud.“ Jovan 16:5–8.

I opet, Šejkeri vide drugi Hristov dolazak u ličnosti Ane Li. A Mormoni vide ispunjenje proročanstava o dolasku i kraljevstvu Hristovom na okupljanju „svetaca posljednjih dana“, u Solt Lejku. A Spiritisti se uglavnom slažu govoreći, Gle, drugi Hristov dolazak je ovde u delovanjima Spiritizma.

U proročkom govoru u Mt. 24 i 25, koji pokriva čitavo hrišćansko doba, naš Gospod, nakon što je govorio o nevolji crkve pod papskim progonima, kaže za naše vreme: „Onda ako vam ko kaže: Gle, ovde je Hrist, ili tamo, ne verujte. Jer će ustati lažni hristosi i lažni proroci, i pokazaće velika znamenja i čudesa, da će, ako je moguće, prevariti i same izabrane.“ Mt. 24:23,24. Reč *onda* u ovom odlomku ukazuje na određeni vremenski period kada će se čuti „Gle, ovde je Hrist, i gle, on je tamo“. Naš Gospod ovde opisuje duhovne obmane sadašnjeg vremena. Lažni hristosi su se pojavili nedaleko od prvog dolaska da bi prevarili Jevreje u pogledu tog događaja (Mt. 24:5); isto tako su lažni hristosi i lažni proroci ustali danas da obmanu ljude na temu drugog dolaska.

„Vreme kraja“, delo ne malog kapaciteta i važnosti, pravilno naziva doktrinu zemaljskog milenijuma modernom novinom*. Iz ove popularne pogreške zemaljskog

* Dr Henšo, pokojni biskup Roud Ajlenda, u svojoj raspravi o drugom dolasku kaže: „Do sada koliko smo bili u mogućnosti da istražimo

milenijuma i spiritističke Hristove vladavine, izrasle su mistične primene najjasnijih izjava Pisma koje se odnose na drugi dolazak Životodavca, ka smrti, ka obraćenju, ka delovanju Svetog Duha, ka Šejkerizmu, ka Mormonizmu i ka Spiritizmu.

Kako su snažne reči našeg Gospoda kada se primenjuju na temu koja je pred nama: „Onda ako vam ko kaže: Gle, ovde je Hristos ili tamo, ne verujte.“ Mt. 24:23. Niko ne treba da propusti da vidi ko su ljudi koji viču, „Gle, ovde je Hristos, i gle, on je tamo“! Gospod nastavlja, u stihovima 25 i 26: „Evo, rekao sam vam ranije. Zato, ako vam kažu: Evo ga u pustinji, ne izlazite; evo ga u tajnim odajama, ne verujte.“ Naš Gospod se ovde zadržava na onome što im je malopre rekao. Njegova tema su i dalje učenja onih koji viču, „Gle, ovde je Hrist“! „Gle, on je tamo!“ Ako

njegovu istoriju [zemaljskog milenijuma], prvi ga je izneo uvaženi dr Vitbi, komentator, a kasnije unapredili Hamond, Hopkins, Skot, Dvajt, Bug i drugi, a prihvaćena je bez pažljivog ispitivanja od strane većine evangelističkih klerikalaca današnjice. Ali možemo sa sigurnošću da izazovemo zagovornike te ideje da prikažu jednog istaknutog pisca u svoju korist, koji je živio pre početka osamnaestog veka. Ako se antika može koristiti za bilo kakvu proveru istine, zagovornici premilenijumskog dolaska i lične Hristove vladavine sa njegovim svetima na zemlji, ne moraju se plašiti rezultata poređenja svojih autoriteta sa pristalicama suprotne teorije.“ „Daniel Vitbi, doktor bogosovije, koji se tako pominje, rođen je 1638. godine naše ere u Engleskoj, a umro je 1727. godine. U razvoju svoje teorije, on ju je nazvao ‘novom hipotezom’.“ – *Vreme kraja*, str. 295,296.

Mormoni kažu, „Gle, on je u pustinji, ne izlazite“. Ili, ako čujete da je objavljeno sa popularnih propovedaonica našeg vremena, „Gle, on je u tajnim odajama“, Hristov drugi dolazak je spiritistički, pri smrti ili prilikom obraćenja, „ne verujte“. A zašto ne primiti takva mistična učenja? Razlog je dat u sledećem stihu:

„Jer kao što munja izlazi od istoka i sija čak do zapada, tako će biti i dolazak Sina Čovečijeg.“ Veoma smo srećni što je naš Gospod ne samo ukazao na lažne kristose i lažne proroke, i upozorio nas na njihova mistična učenja, već nam je za razliku od njih predstavio način svog drugog dolaska u najjasnijim pojmovima. Jake munje koje sevaju sa dalekog istoka i sijaju čak do zapada, obasjavaju sva nebesa. Šta dakle, kada dođe Gospod u plamenoj slavi, i svi sveti anđeli s njim? Prisustvo samo jednog svetog anđela na novom grobu gde je Hristos ležao mrtav, nateralo je Rimsku stražu da se zastresu i da budu kao mrtvi ljudi. Svetlost i slava jednog anđela potpuno su savladali te jake stražare. Sin Čovečiji dolazi u svojoj kraljevskoj slavi i u slavi Oca svoga, uz prisustvo svih svetih anđela. Tada će sva nebesa zasijati od slave, i sva će zemlja zadrhtati pred njim.

ČETVRTA PROPOVED

NOJEVO I NAŠE VREME

TEKST: Ali o tom danu i času niko ne zna, ni anđeli nebeski, nego samo Otac moj. Ali kao što je bilo u danima Nojevim, tako će biti i dolazak Sina Čovečijeg. Mt. 24:36,37.

Proročki govor u Mt. 24 i 25 dao je naš Gospod kao odgovor na pitanje svojih učenika: „Kada će to biti? I šta će biti znak tvoga dolaska i kraja sveta?“ Pogl. 24:3. Tu su dva pitanja; jedno koje se odnosi na uništenje Jerusalima; drugo na drugi Hristov dolazak. Tekst se odnosi na kasnije.

Mi čvrsto verujemo da su dan i sat, pa čak i godina drugog dolaska namerno skriveni. Neki od proročkih perioda sežu do vremena kraja, dok se drugi protežu još dalje, veoma blizu samog kraja, do događaja o kome ćemo govoriti u nastavku, ali nijedan od njih ne dopire do dolaska Sina Čovečijeg. Proročanstva jasno ukazuju na period drugog dolaska, ali ne navode tačno vreme tog događaja. Međutim mnogi pretpostavljaju da tekst dokazuje da se o vremenu drugog dolaska ništa ne može znati. U tome oni u velikoj meri greše, što se može videti iz sledećih razloga:

1. Zato što naš Gospod, nakon što je izjavio da sunce treba potamneti, i da mesec ne daje svoju svetlost, i da zvezde

trebaju padati s neba, daje sledeću moćnu parabolu, te je time najjasnije povezuje sa ovom temom. On kaže: „A od smokve naučite poređenje: Kad joj grana već omekša i lišće potera, znate da je blizu leto. Tako i vi, kad vidite sve to, znajte da je blizu, na vratima.“ Stihovi 32,33. Ni jedna slika ne bi trebala prevazići činjenicu predstavljenu jednom parabolom. Budući da je to slučaj u paraboli o smokvi, svrha postaje izuzetno jaka. Nijedan jezik ne može biti direktniji. Nijedan dokaz ne može biti potpuniji. Sa svom tom sigurnošću sa kojom znamo da je leto blizu kada u proleće vidimo pupoljke i lišće kako izbijaju sa drveća, možemo znati i da je Hrist pred vratima. Najsmelijem neverstvo teško će se usuditi negirati ove reči Sina Božjeg, te tvrditi da se ništa ne može znati o vremenu njegovog drugog dolaska.

2. Zato što naš Gospod objavljuje da će kao što su bili Nojevi dani, tako biti i dolazak Sina čovečjeg. Bog je rekao Noju: „Neće se moj duh doveka preti s čovekom, ipak je on telo; pa neka bude dana njegovih stotinu i dvadeset godina.“ Postanje 6:3. Period potopa dat je patrijarhu. A prema direktnom providenju Božjem on je pripremio barku i opomenuo narod. Dakle, ispunjena proročanstva i znaci jasno objavljuju da je drugi Hristov dolazak pred vratima, a svečana poruka je izašla.

3. Oni koji tvrde da tekst dokazuje da se o vremenu drugog dolaska ne može ništa znati, dokazuju da je to previše za njihovu vlastitu neveru. Kao što je Marko zabeležio, izjava glasi: „A o tom danu i času niko ne zna, ne, ni anđeli koji su na nebu, ni Sin, nego Otac.“ Ako tekst

dokazuje da ljudi neće znati ništa o vremenu drugog dolaska, on takođe dokazuje da anđeli neće znati ništa o tome, kao ni da Sin neće znati ništa o tome, dok se događaj ne dogodi! Ovaj stav dokazuje previše, zato ne dokazuje ništa jasno. Hrist će znati za vreme svog drugog dolaska na ovaj svet. Sveti anđeli koji čekaju oko Nebeskog prestola da bi primili poruke u vezi sa delom koje čine u spasenju ljudi, znaće vreme ovog završnog događaja spasenja. A isto tako će i Božji ljudi koji čekaju i posmatraju, razumeti. Stara Engleska verzija odlomka glasi, „Ali taj dan i čas niko ne obznanjuje, ni anđeli koji su na nebu, ni Sin, nego Otac“. Ovo je ispravno čitanje, prema nekoliko najsposobnijih kritičara tog doba. Reč *znati* je ovde upotrebljena u istom smislu kao što je i od strane Pavla u 1. Kor. 2:2: „Jer odlučih ne znati [obznaniti] među vama ništa drugo osim Isusa Hrista, i to raspetoga.“ Ljudi neće obznaniti dan i čas, anđeli neće obznaniti, ni Sin; ali će Otac obznaniti.

Kembel kaže: „Meknajt tvrdi da se termin *znati* ovde koristi kao uzročnik, u hebrejskom smislu konjugacije *hiphil*, to jest, *da se učini poznatim*... Njegov [Hristov] odgovor je samo ekvivalent rečima, Otac će obznaniti kada mu je drago; ali on nije ovlastio čoveka, anđela ili Sina da to obznanе. Upravo u ovom smislu Pavle koristi izraz *znati*, 1. Kor. 2:2: ‘Dođoh k vama da *obznanim* svedočanstvo Božje; jer odlučih da među vama ne *obznanim* ništa osim raspetog Hrista’.“

Albert Barns, u svojim Beleškama o jevanđeljima*, kaže: „Drugi su rekli da prevedeni glagol *znati* ponekad znači

* Notes on the Gospels. – prim. prev.

obznaniti, ili otkriti, i da taj odlomak znači, 'da dan i čas niko ne obznanjuje, ni anđeli, niti Sin, nego Otac'. Tačno je da ta reč ponekad ima to značenje, kao i u 1. Kor. 2:2.“

Otac će obznaniti vreme. On je Noju dao vreme potopa, što dobro predstavlja objavljivanje drugog dolaska, datog u vezi sa dokazima o završetku vremenskih perioda iz Danila, tokom velikog Adventnog pokreta 1840–44.

A kada je patrijarhovo delo opomena i izgradnje završeno, Bog mu je rekao, „Uđi ti i sav dom tvoj u barku“. „Jer još sedam dana i učiniću da pada kiša na zemlju četrdeset dana i četrdeset noći.“ Dakle, kada se završi vreme čekanja, straženja, plača, truda, te svi sveti budu zapečaćeni i zaklonjeni od Boga, tada će glas Oca s Neba obznaniti tačno vreme.

Dok se osvrćemo na veliki adventni pokret, na gorko razočarenje 1844, i na brojne napore da se prilagode proročki periodi od strane mnogih Adventista prvog dana tog vremena, i brojna razočarenja koja su usledila, možemo samo da osetimo snagu prorokovih reči: „Sine čovečji, kakva vam je to uzrečica o zemlji Izraelovoj govoreći: ‘Odužiše se dani i svako se viđenje izjalovi?’ Zato im reci: ‘Ovako veli Gospod Gospod: Učiniću da ta uzrečica nestane, i neće je više navoditi kao uzrečicu u Izraelu’. Nego ti njima kaži: ‘Približiše se dani i ispunjenje svakoga viđenja. Jer neće više biti nijednoga lažnog viđenja ni laskavog proročanstva usred doma Izraelova. Jer ja, Gospod, govorim, a reč što je budem govorio, ispuniće se, neće se više odlagati. Jer još za vaših dana, dome buntovnički, izgovoriću reč i izvršiti je’, reč je Gospoda Gospoda.“ Jez. 12:22–25.

„Ja ću govoriti“, kaže Gospod, „i reč koju ću govoriti ostvariće se“. Glas Božiji će se čuti sa visine usred strašnih scena koje prethode drugom dolasku. „I sedmi anđeo izli čašu svoju u vazduh, i dođe veliki glas iz hrama nebeskog, s prestola, govoreći: *Gotovo je.*“ Otk. 16:17. Vidi takođe Joil 3:16; Jer. 25:30.

Očigledno je da je teret Jezekiljevog proročanstva, gore citiranog, vreme. „Dani se produžavaju, i svaka vizija propada.“ Bog će učiniti da ova poslovice prestane, tako što će on sam progovoriti. Na taj način će Otac objaviti vreme, delo koje nije dato u ruke ljudima, anđelima, pa čak ni Sinu.

Sadašnjost je nedvosmisleno vreme čekanja i straženja. To je poseban period strpljenja svetih. Kada bi se vreme znalo našli bismo olakšanje zbog stanja neizvesnosti kojem nas podvrgava naša sadašnja pozicija. Gospod nas ovako poziva: „Stražite, dakle, jer ne znate kada dolazi gospodar kuće: uveče, ili o ponoći, ili o petlopoju, ili ujutro, da ne dođe iznenada pa vas nađe pozaspale. A šta vama kažem, svima kažem: Bдите!“ Marko 13:35–37.

Jedna od kobnih posledica ne straženja jasno je navedena u Otk. 3:3: „Ne budeš li dakle budan, doći ću na te kao lopov, a nećeš znati u koji ću čas doći na te.“ Posledica ne straženja biće neznanje u pogledu vremena. Šta će biti posledica straženja? Zaključak je neizbežan, to će biti znanje o vremenu. Kao odgovor na očajničku molitvu Sina Božjeg, „Oče, proslavi ime svoje“, začu se glas sa Neba, govoreći, „Proslavio sam i opet ću ga proslaviti“. Učenici su čuli ove reči sa Neba, dok su ljudi koji su stajali pored

rekli da je grmelo. Jovan 12:27–29. Tako će Hristovi učenici koji čekaju razumeti glas Božji kada bude govorio sa visine. Ali neverujući svet to neće razumeti. „Zli će činiti zlo, i niko od zlih neće razumeti, ali će mudri razumeti.“

Upoređujući Nojeve i naše dane, Gospod nastavlja: „Jer kao što su u danima pre potopa jeli i pili, ženili se i udavali sve do dana kad Noje uđe u barku, a da nisu ništa ni znali dok nije došao potop i odneo sve, tako će biti i dolazak Sina Čovečjega.“ Ovde je data slika sadašnjeg stanja većeg dela čovečanstva. Kako mračna obeležja!

Ljudi poslednje generacije biće kao oni pre potopa, dok se barka gradila. Noje je propovedao i upozoravao ih na nadolazeći potop, a oni su se ismevali. Sagrađio je barku, a oni su se rugali. On je bio propovednik pravедnosti. Njegova dela su bila sračunata da daju prednost, onome što je propovedao, i da to postave gde treba u srcu. Svaka pravedna beseda, i svaki udarac zadat prilikom izgradnje barke, osuđivali su nemarni, podrugljivi svet. Kako se vreme bližilo, narod je bio bezbrižniji, tvrdokorniji, smeliji i drskiji, a osuda sve sigurnija. Noje i njegova porodica bili su sami. A da li jedna porodica može znati više od celog sveta? Barka je predmet podsmeha, a Noje se smatrao samovoljnim fanatikom.

Međutim Gospod poziva Noja u barku. A rukom Proviđenja uvedene su zveri u barku; te Gospod zatvara Noja unutra. Ovo je smatrano na početku od rugajućeg mnoštva kao nešto predivno; ali je ubrzo uklonjeno obrazloženjem od mudrijih, tako da umiri njihove strahove, i živeli su lakše.

Dan iščekivanja je konačno stigao. Sunce izlazi kao i obično, a nebo je vedro. „Gde je sad potop starog Noja?“ čuje se sa hiljada bezbožnih usana. Seljak se brine o svojim stadima i imanju, a građevinar se bavi svojim poslom. Baš na taj dan, neki se venčavaju. Za mnoge je to dan neobične gozbe i zabave. A dok svi gledaju u duge godine budućeg blagostanja i sreće, odjednom nebo postaje crno. Strah ispunjava svako srce. Otvaraju se nebeski prozori, a kiša se spušta u pljusk. „Razvališe se svi izvori velikog bezdana“, te tu i tamo naviru reke vode. Doline se brzo pune, a hiljade su odnesene u smrt. Neki beže na najviše kopnene tačke, ali ih voda brzo prati. Muškarci nose svoje žene i decu u planine, ali su primorani da se rastave od njih tamo da se udave, dok se oni penju na najviša drveća. Zatim su ubrzo i oni prekriveni vodom, tako da nema odmarališta za Nojevu golubicu. Svi su mirni u smrti. Užasna smrt! Još je strašnija time što je bila posledica omalovažavanja milosti! Ali gde je Noje? Ah! siguran u barci, bezbedan u barci, nošen talasima. Siguran od potopa, jer ga je Bog „zatvorio unutra“.

Većina ljudi smatra da su dokazi o skorom Hristovom dolasku nedovoljni da bi se u to verovalo. Ali svedočanstvo i dela jednog čoveka osudili su ljude uništene u potopu. Dokazi su tada bili dovoljni, inače svet ne bi bio osuđen. Ali stotinu puta više uverljiviji dokazi dolaze na nas da je dan Gospodnji blizu i da se jako žuri. Kada pratimo niz brojnih proročkih lanaca Danila i Otkrivenja, pronalazimo sebe svakog puta kako stojimo neposredno pred dan gneva.

Vidimo znake o kojima govore proroci, preko Hrista i u poslanicama, koji se ispunjavaju ili su ispunjeni. A u pravo vreme i na pravi način, kako bi se ispunila određena proročanstva, u različitim delovima sveta objavljuje se važna poruka: „Zatrubite u trubu na Sionu i oglasite poklič na mojoj svetoj gori! Neka drhte svi stanovnici zemlje; jer dolazi dan Gospodnji, jer blizu je taj dan.“ Joilo 2:1. Gde god da pogledamo, vidimo da se proročanstvo ispunjava. Dok poznanje Boga i duh svetosti odlaze, duhovna zloba, kao potop, pokriva zemlju.

Međutim ovi dokazi se smatraju nedovoljnim da bi se vera na njih oslanjala. Pa, kakve bi dokaze hteli imati nevernici? „Kada se znaci kraja“, kaže skeptik, „ispune, biće tako jasni da niko ne može sumnjati“. Ali ako su znaci takve prirode i ispunjavaju se na takav način da primoraju sve da veruju u Hristov dolazak, kako to onda može biti kao što je bilo u dane Nojeve? Ljudi tada nisu bili primorani da veruju. Ali osam verujućih duša je bilo spašeno, dok je celi ostali svet potonuo u svom neverstvu pod vodama potopa. Bog nikada nije otkrio svoju istinu čoveku na način da ga natjera da veruje. Oni koji su hteli sumnjati u njegovu reč, našli su široko polje u kome mogu sumnjati i širok put u propast; dok su oni koji su želeli verovati, uvek pronalazili večnu stenu na kojoj će počivati njihova vera.

Pred sam kraj, svet će biti očvrstnut u grehu i ravnodušan prema Božjim tvrdnjama. Ljudi će biti nemarni da čuju upozorenja o opasnosti, te zaslepljeni brigama, zadovoljstvima i bogatstvom. Neverni naraštaj će jesti, piti, ženiti se,

graditi, saditi i sejati. Ispravno je jesti i piti da bi se održalo telo, ali greh je u neumerenosti i proždrljivosti. Bračni zavet je svet, ali se retko razmišlja o Božjoj slavi. Gradnja, sadnja i setva, neophodni za udobno sklonište, hranu i odeću, su ispravni; ali svet je u potpunosti otišao za ovim stvarima, tako da ljudi nemaju vremena ni naklonosti da misle o Bogu, Nebu, Hristovom dolasku i Sudu. Ovaj svet je njihov bog, i sva njihova energija tela i uma klanjaju se da mu služe. A zli dan je stavljen daleko po strani.

Verni stražar koji objavljuje uzbunu videći da dolazi propast, pred narodom se sa propovedaonica naše zemlje i od strane verske štampe, smatra fanatikom, učiteljem opasnih jeresi; dok se nasuprot tome predstavlja dug period mira i prosperiteta za crkvu. Tako su crkve umirene da spavaju. Podrugljivac nastavlja da se podruguje, a podsmevač da se podsmehuje i dalje. Ali njihov dan dolazi. Ovako kaže prorok Božji: „Kukajte, jer blizu je dan Gospodnji; dolazi kao zator od Svemogućega. Zato će sve ruke klonuti i svako će se srce čoveče istopiti. I biće prestravljeni; obuzeće ih trudovi i boli, previjaće se kao roditelja. Čudiće se jedan drugom, lica će im biti kao lica plamenova. Evo, dan Gospodnji dolazi – okrutan, s besom i gnevom žestokim – da zemlju u pustoš pretvori i istrebi iz nje grešnike.“ Is. 13:6–9.

Najstrašniji dan! A da li je blizu? Da; i žuri! Veoma žuri! Kakav je opis dao prorok! Pročitajte; i dok čitate, pokušajte da osetite kako će taj dan biti strahovit: „Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i brzo hita. Gorak je glas dana Gospodnjega, junak će tamo zavikati. Taj će dan biti dan

gneva, dan teskobe i nevolje, dan propasti i pustošenja, dan mraka i tame, dan oblaka i tmice, dan trube i pokliča protiv utvrđenih gradova i protiv visokih tornjeva. „I kad pritesnim ljude, hodiće kao slepci, jer su sagrešili protiv Gospoda; i njihova će se krv prosuti kao prašina, a utroba njihova kao izmetina. Ni njihovo srebro ni njihovo zlato neće ih moći izbaviti u dan gneva Gospodnjega, nego će svu zemlju proždreti oganj revnosti njegove; jer on će brzo učiniti kraj svim stanovnicima zemlje.“ Sof. 1:14–18.

Sada čujemo uzvike „mir i sigurnost“, počevši sa propovedaonica, pa sve do birtija. „Gde je obećanje Njegovog dolaska?“ Mrmlja se sa hiljadu bezbožnih usana rugača poslednjeg vremena. Ali prizor će se brzo promeniti. „Jer kada budu rekli, Mir i sigurnost, tada će ih iznenadna zadesiti propast... i neće pobeći.“ Ruganje oholog rugača uskoro će se pretvoriti u jadicovanje i zavijanje. „Ohole oči čovekove biće ponižene i uznositost ljudska biće satrta; i Gospod će se sam uzvisiti u onaj dan. Jer dan Gospoda Nad Vojskama dolazi na svakog oholog i uznositog, i na svakog koji se uzvisuje – da bi se ponizio.“ Is. 2:11,12. „I u onaj dan biće pobijenih od Gospoda od jednoga kraja zemlje pa do drugoga kraja zemlje. Neće biti oplakani ni skupljeni ni sahranjeni; postaće gnoj na licu zemlje.“ Jer. 25:33.

Poslednja zla, u kojima je ispunjen Božji gnev, sada sakriven na Nebu, čekajući da milost završi svoje poslednje molbe, brzo će biti izlivena. Nepomešani gnev Jehovin! A ni kap milosti? Niti jedna! Isus će skinuti svoju svešteničku odeću, napustiti presto milosti, te obući osvetničku odeću, nikada

više nudeći svoju krv da opere grešnika od njegovih greha. Anđeli će obrisati poslednju suzu prolivenu nad grešnicima, dok zapovest odzvanja celim Nebom, Pustite ih. Crkva na zemlji koja stenje, plače i moli se, te koja u poslednjoj poruci koristi svu silu da svuda razglasi poslednje upozorenje, kako se ne bi krv duša našla na njenim haljinama, sada je začutala u svečanoj tišini. Duh Sveti je zapisao u njima ove proročke reči njihovog uskoro očekivanog Gospoda: „Ko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu; i ko je okaljan, neka se i dalje kalja; i ko je pravedan, neka i dalje čini pravdu; i ko je svet, neka se i dalje posvećuje.“ Otk. 22:11.

Propovednici istine sada imaju poruku ljudima i rado govore reči života. Oni se radosno trude, trpe i troše svoju energiju na propovedanje srcima tvrdim kao čelik, nadajući se da će nekolicina biti dosegnuta, sabrana u istini i spasena. Međutim tada neće imati nikakvu poruku. Sada se njihove molitve i snažni vapaji penju do Neba u korist grešnika. Tada oni neće imati duha molitve za njih. Sada crkva kaže grešniku: Dođi; a Isus je spreman da založi svoju krv u njegovu korist, da bi mogao da se opere od svog greha i da živi. Međutim tada će čas spasenja proći, a grešnik će biti zatvoren u tami i crnom očaju.

Biće to dan žalosti, jadikovanja i gladi za slušanjem reči Gospodnjih. „Pretvoriću vaše praznike u žaljenje, i sve pesme vaše u jadikovanja, i podići ću kostret na slabine i ćelavost na svaku glavu, i učiniću da to bude kao naricanje za sinom jedincem, a kraj tome kao gorak dan. Evo, dolaze dani, veli Gospod Bog, kada ću poslati glad na zemlju, ne glad za

hlebom, niti žeđ za vodom, nego za slušanjem reči Gospodnjih: i oni će lutati od mora do mora, i od severa do istoka; trčaće tamo i vamo da traže reč Gospodnju, i neće je naći.“ Amos 8:10–12.

Sada se reč Gospodnja može čuti; ali grešnici, u crkvama i van njih, uz nekoliko izuzetaka, to ne cene. Tada se neće čuti; od stražara, postavljenih da bdiju i jave uzbunu pred opasnost, biće pozvani da siđu dole sa svojih visokih pozicija. Sada se reč Gospodnja prenosi grešniku i nudi bez novca i cene; ali on je tretira nemarno, ili, može biti da, otera poniznog slugu Hristovog sa svojih vrata. Ali onda će on krenuti u potragu za njom. „Lutaće od mora do mora, i od severa do istoka“, ali neće moći da je čuje. „Trčaće tamo i vamo da traže reč Gospodnju, ali je neće naći.“ Od grada do grada, od Države do Države, od jedne zemlje do druge, ići će da nađu čoveka ovlašćenog od uzvišenog Neba da govori reč Gospodnju, ali takvog se neće naći. Svi takvi će tada završiti svoje uzvišeno ovlašćenje. Reč Gospodnja! Reč Gospodnja! Gde je možemo čuti? Čuje se u svakoj zemlji. Jedan sveopšti plač – reč Gospodnja! Ide gore ka Nebu, ali nebesa su bronzana. Tada će se narod okrenuti i rastrgnuti lažne pastire, koji su ih prevarili uzvikom „mir i sigurnost“. Deca će zameriti roditeljima što ih sprečavaju da hodaju u istini, i roditelji svojoj deci.

Tvrđica sada voli svoj novac i drži ga gvozdenim hvatom. Međutim u taj dan će se reći: „Idite sada, vi bogataši, plaćite i jaučite zbog svojih nevolja koje će vas zadesiti. Vaše bogatstvo je pokvareno, i vaše haljine od moljaca

izjedene. Vaše zlato i srebro je zarđalo; i rđa će njihova biti svedočanstvo protiv vas, i izješeće vaše telo kao da je oganj. Vi ste sakupili blago za poslednje dane.“ Jakovljeva 5:1–3. Sada se srebro i zlato može upotrebiti na Božiju slavu, za unapređenje njegove stvari. Ali u taj dan, „oni će baciti svoje srebro na ulice, i njihovo zlato će biti uklonjeno; njihovo srebro i njihovo zlato neće ih moći izbaviti u dan gneva Gospodnjeg“. Jez. 7:19.

PETA PROPOVED

CRKVA NIJE U TAMI

TEKST: Ali vi braćo, niste u tami, da vas taj dan zadesi kao lopov.
1. Sol. 5:4.

Za utehu onima u crkvi čija bi srca mogla krvariti od žalosti, apostol se obavezuje da otera njihovu tugu uklanjanjem njihovog neznanja vezano za one koji spavaju u Isusu. On se ovako obraća crkvi u Solunu: „Ali, braćo, ne bih želeo da budete u neznanju za one koji su usnuli, da ne tugujete, kao i drugi koji nemaju nade. Jer ako verujemo da je Isus umro i vaskrsao, tako će i one koji spavaju u Isusu, Bog podići sa njim. Jer ovo vam govorimo rečju Gospodnjom, da mi koji smo živi i ostajemo do dolaska Gospodnjeg nećemo preteći [ići prije] onih koji su usnuli. Jer će sam Gospod sići sa neba sa vikom, sa glasom arhanđela i sa trubom Božijom; i najpre će vaskrsnuti mrtvi u Hristu; a onda ćemo mi koji smo živi i koji smo ostali biti poneseni zajedno s njima na oblacima, u susret Gospodu u vazduhu; i tako ćemo uvek biti sa Gospodom. Zato tešite jedni druge ovim rečima.“ Pogl. 4:13–18.

Apostol ne bi želeo da crkva bude u neznanju o mrtvima. Želeo je da budu poučeni o nadi koja može biti čuvana od

strane onih koji zaspu u Isusu. Crkva veruje da je „Isus umro i zatim vaskrsao“ i da je Bog „iz mrtvih podigao Gospoda našeg Isusa Hrista“. Vrlo dobro; „Tako će i one koji spavaju u Isusu, Bog podići sa njim.“ Kao što je sigurno izveo svog Sina iz mrtvih i doveo ga na svoj presto, isto tako će sigurno Bog podići iz mrtvih sve koji spavaju u Isusu, i uzneće ih na nebo, i postaviti ih na presto od Sina.

Dan koji je naveden u stihu nije dan smrti vernika. Apostol, dajući pouku za utehu crkve u nevolji, ne ukazuje na smrt kao na kapiju beskrajnih radosti, kroz koju pobožni mrtvi odmah prolaze do Božije desne ruke, gde su zauvek punoća radosti i uživanja. Ne. Oni spavaju u Isusu. I njihov san neće biti prekinut dok ih poslednja truba ne probudi. Apostol gleda napred ka preostalom dugom periodu spavanja pravednika, do Gospodnjeg silaska sa Neba, vaskrsenja pravednika u besmrtnost, kao radosnoj nadi pravednika svih vekova.

Ovo (ne strahote smrti i groba) su veliki događaji koji nagoveštavaju slavu budućeg života. Na *ovo* su proroci, Hristos i apostoli, jasno ukazali kao na završne događaje vernikove nade i izvor njihovih očekivanih radosti. Nakon što je izneo pred nas ove događaje koji predstavljaju goruću slavu dana Božijeg, apostol završava svoje napomene o ovoj grani teme sa ovom upečatljivom rečenicom: „Zato tešite jedni druge ovim rečima.“ Tako apostol jasno navodi način i cilj drugog dolaska Isusa Hrista i tretira doktrinu kao nasleđe crkvi, dato da bude izvor utehe i podrške, posebno onima koji tuguju zbog teškog gubitka.

On nastavlja: „A o vremenima i dobima, braćo, nema potrebe da vam pišem. Jer i sami savršeno znate da dan Gospodnji dolazi kao lopov u noći. Jer kada kažu, Mir i sigurnost, tada će ih iznenada snaći propast, kao trudovi na trudnu ženu, i neće pobeći. Ali vi, braćo, niste u tami, da vas taj dan zadesi kao lopov.“ 1. Sol. 5:1–4. Pavle ovde govori proročki, i opisuje stanje stvari neposredno pre kraja. On označava dve grupe rečima *vi* i *oni*. Reč *vi* predstavlja one koje on naziva braćom, koji su dobro poučeni o vremenima i dobima, i stoga su budni, i čekaju i straže na svog Gospoda. Reč *oni* predstavlja one koji temu Hristovog dolaska tretiraju kao nedostojnu njihove posebne pažnje; stoga, dok neki objavljuju uzbunu, oni ne vide nikakve dokaze o skorom Gospodnjem dolasku, i govore, Mir i sigurnost.

Apostol nastavlja: „Svi ste vi deca svetlosti i deca dana: mi nismo od noći ni od tame. Zato ne spavajmo kao drugi, nego stražimo i budimo trezni. Jer koji spavaju noću spavaju, a koji su pijani noću se opijaju. A mi, koji smo od dana, budimo trezni, obucimo se u oklop vere i ljubavi, a za šlem, nadu spasenja. Jer nas Bog nije odredio na gnev, nego da zadobijemo spasenje u Gospodu našem Isusu Hristu.“ Stihovi 5–9.

Dve klase, položaj svake i sudbina obe, jasno su navedene. Sigurno oni koji uče da će dan Gospodnji doći noću na sve kao lopov, nisu u potpunosti ispitali tu temu. Za njihovu naročitu korist, ponovićemo tačke koje se razlikuju, kako sledi:

VI

Nema potrebe da vam pišem.
 Stih 1. Ali vi, braćo, niste u tami, da vas taj dan zadesi kao lopov.
 Stih 4. Svi ste vi deca svetlosti.
 Stih 5. Zato ne spavajmo kao drugi.
 Stih 6. Jer nas Bog nije odredio na gnev, nego da zadobijemo SPASENJE. Stih 9

ONI

Kada kažu, Mir i sigurnost.
 Stih 3. Dan Gospodnji dolazi kao lopov u noći. Stih 2. Jer koji spavaju noću spavaju, a koji su pijani noću se opijaju. Stih 7. Tada će ih iznenada snaći PROPAST. Stih 3

Nijedna istina Nadahnuća ne može biti jasnije izrečena od toga da Bog prorocima otkriva svoje namere, kako bi ljudi i narodi mogli biti upozoreni pre njihovog ispunjenja. „Jer Gospod Bog zaista ne čini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima.“ Amos 3:7. Pre nego pohodi svojim sudovima, Bog svima jednako šalje dovoljno upozorenja da omoguće verniku da izbegne Njegov gnev, i da osude one koji se nisu obazirali na upozorenja. Tako je bilo pre potopa. „Verom Noje, upućen u ono što još ne beše vidljivo, pobojavši se, sagradi barku na spasenje doma svojega. Time osudi svet.“ Jevr. 11:7.

U kasnijem periodu kada su narodi potonuli u idolopoklonstvo i zločin, te kada je određeno uništenje opakog Sodoma, Gospod je rekao, „Zar da Ja skrivam od Avrama što ja kanim učiniti kad će od Avrama nastati velik i moćan narod, i svi narodi zemaljski blagoslovit će se u njemu“? Post. 18:17,18. A dužno upozorenje je dato pravednom Lotu, koji je, sa svojim kćerkama, bio sačuvan; i niko, čak ni u tom

okrivljenom gradu, nije poginuo bez dužnog upozorenja. Lot je očigledno upozorio narod; a dok je tako razgovarao s njima, bio je „uznemiren besramnim razgovorom opakih“. 2. Pt. 2:7,8. Kada je upozorio svoje zetove, „izgledao je kao onaj koji se šali“. Post. 19:14. A kada su „ljudi iz grada, čak i ljudi iz Sodome, opkolili kuću, i stari i mladi, sav narod sa svih strana“, Lot ih je upozorio, te ih zamolio da odustanu od svoje zlobe. A oni su odmah uradili ono čemu su svi grešnici, još od dana pravednog Lota, skloni uraditi onima koji ih verno upozoravaju na njihove grehe; naime, optužili su ga da je sudija.

Pre uništenja Jerusalima od strane Tita, preteča je poslat da pripravi put pred Gospodom. Oni koji nisu prihvatili Hrista, bili su odbačeni, „jer“, kako je rekao za Jerusalem, upozoravajući narod na uništenje njihovog grada i hrama, „jer nisi prepoznao vreme svog pohođenja“. Luka 19:44. Imamo zabeleženo Gospodnje proročanstvo o uništenju Jerusalima u vreme naraštaja koji Ga je odbacio, koje se ispunilo za manje od četrdeset godina od vremena Njegovog raspeća. I da bi hrišćani u Judeji mogli izbeći njegovu predstojeću propast, rečeno im je da kada budu „videli Jerusalem opkoljen vojskama“, ili, kako je zapisao Matej, „gnusobu opustošenja, o kojoj govori prorok Danilo, kako stoji na svetom mestu“, trebali su „bežati u planine“. Luka 21:20; Mt. 24:15. Poslušali su upozorenje i sigurno pobjegli u Pelu. Takvo je svedočanstvo nadahnuća u vezi sa Božjom brigom za svoj narod u prošlim vekovima. I ne može se pretpostaviti da će promeniti svoj način u budućnosti,

kada ta budućnost treba ostvariti krunski završetak svih pro-
ročkih objava. Ne, ne, zaista! Pre nego što čaše Jehovinog
nepomešanog gneva budu nezaustavljene na nebu i izlivene
na zemlju, na nepokrivene glave nevernika, svet će biti pot-
puno upozoren. Pre nego što Sin Čovečiji zamahne svojim
srpom da sakupi dragocenu žetvu zemlje, ta žetva mora
biti potpuno sazrela za nebesku žitnicu. I pre nego što se
zemaljska loza sabere za presu gneva Božijeg, njeni grozdovi
takođe moraju biti potpuno sazreli. Otk. 14:14–19. A pos-
lednja strašna opomena za ljude će učiniti da vernici saz-
ru i pripreme se za spasenje, a takođe i nevernici za spasenje,
ali i nevernici za uništenje.

ŠESTA PROPOVED

VREME KRAJA

TEKST: „Ali ti, Danilo, zatvori reči i zapečati knjigu do vremena kraja: mnogi će trčati tamo i vamo, i znanje će se uvećati.“ Dan. 12:4.

Vreme kraja navedeno u tekstu nije sam kraj. Očigledno je to vremenski period neposredno pred kraj. U vremenu kraja, mnogi su trebali trčati tamo i vamo, a znanje o velikoj temi pred prorokovim umom, trebalo je da se uveća.

Reči knjige, navedene u stihu, nesumnjivo su Danilovo proročanstvo, čijih nekoliko lanaca sežu do kraja svih zemaljskih kraljevstava pri drugom Hristovom dolasku.

Zatvori reči, i zapečati knjigu. Proročanstvo je istorija unapred. Samim prorocima, njihova sopstvena proročanstva su mogla da priušte samo malo svetlosti, proročki prizor koji se širio pred njima predstavlja istoriju budućnosti. Apostol, govoreći o proročanstvima u vezi sa planom spasenja, prihvatajući stradanja Hristova pri prvom dolasku, a takođe i slavu koja treba da usledi pri njegovom drugom dolasku kaže: „O kom spasenju su se raspitivali i marljivo istraživali proroci, koji su proricali o milosti koja će vam doći; istražujući na koje ili kakvo doba je upućivao Duh Hristov u njima kad je unapred svedočio o Hristovim

patnjama i slavi koja će uslediti. Kojima je otkriveno da su ne sebi, nego nama, služili stvarima koje su vam sada javili oni koji su vam propovedali jevanđelje sa Duhom Svetim poslanim sa neba; u koje stvari i anđeli žele da zavire.“ 1. Pt. 1:10–12.

Proročanstva u vezi sa prvim Hristovim dolaskom nisu bila posebno svetlo za proroke u njihovo vreme. Nego su data na korist verujućih u čijem vremenu je njihovo ispunjenje. Iz same prirode slučaja, ona su, barem u izvesnoj meri, bila zatvorena do tog vremena. Tako i sa onim proročanstvima koja se odnose na drugi dolazak. Ona nisu bila osmišljena za naročitu korist proroka, apostola, mučenika ili reformatora; ali su posebno svetlo onima koji žive u vremenu kraja. Knjiga je trebala da bude zatvorena i zapečaćena dok ne dođe taj vremenski period, koji se zove vreme kraja. Šta onda?

Mnogi će trčati tamo i vamo. Da li će ovo biti ispunjenje u listanju i pretraživanju tamo i vamo u Pismima za svetlost na temu o ispunjenju proročanstva, ili preko ljudi pozvanih od Boga na delo, putujući tamo i vamo sa porukom od Boga na ovu temu, ispunjenje je očigledno. I jedno i drugo je urađeno u poslednjih pola veka kao nikada ranije.

Dafild o Proročanstvu, na str. 373, kaže: „Reč prevedena, *trčati tamo i vamo*, metaforički se koristi da označi istraživanje, posvećeno, marljivo, tačno – baš kao što se kaže da oči Gospodnje idu tamo i vamo. Napomena se ne odnosi naročito na misionarske napore u detalj, već

na proučavanje Svetog pisma, posebno zapečaćene knjige proročanstava.“

Klark kaže: „*Mnogi će trčati tamo i vamo*. Mnogi će nastojati da *istraže* smisao; i znanje će se uvećati na ovaj način. Čini se da je ovo značenje ovog stiha, iako je umesto njega stavljeno drugo; tj., ‘Mnogi će trčati tamo i vamo propovedajući Hristovo jevanđelje, i stoga će se versko znanje i istinska mudrost povećati’. Ovo je tačno samo po sebi, ali to nije značenje prorokovih reči.“

Metju Henri kaže: „Oni će to čitati iznova i iznova, razmišljajući o tome; oni će o tome predavati, razgovarati o tome, procenjivati značenje toga, i *tako* će se znanje uvećati.“

Gil kaže: „*Mnogi će trčati tamo i vamo, i znanje će se uvećati*; to jest, pred kraj određenog vremena, mnogi će biti podstaknuti da se raspitaju o ovim stvarima navedenim u ovoj knjizi, i neće štedeti ni truda ni troškova da steknu znanje o njima; čitaće i proučavati Pismo i razmišljati o njemu, upoređivati jedan odlomak sa drugim, duhovne stvari sa duhovnim, kako bi zadobili um Hristov; pažljivo će proučavati spise onih koji su živeli pre njih, koji su pokušali bilo šta slično; i ići će daleko i blizu da razgovaraju sa osobama koje imaju bilo kakvog razumevanja o takvim stvarima; i na taj način, uz Božiji blagoslov nad njima, znanje ove knjige o proročanstvima će biti uvećano, i stvari će izgledati jednostavnije i jasnije, što je bliže njihovo ostvarenje; a posebno kada se mogu uporediti proročanstva i činjenice.“

I znanje će se uvećati. Ovo ne znači opšte znanje; već reči moraju biti ograničene na temu predstavljenu Danilu. Knjiga Danila sadrži lance proročanstava koji sežu do kraja zemaljskih kraljevstava i Suda. Poglavlja 11 i 12 su jedan lanac, koji seže do vremena kada će Mihajlo ustati, vremena nevolje kakve nikada nije bilo, i vaskrsenja mnogih. Pogl. 12:1,2. U stihu 6 se kaže, „čovjeku obučenom u lan, koji beše na vodama reke, koliko dugo će biti do kraja ovih čudesa“? Kraj čudesa je završetak ovih scena povezanih sa Sudom. U sledećem stihu odgovor daje čovek obučen u lan, sa najsvetanimom zakletvom, sa obe ruke podignute ka nebu.

Međutim Danilo kaže: „Čuh, ali ne razumeh; tada rekoh, Gospode moj, šta će biti kraj ovih stvari?“ Stih 8. Prorok se ovde ozbiljno raspituje o prizorima povezanim sa drugim dolaskom. Pročitajte odgovor anđela: „Idi, Danilo, jer su reči zatvorene i zapečaćene do vremena kraja.“ Stih 9. Danilovo proročanstvo, koje jasno ukazuje na period drugog dolaska, bilo je zatvoreno i zapečaćeno do vremena kraja. Šta onda? U stihu 4, Danilu je rečeno da u vreme kraja mnogi treba da trče tamo i vamo, i da znanje treba da se uvećava. Ovo se odnosi na teorijski deo rada. Međutim, u stihu 10, anđelov odgovor na ozbiljno ispitivanje proroka, odnosi se na rad pripreme i rezultate velikog pokreta Drugog Dolaska. On kaže: „Mnogi će biti očišćeni, i ubeljeni, i iskušani; ali će zli činiti zlo; i niko od zlih neće razumeti, ali će mudri razumeti.“

Ovde su dve klase, zli i mudri. Mudri su oni koji se pročišćavaju i bele. Oni su mudri u pogledu Božijih

stvari i kraljevstva Nebeskog. Oni razumeju preko uvodnih proročanstava događaje koji završavaju čuda pokazana proroku. Oni jasno vide ove stvari, veruju, pripremaju se i raduju blagoslovenoj nadi. Ovde bi trebalo da budemo podstaknuti na praktično držanje vere i nade Drugog dolaska. Zaista mudri, oni koji su pročišćeni, i ubeljeni, i iskušani, razumeju. Oni će poslušati glas upozorenja, i biće poučeni, i razumeće da dolazi dan Gospodnji i da se veoma žuri. Oni će čekati i stražiti, i biće spremni kada Gospod dođe. O njima Pavle govori: „I onima koji ga traže javiće se drugi put bez greha na spasenje.“ Jevr. 9:28. Ili, kao što Petar opominje: „Zato, ljubljani, voljeni, gledajući da tražite takve stvari, starajte se da se nađete od njega u miru, neokaljani i besprekorni.“ 2. Petrova 3:14. Zatim, „Videći, dakle, da će se sve ovo raspasti, kakvi treba da budete u svakom svetom razgovoru i pobožnosti.“ Stih 11.

Međutim zli će činiti zlo, i niko od bezbožnika neće razumeti. Oni ne traže Duha istine. Njih vodi duh zablude. Oni sumnjaju, podsmevaju se i obeležavaju svoj put pobune protiv istine Božije tako što čine zlo. Neka Bog pomiluje slepog grešnika.

Očigledno je, da postoji vremenski period u kojem crkva posebno treba da traži drugi Hristov dolazak. Mnogi, međutim, smatraju da je bilo ispravno za rane hrišćane da očekuju drugi Hristov dolazak u svoje vreme, da je bilo biblijski da Hristovi sledbenici u svakoj generaciji od tada, očekuju njegov dolazak u svoje vreme, i da se ništa više, u tom pogledu, ne traži od crkve u današnjem vremenu.

Istina je da su neki pripadnici rane crkve prihvatili ideju da će Hristos doći u njihovo vreme. I očigledno je da je Solunska crkva tako verovala zbog činjenice da apostol u svojoj drugoj poslanici njima, ispravlja ovu grešku. On kaže: „Molimo vas sada, braćo, dolaskom Gospoda našeg Isusa Hrista i našim sakupljanjem k njemu, da se ne pokolebate umom, niti uznemirite, ni duhom, ni rečju, ni pismom kao od nas, kao da je dan Hristov blizu. Niko da vas ni na koji način ne zavarava, jer taj dan neće doći, dok ne dođe prvo otpad i ne otkrije se Čovek Greha, sin pogibli, koji se protivi i uzdiže iznad svega što se naziva Bogom.“ 2. Sol. 2:1–4.

Iz ovog svedočenja zaključujemo da je bilo onih koji su učili Solunjane da očekuju drugi dolazak u svoje vreme. Ali apostol ih podstiče da se ne uznemiravaju ovom idejom, i upozorava ih da ne budu prevareni. Zatim kaže da Hristov dan neće doći, dok prvo ne dođe do otpada i dok se ne otkrije Čovek Greha (Papstvo). On prikazuje Hristovu crkvu tokom perioda otpadništva i hiljadu dvesta šezdeset godina Papske prevlasti, do našeg vremena, i štiti je tokom celog puta sa tim upozorenjem, da ne bude prevarena idejom da bi Hristos mogao doći tokom tog vremena. A zašto je tu prestalo njegovo upozorenje? Odgovor: U tom trenutku je počelo vreme kraja, kada je Danilovo proročanstvo trebalo da bude otpečaćeno, znanje o Hristovom dolasku trebalo je da se uveća, i da mnogi trče tamo i vamo.

Kakav divan sklad u svedočanstvima anđela i Pavla. Anđeo kaže Danilu, „Reči su zatvorene i zapečaćene do

vremena kraja“. Pavle kaže svojoj braći, „Taj dan neće doći, dok ne dođe prvo otpad i ne otkrije se Čovek Greha“. Apostolovo upozorenje seže do vremena kraja, kada je trebalo da se otpečate reči. Ovo jasno pokazuje da je poslednjih pola veka bio period kada je tema drugog dolaska trebalo da bude iznešena, i da je ovo jedini put kada je Hristova crkva mogla biblijski da očekuje dolazak Gospoda.

SEDMA PROPOVED

KRALJEVSTVO

TEKST: „I u dane ovih kraljeva Bog će nebeski uspostaviti kraljevstvo koje nikada neće biti uništeno; i kraljevstvo neće biti prepušteno drugim ljudima, nego će razbiti u komade i satrti sva ova kraljevstva, i stajaće zauvek.“ Dan. 2:44.

Drugo poglavlje Danila uvodi pet svetskih kraljevstava koja su trebala da slede jedno drugo. Prva četiri kraljevstva su zemaljska i propadljiva. Peto je besmrtno, i ostaće zauvek. Prva četiri kraljevstva predstavljena su velikim metalnim kipom, čiji su delovi sastavljeni od zlata, srebra, bronzе i gvožđa pomešanog sa glinom. Kada se oni razbiju u komade i potpuno uklone, tada će besmrtno kraljevstvo ispuniti celu zemlju. Sada ćemo skrenuti pažnju na Dan. 2:31–45.

Stihovi 31–36: „Ti si, kralju, video, gle, veliki kip. Ovaj veliki kip, čija sjajnost beše velika, stajaše pred tobom, a oblik mu beše užasan. Glava ovog kipa beše od čistog zlata, grudi njegove i ruke mu od srebra, stomak i bedra njegova od bronzе, noge od gvožđa, stopala delom od gvožđa i delom od gline. Video si dok se ne odvali kamen bez ruku, koji udari kip po stopalima njegovim koja behu

od gvožđa i gline, i razbi ih; tada se gvožđe, glina, bronza, srebro i zlato razbi zajedno i postadoše kao pleva na letnjem gumnu i vetar ih odnese, da im se ne nađe mesta; i kamen koji udari kip postade velika gora i ispuni svu zemlju. Ovo je san, i mi ćemo reći njegovo tumačenje pred kraljem.“

Međutim zapazimo prvo neke važne stavke pomenute u ovom snu:

1. Kamen je udario kip po njegovim stopalima.

2. Zatim su gvožđe i glina, bronza, srebro i zlato, razbijeni u komade.

3. Vetar ih je odneo, kao plevu na letnjem gumnu, tako da im se nije našlo mesta. Nijedan jezik ne može potpunije opisati uništenje.

4. Tada, i ne do tada, kamen koji je udario kip postade velika planina i ispuni svu zemlju.

Stihovi 37, 38: „Ti si, kralju, kralj nad kraljevima, jer ti je Bog nebeski dao kraljevstvo, moć i snagu i slavu. I gde god žive deca ljudska, zveri poljske i ptice nebeske dao ih je u tvoje ruke i postavio te za vladara nad svima njima. Ti si [ili tvoje kraljevstvo] ova glava od zlata.“ Vavilon je bio prvo kraljevstvo svetske imperije. Osnovao ga je Nimrod, Nojev praunuk. Vidi Post. 10:8–10. Trajalo je skoro hiljadu sedamsto godina, iako pod različitim imenima; ponekad nazivan Vavilon, ponekad Asirija, a ponekad Haldeja. Protezalo se od Nimrodovog vremena, do Valtazarovog vremena, koji je bio njen poslednji kralj.

Stih 39 (prvi deo): „I posle tebe će nastati drugo kraljevstvo slabije od tebe.“ Medo–persijsko kraljevstvo je nasledilo

Vavilon. Videti poglavlje 5:28: „Tvoje kraljevstvo [Vavilon] je podeljeno i dato Medijancima i Persijancima.“ Medo–Persijsko je bilo drugo svetsko kraljevstvo predstavljeno grudima i rukama od srebra.

Stih 39 (poslednji deo): „I treće kraljevstvo od bronzе, koje će vladati svom zemljom.“ U pogl. 8:5–7,21, mi saznajemo da je Grčka osvojila Medo–Persijsko kraljevstvo i postala kraljevstvo svetske imperije. To se dogodilo pod Aleksandrom. Ovde, dakle, imamo treće kraljevstvo, koje je predstavljeno bronzom na kipu.

Stih 40: „I četvrto kraljevstvo biće jako kao gvožđe; jer gvožđe lomi u parčice i sve pokorava; i kao gvožđe koje sve lomi, sve će razbijati u komade i satirati.“ Za četvrto kraljevstvo se generalno priznaje Rim. To je svetsko kraljevstvo koje treba da razbije sve što stane ispred njega. Samo Rim odgovara ovom opisu. To sve je imala svetska imperija. Vidite Luka 2:1: „I dogodi se u one dane da iziđe naredba od Cezara Avgusta da se ceo svet oporezuje.“ Cezar Avgust je bio rimski imperator. Ovde imamo četvrto kraljevstvo, predstavljeno gvozdenim nogama.

Stih 41 (prvi deo): „I gde si video stopala i prste, deo od gline grnčarske i deo od gvožđa, kraljevstvo će biti podeljeno.“ Zapadno Rimsko Carstvo, između 356. i 483. godine nove ere, bilo je podeljeno na deset divizija, ili kraljevstava: 1. Huni, u Mađarskoj, 356. nove ere; 2. Ostrogoti, u Miziji, 377; 3. Vizigoti, u Panoniji, 378; 4. Franci, u Francuskoj, 407; 5. Vandali, u Africi, 407; 6. Svevi i Alani, u Gasconji i Španiji, 407; 7. Burgundi, u Burgundiji, 407; 8.

Heruli i Rugi, u Italiji, 476; 9. Saksonci i Angli, u Britaniji, 476; 10. Lombardi, u Nemačkoj, 483. Tako je kraljevstvo podeljeno, kao što je predstavljeno sa deset prstiju.

Stihovi 41–43 (počinju poslednjim delom 41. stiha): „Ali u njemu će biti snage gvožđa, jer si video gvožđe pomešano sa blatnjavom glinom. I kao što su prsti na nogama bili delom od gvožđa a delom od gline, tako će kraljevstvo biti delom snažno, a delom krhko. I gde si video gvožđe pomešano sa blatnjavom glinom, oni će se mešati sa semenom ljudskim, ali neće prijanjati jedno za drugo, kao što se ni gvožđe ne meša sa glinom.“

Ovaj govor opisuje stanje kraljevstava u koje treba da se razbije četvrto kraljevstvo. Neki od njih treba da budu jaki kao gvožđe, a neki slabi kao glina. Ipak, kao što se gvožđe ne može trajno sjediniti sa glinom, tako jača kraljevstva neće moći da pripoje sebi slabija u trajnu zajednicu. Niti će mešoviti brakovi vladajućih porodica uspeti da dovedu do spajanja ovih kraljevstava. Sledeće reči teksta jasno ukazuju na period postavljanja neprolaznog kraljevstva Božijeg:

Stih 44: „I u dane ovih kraljeva Bog će nebeski uspostaviti kraljevstvo koje nikada neće biti uništeno; i kraljevstvo neće biti prepušteno drugim ljudima, nego će razbiti u komade i satrti sva ova kraljevstva, i stajaće zauvek.“ Kraljevi koji se pominju u tekstu su zasigurno deset kraljeva, ili deset kraljevstava, od podeljenog četvrtog kraljevstva; jer su oni predmet govora. Izraz, „U dane ovih kraljeva“ ne odnosi se na dane kraljevstva Vavilona, Medije i Persije, Grčke, niti na dane Rima pre nego što je podeljeno na deset

kraljevstava. Nego se odnosi na Rim nakon što je podeljen na deset kraljevstava, predstavljenih sa deset prstiju na kipu. Dakle, kraljevstvo nije bilo uspostavljeno u vreme prvog Hristovog dolaska. Niti je moglo biti uspostavljeno, prema stihu, sve dok rimsko carstvo ne bude podeljeno na deset kraljevstava, a ta se podela dogodila između 356. i 483. godine nove ere. Postavljanje ovog kraljevstva je očigledno budući događaj.

Kamen nije udario kip u glavu, Vavilon; niti u grudi, Mediju i Persiju; ni po bokovima, Grčku; niti u noge, Rim paganski. Kamen je udario kip u njegova stopala. Ali nije mogao da udari noge pre nego što su postojale, a postojale su tek nekoliko stotina godina nakon prvog dolaska Isusa Hrista. Još uvek čekamo uništenje kipa, ili uništenje svih zemaljskih vlada, pre nego što kamen postane velika planina i ispuni celu zemlju, ili besmrtno kraljevstvo bude potpuno uspostavljeno na zemlji.

Kamen nema ništa zajedničko sa kipom. Označite dobro događaje koji su ovde navedeni. Kamen lomi kip, koji postaje kao pleva letnjih gumna, i vetar ga nosi tako da mu nema mesta. Sva zemaljska kraljevstva se prvo razbijaju, i prestaju da postoje; tada, a ne do tada, kamen ispunjava svu zemlju.

Kraljevstvo koje se ovde pominje nije duhovno kraljevstvo uspostavljeno u umovima i srcima smrtnih ljudi. Ni u kom smislu ne može se reći da je kraljevstvo uspostavljeno u vreme prvog Hristovog dolaska. Ako se kaže da je kraljevstvo milosti uspostavio naš Gospod Isus Hrist pri svom prvom dolasku, onda se pitamo, zar Bog nije imao kraljevstvo milosti pre

tog vremena*? Ako ne, onda su Enoh, Noje, Lot, Avram, Isak, Jakov, Mojsije i proroci, nestali bez nade; jer sigurno se nijedan čovek ne može spasiti bez milosti.

Istina je da fraza, „nego će razbiti u komade i satrti sva ova kraljevstva“, daje ideju da kraljevstvo Božije, na neko vreme, uporedo postoji sa propadljivim kraljevstvi-ma. A imajući u vidu ovu činjenicu, mnogi usvajaju popularno gledište o Hristovoj duhovnoj vladavini, obraćenju sveta, koji se obično naziva zemaljski milenijum. Neki drugi, koji odbacuju duhovnu vladavinu, pretpostavljaju da imaju uporište u ovoj frazi za pomešani milenijum, bukvalnu Hristovu vladavinu na zemlji sa besmrtnim pravednicima svih vekova, među smrtnim narodima. Ali mi odbacujemo oba ova gledišta kao suprotna najjasnijim izjavama Svetog pisma i skrećemo pažnju na ono koje smatramo biblijskim i harmoničnim.

Uspostavljanje večnog kraljevstva se odvija preko niza događaja, od kojih se prvi dešava pre uništenja zemaljskih vlada.

1. Sin Božiji, na kraju svoje službe za grešnike, i pre svog drugog pojavljivanja, primiće kraljevstvo od Oca. U sedmom poglavlju ove proročke knjige čitamo ove reči: „Video sam u noćnim vizijama, i gle, dođe neko kao Sin Čovečiji na oblacima nebeskim, i dođe Pradavnom, i dovedoše ga pred njega. I dade mu se vlast i slava, i kraljevstvo, da mu služe

* Za više informacija o kraljevstvu milosti pročitati poglavlje “Svetlost u tami“ iz knjige “Velika borba”, izdanje iz 1888, čiji je autor Elen G. Vajt (supruga autora ove knjige). - prim. prev.

svi ljudi, narodi i jezici. Njegova je vlast večna vlast, koja neće proći, i kraljevstvo njegovo, ono koje se neće uništiti.“ Dan. 7:13,14. Ovaj govor opisuje veliku primopredaju na Nebu između Oca i Sina. Sin, pri svom drugom dolasku na ovaj svet, ne prilazi Ocu. Jako daleko od toga, da apostol predstavlja Oca koji ostaje na Nebesima i šalje svog Sina. „I on [Otac] će poslati Isusa Hrista, koji vam je ranije bio propovedan.“ Dela 3:20.

Reči psalmiste su precizne: „Iđi od mene [kaže Otac Sinu], i daću ti neznabošce u nasleđe tvoje, i krajeve zemlje u vlasništvo tvoje. Slomićeš ih štapom gvozdenim, razbićeš ih kao grnčarski sud.“ Ps. 2:8,9. Pre nego što Sin ponovo dođe na ovaj svet, on dobija od Oca „vlast i slavu i kraljevstvo“. Njegovi su neznabošci, i krajnji delovi zemlje su njegovo vlasništvo. Tako Bog nebeski uspostavlja kraljevstvo dajući svom Sinu kraljevsku vlast pre nego što ga pošalje da to ispolji na zemlji među svojim neprijateljima.

2. Nakon krunisanja Kralja nad kraljevima, nebesa koja se otvaraju otkriće ga kako dolazi u veličanstvu i slavi, vodeći Nebeske vojske do poslednjeg velikog sukoba sa zveri, lažnim prorokom i kraljevima zemlje. Videti Otk. 19. „Oči su mu bile kao plamen ognjeni, a na glavi mu mnogo kruna.“ „I na svom odelu i na bedrima ima napisano ime: *Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima*.“ Njegova misija će tada biti „da sudi i vodi rat“. S jedne strane biće zver, i kraljevi zemaljski i njihovi neprijatelji; a na drugoj strani biće Kralj nad kraljevima, za kojim će ići svi sveti anđeli. Nebeske

vojske postižu slavnu pobjedu. „I beše uhvaćena zver, a sa njom i lažni prorok koji je pred njom činio čuda, kojima je prevario one koji su primili žig zveri i one koji su se poklonili njenom liku. Oboje su živi bačeni u jezero ognjeno koje gori sumporom. A ostatak bi pobijen mačem onoga koji je sedeo na konju, a mač je izlazio iz njegovih usta.“

U Otk. 19, vidimo potpuno uništenje svih zlih ljudi, ili razbijanje naroda u komade kao grnčarskog suda, ili kip razbijen kamenom, i potpuno uništen i uklonjen kao pleva pred vetrom. Uništenje neprijatelja Gospodnjih, predstavljeno sa nekoliko imena kao što su „čovjek greha“, „tajna bezakonja“, i „taj bezakonik“, ovako je opisano od strane apostola – „kojega će Gospod pogubiti duhom usta svojih, i uništiti sjajem dolaska svoga.“ 2. Sol. 2:8.

3. Prilikom drugog Hristovog dolaska, pravedni mrtvi će vaskrsnuti, živi pravednici će biti promenjeni, i tako će podanici večnog kraljevstva postati besmrtni. 1. Sol. 4:14–18; 1. Kor. 15:51–55. Ovo je prvo vaskrsenje na početku milenijuma.

4. Besmrtni podanici kraljevstva uzneće se sa svojim Gospodom do večnog grada, i kraljevati s njim na sudu zlih hiljadu godina, za koje vreme će zemlja biti pusta. Iz novozavetnog svedočenja smo videli da će svi zli ljudi biti uništeni pri drugom dolasku. Videti 2. Sol. 1:7–9; 2:7,8; Mt. 13:26–30, 37–43; 3:12; Luka 17:26–30. Proroci Starog Zaveta jasno opisuju pustoš zemlje tokom milenijuma. Videti Is. 6:8–11; 13:9; 24:1–3; 34:1–15; 28:21,22; Jer. 4:20,27; 25:32–38; Sof. 1:2,3; 3:6–8.

5. Na kraju milenijuma, zli će vaskrsnuti iz mrtvih. „Ali ostali mrtvi nisu ponovo oživeali dok se ne navrši hiljadu godina.“ Otk. 20:5. Oni će tada biti uništeni. „I oganj siđe od Boga s neba i proždere ih.“ Otk. 20:9. Sotona, i svi pali anđeli, i svi zli ljudi će tada biti uništeni ognjem Jehovinog gneva. Otk. 20:10; Mt. 25:41; 2. Pt. 2:4; Juda 6. U opštem požaru u tom trenutku, stara zemlja i atmosfersko nebo će proći pred licem Onoga koji sedi na velikom belom prestolu. Otk. 20:11. „Nebesa će proći uz veliku buku, i elementi će se rastopiti od žarke vrućine, i zemlja; i dela koja su na njoj izgoreće.“ 2. Pt. 3:10.

6. Iz stare zemlje, pretopljene i očišćene od greha i grešnika, izaći će, oblikovana rukom velikog Obnovitelja, nova zemlja, slobodna od svih tragova prokletstva. „I videh novo nebo i novu zemlju; jer prvo nebo i prva zemlja prodoše.“ Otk. 21:1. Tada će se ispuniti Davidove reči: „Jer još malo, i bezbožnika neće biti; da, pažljivo ćeš razmatrati njegovo mesto, i neće ga biti. A krotki će naslediti zemlju i uživaće u izobilju mira.“ Ps. 37:10,11. A Hristos upućuje na isto u svojoj besedi na gori. „Blago krotkima, jer će oni naslediti zemlju.“ Mt. 5:5.

Ovo je na kraju hiljadu godina iz Otkrivenja 20, nakon konačnog uništenja svih Božijih neprijatelja, da „će sveci Svevišnjega preuzeti kraljevstvo i posedovati kraljevstvo zauvek, u sve vekove“. „I kraljevstvo i vlast, i veličanstvo kraljevstva pod celim nebom, daće se svetom narodu od Svevišnjega, čije kraljevstvo je večno kraljevstvo.“ Dan. 7:18,27. Tada će kraljevstvo u svim svojim delovima – Kralj,

podanici, teritorija, sveti grad kao prestonica – biti potpuno. Tada će kamen postati velika planina, tako da ispuni svu zemlju.

Videli smo da će do uspostavljanja besmrtnog kraljevstva doći nizom događaja. Kraljevstvo u svojoj prvoj fazi, kada ga je Bog nebeski osnovao na Nebu, predstavljeno je kamenom odvaljenim od planine. Kada je potpuno uspostavljeno na zemlji, predstavljeno je planinom koja ispunjava celu zemlju. Kraljevstvo, u svom kamenom stanju, neko vreme postoji istovremeno sa propadljivim kraljevstvima ovoga sveta. Otuda se kaže da će „razbiti u komade i satrti sva ova kraljevstva“. Dan. 2:44. Kada ovo bude ostvareno, a zemlja vraćena u svoju Edensku slavu, kraljevstvo i vlast, i veličanstvo kraljevstva pod celim nebom, biće večno nasleđe otkupljenih.

Suprotno ovom harmoničnom nizu događaja u uspostavljanju kraljevstva, je ono gledište da se uspostavlja kraljevstvo na zemlji kada Hristos dođe, i hiljadugodišnja vladavina Hrista sa njegovim narodom na novoj zemlji. To gledište je nužno pustilo Sotonu na novu zemlju, nakon što su sveti, sa Hristom u svojoj sredini, uživali njene slave hiljadu godinu! Tada je ogromna Sotonina vojska, „čiji je broj kao pesak morski“, podignuta iz mrtvih iz nove zemlje! I, sa Sotonom na čelu, dolaze gazeći preko polja živog zelenila po svoj širini nove zemlje! Da opkole grad svetih. I da se kruniše besmislenost ovog mišljenja, vatra silazi sa neba i proždire ogromno mnoštvo zlih svih vekova na novoj zemlji! Po našem mišljenju, nedoslednosti

ovog gledišta dovele su mnoge do toga da prihvate mešani milenijum, i da slede skoro beskrajne maštarije o onome što se naziva Doba koje Dolazi.

Ako nam se prigovori da naš pogled ima grad otkupljenih koji počiva na staroj zemlji pre nego što bude obnovljen vatrom, mi odgovaramo: Ovo može biti u planu Božijem, da svi grešnici mogu videti šta su izgubili, da bi otkupljeni mogli da budu svedoci strahota te smrti od koje su spase-ni, i da okupljena stvorenja univerzuma koja nisu zgrešila, takođe mogu biti zadivljena svetošću i dostojanstvom božanskog zakona, čija je kazna smrt.

Strahovito pogubljenje! Sotona, i svi anđeli koji su se pobunili s njim, i svi ljudi koji su umrli u svojim gresima, od ubice Kaina, do poslednjeg grešnika koji će odbiti spasenje, ginu u ognjenom jezeru izlivenom na njih dok se okupljaju oko grada otkupljenih da ga zauzmu. Koliko će stari svet biti prikladno mesto – tragovi kletve sada su dvostruko vidljiviji – za ovo strašno pogubljenje.

„I noge će njegove stajati u taj dan na Maslinskoj gori, koja je ispred Jerusalima na istoku, i Maslinska gora će se rascepi-ti po sredini prema istoku i prema zapadu, i biće veoma velika dolina.“ Zah. 14:4. Na kraju milenijuma, Gospod će stajati na gori svog vaznesenja; i, nakon što njegov glas pozove zle koji su mrtvi, gora će se rascepiti, ostavljajući ravnicu dovoljno prostranu da primi Novi Jerusalem. Oko ovog grada, Sotona i njegove velike snage će se okupiti da ga zauzmu. I u samom trenutku napada, vatra sa Neba će se spustiti na njih do te mere da se ogroman prizor, koji

nužno pokriva veliki deo površine stare zemlje, predstavlja kao jezero ognja i sumpora. Tada će se „elementi rastopiti od žarke vrućine, a i zemlja“. Međutim da li će onaj deo zemlje gde će grad počivati, pripremljen čudom božanske sile za prijem voljenog grada, ostati netaknut od vatre toga dana; ili da li će zemlja i nebo koji se tope, bežeći od lica Onoga koji će sedeti na velikom belom prestolu, Otk. 20:11, biti uklonjeni iz grada tokom obnavljanja ognjem, možda nije važno za trenutni razgovor o predmetu. Bilo šta od ovoga može biti učinjeno snagom Onoga koji će učiniti veće stvari u velikom delu obnove.

DVA KRALJEVSTVA

Dva stanja naroda Božijeg su u Pismima izražena rečju kraljevstvo: 1. Božije uređenje u budućoj nagradi onima koji će se spasti milošću. Ovo ćemo nazvati kraljevstvom slave. 2. Božije uređenje da spase ljude po milosti. Ovo ćemo nazvati kraljevstvom milosti. „Hajmo, dakle“, kaže Pavle, „pristupiti hrabro k prestolu milosti“. Jevr. 4:16. Presto milosti ukazuje na kraljevstvo milosti.

KRALJEVSTVO SLAVE

Biće očigledno da se reč kraljevstvo u mnogim slučajevima odnosi na buduće besmrtno kraljevstvo i da se ne može primeniti na kraljevstvo milosti. Da besmrtno kraljevstvo nije bilo uspostavljeno u određenim periodima o kojima se

govori u Novom zavetu, pokazaće se pozivanjem na neke od onih izraza Svetog pisma koji se odnose na buduće kraljevstvo slave. Nije bilo uspostavljeno kada je naš Gospod učio svoje učenike da se mole: „Da dođe kraljevstvo tvoje.“ Mt. 6:10. Proroci, Hristos i apostoli, svi upućuju crkvu na dolazak i kraljevstvo Hristovo kao vreme svršetka njene vere i nade, kraja njenih muka i tuga, i punoću njenih radosti. Stoga je u obrascu molitve za Hrišćansku crkvu svih vekova molba, „Da dođe kraljevstvo tvoje“.

Majka Zavedejeve dece shvatila je da je kraljevstvo budućnost kada je želela da naš Gospod podari da njena dva sina, „jedan s desne strane, a drugi s leve“, sede u njegovom kraljevstvu. Mt. 20:20,21.

Zatim, kraljevstvo je još uvek bilo budućnost kada je naš Gospod jeo poslednju Pashu sa dvanaestoricom. On im reče, „Kažem vam, neću piti od ploda vinove loze, dok ne dođe kraljevstvo Božije“. Luka 22:18.

Međutim da li je Hristos uspostavio kraljevstvo pre svog vaznesenja na Nebo? Neposredno pre njegovog vaznesenja, učenici su ga pitali, „Gospode, hoćeš li u ovo vreme povratiti kraljevstvo Izraelu“? Ono tada nije uspostavljeno.

Kada je Jakov napisao svoju poslanicu, besmrtno kraljevstvo je još bilo stvar obećanja. On kaže: „Čujte, braćo moja ljubljena, nije li Bog izabrao siromahe ovoga sveta, bogate verom, i naslednike kraljevstva koje je *obećao* onima koji ga ljube?“ Jakovljeva 2:5.

I Isus i Pavle povezuju kraljevstvo sa drugim dolaskom. Isus se ovako obraća onima koji čekaju njegov

dolazak i kraljevstvo: „Neka vam bedra budu opasana, i svetla vaša gore; a vi sami kao ljudi koji čekaju svoga gospoda, kada će se vratiti sa venčanja; da kada dođe i kuca, mogu odmah da mu otvore.“ Luka 12:35,36. S tim u vezi, on teši svoj narod ovim dragocenim rečima: „Ne boj se, malo stado, jer je volja Oca vašeg da vam da kraljevstvo.“ Stih 32. Pavle svečano zapoveda Timoteju: „Zaklinjem te, dakle, pred Bogom i Gospodom Isusom Hristom, koji će suditi živima i mrtvima pri pojavljivanju i kraljevstvu svome.“ 2. Tim. 4:1. Apostol takođe navodi da „moramo kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo Božije“. Dela 14:22. Ovo obraćanje upućeno je onima koji su već bili Hrišćani, ali nisu bili u kraljevstvu. Besmrtno kraljevstvo je nagrada koju treba dati svima, koji ovde hrabro napreduju kroz nevolje. I opet kaže: „Telo i krv ne mogu naslediti kraljevstvo Božije.“ 1. Kor. 15:50. Ovo rešava pitanje da postoji kraljevstvo u kome sveti ne uživaju dok se ne obuku u besmrtnost, ili dok ne uđu u besmrtno stanje, za koje apostol kaže, stih 52, da je „kod poslednje trube“.

Minijaturni prikaz kraljevstva Božijeg na preobraženju osmišljen je da pokaže prirodu kraljevstva i kada će biti uspostavljeno. „Jer će doći Sin Čovečiji u slavi Oca svoga, sa anđelima svojim, i tada će dati svakome po delima njegovim. Zaista vam kažem: Ovde stoje neki koji neće okusiti smrt, dok ne vide Sina Čovečijeg da dolazi u svom kraljevstvu.“ Mt. 16:27,28. „Dok ne vide kraljevstvo Božije.“ Luka 9:27.

Ovo obećanje je ubrzo ispunjeno na gori. „I posle šest dana uze Isus Petra, Jakova i Jovana, brata njegovog, i odvede

ih na goru visoku nasamo, i preobrazi se pred njima; i lice njegovo zasija kao sunce, i odeća njegova beše bela kao svetlost. I gle, ukazaše im se Mojsije i Ilija kako razgovaraju s njim. Tada odgovori Petar i reče Isusu: Gospode, dobro nam je da budemo ovde. Ako hoćeš, da napravimo ovde tri šatora, jedan za tebe, jedan za Mojsija, a jedan za Iliju. Dok je on još govorio, gle, oblak sjajan ih zaseni, i gle, glas iz oblaka koji reče: Ovo je Sin moj ljubljeni koji je po mojoj volji; njega slušajte.“ Mt. 17:1–5. Obratite pažnju na sledeće stavke:

1. Isus Hrist se tamo pojavio u svojoj ličnoj slavi. Njegovo lice je sijalo kao sunce, a odeća mu je bila bela kao svetlost.

2. Tamo je bila slava Očeva. Bio je to „sjajan oblak“ od božanske slave, iz kojeg je dolazio glas Očev.

3. Pojavili su se Mojsije i Ilija; jedan predstavnik onih svetih koji će vaskrsnuti o Hristovom dolasku, i obučenih u slavu; drugi, Ilija, predstavnik onih koji će biti živi i preobraženi pri dolasku Hristovom.

4. Korist koju su apostoli imali od prikaza. Petar je bio jedan od svedoka; i s obzirom na važnost Hristovog kraljevstva, on je, u svojoj drugoj poslanici, dao vernicima svih budućih vekova pouku kako mogu da osiguraju ulazak „u večno kraljevstvo Gospoda našeg Isusa Hrista“. „Jer mi nismo sledili lukavo smišljene bajke kada smo vam objavili silu i dolazak Gospoda našeg Isusa Hrista, nego smo bili očevici njegovog veličanstva.“ To je, kaže, bilo „kada smo bili s njim na svetoj gori“. 2. Pt. 1:16–18. Ovaj prikaz je bila demonstracija Hristovog drugog, ličnog i slavnog

dolaska, i pokazuje da će kraljevstvo biti besmrtno kada se uspostavi, i da će biti uspostavljeno u periodu drugog dolaska i vaskrsenja pravednih.

KRALJEVSTVO MILOSTI

Isto tako će se očigledno pojaviti da se u mnogim slučajevima reč kraljevstvo odnosi na ono o milosti i da se ne može odnositi na buduće kraljevstvo. U mnogim parabolama ta reč se tako koristi od strane našeg Gospoda.

Parabola o žitu i kukolju odnosi se na sadašnje nesavršeno stanje, kada grešnici mogu da uživaju u delovanju milosti, a ne na buduće stanje slave. Ovo je očigledno. Ali setva koja se pominje u ovoj paraboli nije počela pri prvom dolasku Sina Božijeg. Deca kraljevstva, i deca zloga, pojavila su se mnogo pre nego što je Isus umro za grešnike. Avelj i Kain su predstavljali dve klase. Tokom čitavog perioda od vremena ovih Adamovih sinova do kraja dana milosti, ova parabola ima jasnu i snažnu primenu.

U ovoj paraboli reč kraljevstvo je upotrebljeno četiri puta. Jednom se odnosi na zemlju, koja će biti teritorija besmrtnog kraljevstva, a jednom ima jasnu napomenu na buduće kraljevstvo slave kada se u potpunosti uspostavi na zemlji. Reč kraljevstvo može se odnositi i na sredstva milosti neophodna da pripreme ljude za budući život, i takođe na budući život sam po sebi. Bez sumnje, u ovoj paraboli i kraljevstvo milosti i kraljevstvo slave su izneti na videlo. Oni su veoma blisko povezani, pošto kraljevstvo milosti

doseže dalje veoma blizu ka njemu, i pošto je priprema za uživanje, u kraljevstvu slave.

Parabola o gorušičinom zrnu snažno opisuje kraljevstvo milosti, obuhvatajući isprva samo naše praroditelje odmah nakon pada, a na kraju, u svojim velikim rezultatima, obuhvatajući sve otkupljene iz svih vremena i iz svake zemlje. „Kraljevstvo nebesko je kao zrno gorušičino, koje je čovek uzeo i posejao na svojoj njivi; koje je, zaista, najmanje od svih semena; ali kada izraste, ono je najveće među biljem i postaje drvo, tako da ptice nebeske dolaze i borave na granama njegovim.“ Mt. 13:31,32.

Parabola o kvascu stavljenom u tri mere obroka opisuje delo milosti u srcu vernika. „Kraljevstvo nebesko je kao kvasac, koji uze žena i stavi u tri mere brašna, dok sve ne uskisne.“ Mt. 13:33. Ova parabola uči o potpunom posvećenju uma i srca Bogu. Apostol izražava ovo mišljenje kada kaže, „I sam Bog mira neka vas potpuno posveti; i molim Boga da se sav vaš duh, i duša i telo, sačuvaju besprekornim do dolaska Gospoda našeg Isusa Hrista“. 1. Sol. 5:23.

Parabole o blagu sakrivenom u polju, i o biseru velike cene, uče o vrednosti spasenja kroz Isusa Hrista i žrtvama koje treba da se podnesu da bi se ono zadobilo. „Opet je kraljevstvo nebesko kao blago sakriveno u polju, koje čovek kad nađe, sakrije, i od radosti ode i proda sve što ima, i kupi tu njivu. Zatim kraljevstvo nebesko je kao trgovac koji traži lepe bisere; koji je, kada je našao jedan biser velike cene, otišao i prodao sve što je imao, i kupio ga.“ Mt. 13:44–46.

Parabola o mreži koja je sakupila dobru i lošu ribu pokazuje da iako se u crkvi mogu sakupiti i dobri i loši ljudi, konačno razdvajanje će objaviti pravi karakter svakog od njih. „Opet je kraljevstvo nebesko kao mreža koja je bačena u more i sakupljeno je svake vrste; koju su, kada se napunila, izvukli na obalu, i seli, i skupljali dobre u posude, a odbacili loše. Tako će biti na kraju sveta. Anđeli će izaći, i odvojiće zle od pravednih, i baciće ih u peć ognjenu. Tamo će biti plač i škrgut zuba.“ Mt. 13:47–50.

U Mateju 25, kraljevstvo Nebesko se upoređuje sa Istočnjačkim brakom. Ova parabola opisuje delovanje crkve neposredno pre, a ne posle drugog dolaska. „Tada će se kraljevstvo nebesko uporediti sa deset devojaka, koje uzeše svetiljke svoje i iziđoše u susret mladoženji.“ S tim u vezi, naš Gospod ukazuje na određeno vreme, u kome bi delo božanske milosti na umove i srca vernika pružilo iskustvo koje bi se uporedilo sa Istočnjačkim brakom.

Mentalna borba da bi se otrgli od sila tame, i verom primili blagoslove kraljevstva milosti, opisana je ovako od našeg Gospoda: „I od dana Jovana Krstitelja do danas kraljevstvo nebesko trpi nasilje, a nasilnici ga uzimaju silom.“ Mt. 11:12. Vidi Luku 16:16.

Apostol ovako govori o blagoslovima kraljevstva milosti: „Jer kraljevstvo Božije nije jelo i piće, nego pravda i mir i radost u Duhu Svetome.“ Rim. 14:17. Kada se poveže, vidi se da Pavle primenjuje reč kraljevstvo na sadašnje doba, a ne na budući period nagrađe.

PRIBLIŽILO SE KRALJEVSTVO NEBESKO

Jovan Krstitelj je došao propovedajući u Judejskoj pustinji govoreći, „Pokajte se, jer se približilo kraljevstvo nebesko“. Mt. 3:1,2. „A nakon što je Jovan stavljen u tamnicu, dođe Isus u Galileju, propovedajući jevanđelje o kraljevstvu Božijem, govoreći: Ispunilo se vreme i približilo se kraljevstvo Božije. Pokajte se i verujte jevanđelju.“ Mk. 1:14,15. A kad je Isus poslao dvanaesticu izgubljenim ovcama doma Izraelovog, rekao im je, „I dok idete, propovedajte govoreći: približilo se kraljevstvo nebesko“. Mt. 10:5–7.

Sada smo došli do veoma važne tačke u raspravi o ovoj temi. Mnogi će nas ovde dočekati sa popularnim gledištem da je kraljevstvo uspostavljeno u vreme prvog dolaska. Oni će koristiti frazu, „Približilo se kraljevstvo nebesko“, koju su izrazili Jovan, Isus i dvanaestorica, sa jakim utiskom na umove onih koji ne proučavaju tu temu u potpunosti. Međutim, kao što smo pokazali, ni u kom smislu te reči, nije kraljevstvo bilo uspostavljeno u vreme prvog Hristovog dolaska. Reči „kraljevstvo Nebesko“ i „kraljevstvo Božije“ imaju samo dva značenja: prvo, plan da se ljudi spasu milošću; i drugo, buduće stanje i nagrada spasenih. Plan spasenja, ili kraljevstvo milosti, uspostavljeno je ubrzo nakon pada; a nagrada spasenih, ili kraljevstvo slave, je budućnost.

Grčka reč prevedena „približilo se“, kako su je koristili Isus, Jovan i dvanaestorica, je *engizō*, a definirana od Grinfilda je kako sledi: „Prići, približiti se. Pomoću metonimije,

biti pri ruci, predstojati.“ Mt. 3:2; 4:17; 10:7; Luka 10:9,11; Marko 1:15. Besmrtno kraljevstvo nije bilo blizu, prema ovoj definiciji, ili očiglednom značenju izraza, u danima Jovana i Isusa. U stvari, Pavle je upozorio crkvu u Solunu na ideju da je Hristov dan – dan za uništenje zemaljskih kraljevstava i uspostavljanje besmrtnog kraljevstva – već tada bio blizu. „Nemojte se pokolebati u umu“, veli apostol, „niti se uznemiravajte duhom, ni rečju, ni pismom kao od nas, kao da se približio dan Hristov“. 2. Sol. 2:2.

Grčka reč koja je u ovom stihu prevedena „približilo“ je *enistemi* i označava, prema Grinfildu, „smestiti se u, ili na; stajati blizu, biti pri ruci, predstojati“. U njihovom odnosu na temu kraljevstva, zaista nema razlike u značenju ove dve grčke reči. Međutim, da li Pavle protivreči Jovanu, Isusu i dvanaestorici? Zasigurno ne.

Šta su, dakle, Jovan i Isus mislili kada su objavili kraljevstvo Nebesko koje je blizu? Nisu to da je kraljevstvo milosti uskoro trebalo da bude uspostavljeno. Ne; to je ustanovljeno više od četiri hiljade godina pre tog proglašenja. Niti su pozivali na momentalno pokajanje na osnovu toga što je kraljevstvo Nebesko blizu u smislu da je ono sledeće univerzalno kraljevstvo! Sa ovim stavom, izgledalo bi da njihova gorljiva objava gubi na snazi. Međutim njihova se objava direktno odnosila na divno ispoljavanje božanske sile i milosti koje su odmah neposredno usledile, tokom dela za potvrđivanja zaveta, Dan. 9:27; prvo, preko Hrista, za tri i po godine, i preko apostola, Jevr. 2:3, isti vremenski period. Jovan je gledao unapred prema Isusovoj službi, koju je Bog odobrio „čudima,

čudesima i znacima koje je Bog učinio preko njega“, Dela 2:22, i proglasio da je kraljevstvo nebesko blizu. A Isus se radovao svojoj vlastitoj službi, a takođe i službi apostola dok su „izlazili i svuda propovedali, Gospod je radio s njima i potvrđivao reč znacima koji su sledili“, Marko 16:20, i proglasio da se kraljevstvo Nebesko približilo.

Ovakav pogled na ovu temu je podržan nalogom koji je naš Gospod dao sedamdesetorici: „Idite svojim putevima. Evo, šaljem vas kao jaganjce među vukove.“ „I u koji god grad uđete i prime vas, jedite šta vam je postavljeno. I isceljujte bolesne koji su u njemu i recite im: približilo vam se kraljevstvo Božije.“ Luka 10:3,8,9. Kraljevstvo Božije u vezi sa ovim, ne može značiti ništa više, a ni manje, nego ispoljavanje božanske sile i milosti.

I sa ovim se slažu Hristove reči upućene dostojnom pisaru. „I kad vide Isus da je razborito odgovorio, reče mu: nisi daleko od kraljevstva Božijeg.“ Marko 12:34. Ovaj pisar je bio ispravan u pogledu osnovnih principa Božje vladavine. Trebalo mu je samo da upozna Hrista i silu njegovog velikog spasenja, da bi uživao u svim privilegijama i blagoslovima kraljevstva milosti.

Obmana je delo Sotone otkako je tako uspešno prevario Evu. On je naveo Jevreje da u Mesiji očekuju vladajućeg monarha, umesto krotkog i poniznog učitelja, i konačno žrtvu za grešnike. Fariseji su pretpostavljali da će tada biti uspostavljeno kraljevstvo Izraela sa spoljašnjim sjajem. „A kada su ga fariseji pitali, kada treba da dođe kraljevstvo Božije, on im odgovori i reče: kraljevstvo Božije ne dolazi

da se vidi; niti će reći: Gle, ovde! ili, gle, tamo! jer, gle, kraljevstvo Božije je u vama.“ Luka 17:20,21. Međutim da li je kraljevstvo u neverujućim Farisejima? Fusnota – „među vama“, nam pomaže u tome. Šta je tada bilo među njima? Hristos je upravo očistio desetericu gubavih koji se pokazše sveštenicima, a jedan od njih se vratio da oda slavu Bogu. U njihovoj sredini bila su divna ispoljavanja božanske sile i milosti u čudima Hristovim; zato reče Farisejima: „kraljevstvo Božije je među vama.“

U vreme drugog dolaska i uspostavljanja večnog kraljevstva, ljudi će nesumnjivo biti pod jednako velikom obmanom u odnosu na prirodu dolaska i kraljevstva Hristovog, kao što su Jevreji bili u odnosu na njegovu misiju prilikom njegovog prvog dolaska. Tada je on došao kao skromni učitelj naroda, završavajući svoju misiju prinošenjem sebe kao žrtve za grešnike. Jevreji su odbacili Isusa jer nije ispunio njihova uzaludna očekivanja. Sotona ih je naveo da očekuju Mesijin dolazak sa spoljašnjim sjajem i veličinom; a trebao je da dođe u poniznosti. I sada kada treba da se pojavi po drugi put na oblacima nebeskim sa silom i velikom slavom, Sotona ima pripremljenu zabludu za ljude, da Hristos dolazi pri smrti, prilikom obraćenja ili u izlivanju Duha Božijeg. Isus predviđa jeresi našeg vremena i kaže: „Doći će dani kada ćete poželeti da vidite jedan od dana Sina Čovečijeg, a nećete ga videti. A oni će vam reći: Vidite ovde! ili: Vidite tamo! ne idite za njima niti ih sledite. Jer kao što munja seva sa jednog kraja neba, i obasjava do drugog kraja neba, tako će i Sin Čovečiji biti u svom danu.“ Luka 17:22–24.

Međutim da bismo ušli u kraljevstvo slave, prvo moramo biti u kraljevstvu milosti, sudelujući u svim njegovim privilegijama i blagoslovima. Verni Jovan trpeći svedoči: „Ja Jovan, koji sam i tvoj brat, i saputnik u nevolji, i u kraljevstvu i trpljenju Isusa Hrista, bejah na ostrvu koje se zove Patmos, za reč Božiju i za svedočanstvo Isusa Hrista.“ Otk. 1:9. Jovan je bio u kraljevstvu milosti.

Pavle Kološanima ocrtava pravo hrišćansko iskustvo u stilu koji je izuzetno bogat i pun. On iznosi promenu neophodnu za moralnu prikladnost kako bi neko bio učesnik u večnom nasleđu, rečima koje treba da uzburkaju dušu i zapale put do svakog hrišćanskog srca.

„Zbog toga se i mi, od dana kada smo *to* čuli, ne prestajemo za vas moliti i iskati da se ispunite spoznajom Njegove volje u svojoj mudrosti i duhovnom razumevanju; da biste hodili dostojno Gospodina i u svemu mu ugodili donoseći plod u svakom dobrom delu i rastući u spoznaji Boga, osnaženi svom snagom po sili njegove slave, za svaku postojanost i strpljivost s radošću. Zahvaljujemo Ocu, koji nas je osposobio da budemo dionicima u baštini svetih u svetlu, koji nas je izbavio od vlasti tame i preneo u kraljevstvo Sina svoje ljubavi, u kome imamo otkupljenje njegovom krvlju, *to jest* oproštenje greha.“ Kol. 1:9–14.

Apostol ovde iznosi pravo obraćenje. U poređenju sa ovim, većina iskustava će biti lažna. Pravo obraćenje nije uvek delo jednog dana ili godine. Već je to uvek progresivan rad, koji se širi i produbljuje kako napreduje. Oni koji su istinski obraćeni bivaju izbavljeni od sila tame i preneseni

su u kraljevstvo milosti. U Hristu imaju moralno iskupljenje, „čak i oprostjenje grehova“. Ovaj odlomak se ne odnosi na fizičko iskupljenje pri vaskrsenju pravednika. Njegove reči koje podstiču interesovanje opisuju pripremu neophodnu za nasleđivanje večnog Božjeg kraljevstva.

OSMA PROPOVED

SUD

TEKST: „Gledah dokle se oboriše prestoli, i Pradavni sede, na kome beše odelo belo kao sneg, i kosa na glavi kao čista vuna, presto Mu beše kao plamen ognjeni, točkovi Mu kao oganj razgoreo. Reka ognjena je izlazila i tekla ispred Njega, hiljade hiljada Mu je služilo, i deset hiljada po deset hiljada stajalo je pred Njim; sud sede, i knjige se otvoriše.

Video sam u noćnim vizijama, i gle, dođe neko kao Sin Čovečiji na oblacima nebeskim, i dođe Pradavnom, i dovedoše ga pred njega. I dade mu se vlast i slava, i kraljevstvo, da mu služe svi ljudi, narodi i jezici. Njegova je vlast večna vlast, koja neće proći, i kraljevstvo njegovo, ono koje se neće uništiti.“ Dan. 7:9,10,13,14.

U ovom stihu imamo najupečatljiviji opis Suda. Pradavni predstavlja Boga, Oca. Jedan kao Sin Čovečiji, koji dolazi Pradavnom, jeste Gospod naš Isus Hristos. Oni koji stoje u njegovom prisustvu, bilo da služe ili čekaju, nisu ljudi, već anđeli. Uporediti Dan. 7:10 sa Otk. 5:11. Danilo opisuje početak Suda pravednika, koji se dešava na Nebu pre povratka Gospoda na ovaj svet da ih podigne iz mrtvih. Otac predsedava kao sudija. Anđeli Božiji su prisutni kao službenici i svedoci. Na ovom sudu Sin Čovečiji se pojavljuje da primi vlast nad svetom. Ovde je krunisan

za Kralja nad kraljevima i Gospodara nad gospodarima, sa kojom titulom potom dolazi na zemlju. Otk. 19:11–16. Međutim ljudi nisu prisutni da svedoče ovom delu Suda, niti da gledaju krunisanje Hristovo. Otac i Sin, i sveti anđeli sačinjavaju ovaj veliki zbor.

Prestoli navedeni u tekstu nisu prestoli zemaljskih vlada, nego prestoli suda. Najbolji autoriteti daju reči ‘oboriti’ suprotno značenje. Oni ih prevode kao „postavljene“ ili „uspostavljene“. Tako Adam Klark kaže: „*Prestoli su oboreni*, moglo bi biti prevedeno *podignuti*; tako i Vulgata, positi sunt, i tako sve verzije.“ Dr Hejls, u svojoj „Sacred Chronology“, vol.ii., str. 105, prevodi Danila 7:9, ovako: „Gledao sam dok su prestoli podignuti, i Pradavni sede“, itd. Due verzija glasi: „stavljeni“; a isto tako Bernard, i Butrojd i Vintl u Kotedž Bibliji. Metju Henri, u svom Exposition, to prevodi sa „postavljeni“. O originalnoj hebrejskoj reči, Gesenius, u svom Leksikonu, kaže: „*R'mah*, (1) Izbaciti, baciti, Dan. 3:20,21,24; 6:16 (2) Postaviti, staviti, *npr.* prestole; Dan. 7:9; uporediti Otk. 4:2“. Termin koji koristi Septuaginta je *Thronoi etethesar*; što bi, bukvalno prevedeno, prema Lidelu i Skotu, bilo „prestoli su postavljeni“. Mogu se navesti i drugi autoriteti.

Prikaz Suda obuhvata uspostavljanje prestola i zasedanje na Sudu velikog Boga, usred sjaja te slave, slabašno predstavljene ognjem i plamenom, okružene anđeoskim vojskama; drugo, otvaranje životnih zapisa ljudi, iz kojih će biti suđeni; a Sin Čovečiji se približava Pradavnom, praćen mnoštvom anđela, ovde predstavljenih oblacima nebeskim,

da primi vlast, slavu i kraljevstvo. Ovaj prikaz ne predstavlja drugo pojavljivanje Hrista ovom svetu, osim ako se može pokazati da je Pradavni ovde.

Sa ovim napomenama o karakteru Suda, ukratko ćemo skrenuti pažnju na proročki lanac tog poglavlja, koji pokazuje naše vreme u istoriji zemaljskih vladavina, i relativnu blizinu Suda. Međutim da bi ovaj deo simboličkog proročanstva bio jasniji i upečatljiviji za čitaoca, prvo ćemo ga ovako opisati:

Pretpostavimo da putujete putem sa kojim niste bili upoznati. Pitate stranca – on vam kaže da put vodi do veličanstvenog grada, ispunjenog svim dobrima, kojim upravlja najvoljeniji, blagi, i dobronamerni princ kojeg je svet ikada video; da u tom gradu nema ni bolesti, ni tuge, ni bola, ni smrti. Zatim nastavlja da vam govori šta možete očekivati pri prolasku tim putem, po čemu ćete moći da znate da vam je rekao istinu, i što će obeležiti napredak koji ste napravili. Zatim vam, najpre, kaže da ćete nakon što ga napustite i malo putujete, doći do spomenika koji se može videti iz velike daljine; na vrhu ćete videti lava sa orlovim krilima. U daljini iza toga, doći ćete do drugog spomenika, na kome je medved sa tri rebra u ustima. Prolazeći dalje, posle nekog vremena ćete stići do spomenika, na čijem vrhu ćete videti leoparda, koji ima četiri ptičija krila i četiri glave. Posle toga, ćete doći do četvrtog, na kojem je zver, strašna i užasna, sa velikim gvozdenim zubima, i deset rogova. I, najzad, doći ćete na drugo mesto, gde ćete videti istu zver, sa ovom razlikom: tri njena prva roga su

iščupana, a na mestu njih je izašao neobičan rog, koji ima oči kao oči čoveka i usta. Sledeću stvar koju ćete potražiti, nakon što prođete poslednje pomenuti znak, je grad.

Sa ovim uputstvima započinjete svoje putovanje. Šta prvo tražite? Lava. Na putu ga vidite. To u vama uliva nešto poverenja u znanje i istinitost osobe, koja vas je usmerila. Kada prođete taj znak, sledeća stvar koju očekujete da vidite, kao što je označeno u uputstvima, je medved. Na putu dolazite do tog znaka. Gle, kažete, drugi znak koji mi je dao. Mora da je bio savršeno upoznat sa ovim putem i da mi je rekao istinu. Vaše poverenje se povećava dok putujete dalje. Šta dalje tražite? Zasigurno ne grad. Ne; tražite leoparda. Pa, malo, pomalo i ugledate to u daljini. Evo ga! Vičete; sada znam da mi je rekao istinu, ispašće baš onako kao što je rekao. Da li je grad sledeća stvar koju tražite? Ne; tražite onu strašnu zver sa deset rogova. Prođete to, i kažete, dok prolazite, kako je tačno sve opisao čovek koji me je uputio. Sada je vaše poverenje toliko utvrđeno da skoro pa vidite grad; ali, kažete, ima još jedan znak da se prođe; tj., rog sa očima; onda na red dolazi grad. Sada je nada velika, a vaše uznemirene oči gledaju sa intenzivnim interesovanjem ka poslednjem znaku. On se pojavi u vidokrugu, a vi u zanosu uzviknete, Evo ga! Sve sumnje su sada otklonjene. Ne tražite više znakova. Vaše čežnjive oči su uprte da gledaju u veličanstveni grad, i verovatno nijedan čovek sada, ma koliko mudar da se predstavlja, ne bi mogao da vas natera da odbacite ono što vam je usmerivač rekao. Grad – grad – je fiksiran u vašem oku, i vi nastavljate dalje, žureći da se odmorite.

Sada, ako prilikom ispitivanja ustanovimo da su se svi događaji ili znaci koje nam je Bog dao, a koji su trebali da prethode Sudnjem danu i uspostavljanju njegovog večnog kraljevstva, zaista desili, ili došli na videlo, šta treba da tražimo sledeće? Sud velikog dana! Slavnu nagradu pravednih! Grad velikog Kralja! Hajde, dakle, da ispitamo poglavlje koje je pred nama.

Stihovi 1–3: „Prve godine Valtazara, kralja vavilonskog, Danilo je usnuo san i vizije na krevetu svom; tada je napisao san i ispričao sve stvari. Danilo progovori i reče: Videh u svojoj noćnoj viziji, i gle, a to četiri vetra [koji označavaju metež] nebeska sudariše se na velikom moru. [vode označavaju ljude; vidi Otk. 17:15] I četiri velike zveri izidoše iz mora, svaka drugačija.“

Anđeo je objasnio da su ove četiri zveri četiri kralja. Stih 17. U stihu 23, se kaže da su to četiri kraljevstva, što pokazuje da reč kralj u ovim vizijama označava kraljevstvo.

Stih 4: „Prva je bila kao lav, i imala je krila orla. Gledah dok joj nisu iščupana krila, pa beše podignuta sa zemlje, i postavljena na noge kao čovek, i srce ljudsko dade joj se.“

Vavilon je, kako je opisano u ovoj viziji, ovde prikladno predstavljen lavom, kraljem zveri, označavajući slavu tog kraljevstva i odgovara zlatnoj glavi u 2. poglavlju. Orlova krila predstavljaju brzinu njegovih osvajanja, i uzvišeni ponos njegovih monarha. „Jer, evo, ja podižem Haldejce, [Vavilon]... leteće kao orao koji žuri da jede.“ Av. 1:6–8. Čupanje njegovih krila može se odnositi na poniženje

gordog vavilonskog monarha, poglavlje 4:31–37, ili na kukavičluk Valtazara, koji se, umesto da otera svoje neprijatelje kao lav, zatvorio u grad, na gozbu i pio sa svojim glavešinama, sve dok nije ubijen, a kraljevstvo predato Medijancima i Persijancima.

Stih 5: „I gle, još jedna zver, druga, nalik medvedu; uzdigla se s jedne strane [predstavljajući dve kraljevske loze, jedna mnogo duža od druge] i imашe tri rebra u ustima među zubima; i rekoše joj ovako: Ustani, jedi mnogo mesa.“

Medved se podudara sa srebrnim grudima i rukama kipa, i predstavlja Medo–persijsko kraljevstvo, koje je nasledilo Vavilon. Očigledno je ovde opisano kraljevstvo. Bilo je poznato po okrutnosti i žeđi za krvlju. „Tri rebra u ustima ovog medveda očigledno simbolizuju tri velike sile koje je pokorilo Medo–persijsko kraljevstvo; tj., Vavilon, Lidiju i Egipat.“ Pogledajte Rolinsovu *Ancient History*. Pokorila je mnoga i mnogoljudna kraljevstva. Ahasver, ili Artakserks, vladao je nad sto dvadeset i sedam provincija. Vidi Jestira 1:1

Stih 6: „Nakon toga gledah, i gle, još jedna, kao leopard, koja na leđima imашe četiri krila kao ptica; ta zver imашe i četiri glave i dade joj se vlast.“

Leopard odgovara bronzanim bokovima kipa iz 2. poglavlja i predstavlja Grčku. Četiri krila označavaju brzinu njegovih osvajanja pod Aleksandrom. Četiri glave predstavljaju njenu podelu na četiri dela, nakon što je Aleksandar umro a njegovo potomstvo ubijeno.

Stihovi 7,8: „Posle toga videh u noćnim vizijama, i gle, četvrta zver, užasna i strašna, i silno jaka; i imala je velike

gvozdene zube; proždírala je i lomila, a ostatak je gazila nogama; i bila je različita od svih zveri koje su bile pre nje; i imala je deset rogova. Razmotrio sam rogove, i gle, među njima se pojavi još jedan mali rog, pred kojim su tri od onih prvih bila iščupana iz korena; i gle, na ovom rogu behu oči kao oči čovečije, i usta koja govore velike stvari.“

Četvrta zver odgovara gvozdenim nogama kipa iz 2. poglavlja i predstavlja Rimsko carstvo. Deset rogova zveri odgovaraju deset prstiju na slici i predstavljaju deset carstava na koje je bilo podeljeno Zapadno carstvo Rima. Međutim ovi stihovi će biti posebno ispitani kada dođemo do anđelovog objašnjenja. Preći ćemo i preko reči teksta u stihovima 9,10,13 i 14, koje smo zapazili.

Stih 11: „Gledah, dakle, zbog glasa velikih reči koje je rog izgovorio; gledao sam sve dok zver nije bila ubijena, a telo njeno uništeno i predano plamenu koji gori.“

Ništa se ne kaže o oduzimanju vlasti ovoj zveri, kao što se kaže za druge. Ostali su posle nekog vremena izgubili vlast; ali su njihovi podanici preživeli, i prebačeni su u sledeću vladavinu; ali samo *telo* (podanici) ovog četvrtog kraljevstva je uništeno i predato gorućem plamenu.

Stih 12: „Što se tiče ostalih zveri, oduzeta im je vlast; ipak im se život produžio za neko vreme.“

Vavilon, Medija i Persija, i Grčka, jedni za drugim su gubili vlast; ali životi dotičnih naroda su produženi, spajajući se sa narednim vladama.

Stihovi 15–18: „Ja, Danilo, bejah ražalošćen u svome duhu usred *svoga* tela i uznemiriše me viđenja moje glave.

Pristupih jednome od onih koji stajahu onde pa ga zamolih za istinu o svemu tome. On mi ispriča i upozna me sa značenjem toga. Ove velike zveri, kojih su četiri, su četiri kralja, koji će izaći iz zemlje. Ali sveci Svevišnjeg će preuzeti kraljevstvo i posedovati kraljevstvo zauvek, čak u vekove vekova.“

Označite ovo: Proroku su bile predstavljene četiri zveri, koje predstavljaju četiri univerzalna monarha, ni više, ni manje. Četvrta „zver je bila ubijena, a telo njeno uništeno i predato plamenu“. Ovo označava uništenje svih živih zlih. Zatim, sveci Svevišnjega preuzimaju kraljevstvo, i poseduju kraljevstvo, ne samo za hiljadu godina, nego zauvek, čak i u vekove vekova.

Stihovi 19–25: „Tada htjedoh saznati istinu o četvrtoj zveri, koja beše različita od ostalih, izvanredno strašna, kojoj zubi *behu* od željeza i kandže *od* bronce; *koja* je žderala i lomila, a ostatak gazila svojim nogama; i o deset rogova što mu *bijahu* na glavi, i o jednome drugome *rogu* koji se podigao i pred kojim su tri pala; to jest *o* tome rogu koji je imao oči, i usta koja su govorila nadasve velike stvari, koji izgledom *beše* krupniji negoli njegovi drugovi.

I gledah, i taj isti rog zarati sa svetima i nadvlada ih; sve dok ne dođe Pradavni i sud se dade svecima Svevišnjega; i dođe vreme da sveti poseduju kraljevstvo. Tako on reče: Četvrta će zver biti četvrto kraljevstvo na zemlji, koje će biti različito od svih kraljevstava i proždirat će svu zemlju, i gaziti je i komadati. A deset rogova iz toga kraljevstva *jesu* deseterica kraljeva *koji* će ustati; i još jedan će ustati

nakon njih: on će biti različit od prijašnjih i on će pokoriti tri kralja. On će govoriti *velike* reči protiv Svevišnjega i izmoriti svece Svevišnjega, i pomišljat će da promeni vremena i zakone: i biće mu predani u ruku sve do jednog vremena i vremenâ i pola vremena.“

Ovi stihovi zahtevaju malo opširniji komentar. Stavke koje treba napomenuti su,

1. Četvrta zver, ili četvrto kraljevstvo. Nijedno kraljevstvo koje je postojalo na zemlji mu ne odgovara, osim Rimskog. Ono je bilo zaista drugačije od svih kraljevstava, posebno u svojim oblicima vladavine, kojih je bilo najmanje sedam, u različitim vremenima, Republikanski, Konzularni, Trijumviratski, Decemviratski, Diktatorski, Imperijski i Kraljevski. Najzad je podeljeno na Istočno i Zapadno carstvo; Rim je zapravo bio u Zapadnom carstvu.

2. Deset rogova. Između 356. i 483. godine nove ere, Rimsko carstvo je bilo podeljeno na deset kraljevstava, kao što je primećeno u napomenama u poglavlju 2. Dakle, deset rogova su deset kraljeva (kraljevstava) koji su proizašli iz ovog carstva.

3. Mali rog. Karakteristike ovog roga su, prvo, da govori velike reči protiv Svevišnjeg; i, drugo, da ratuje sa svetima i izmori ih. Isti karakter je opisan u Otk. 13:6,7: „I otvori usta svoja da huli na Boga, da huli na ime njegovo, i šator njegov, i one koji žive na nebesima. I dade mu se da vodi rat sa svetima, i da ih pobedi.“ Danilo kaže da ih je on „*savladao*“. Pavle kaže, „*jer taj dan neće doći*“ ako najprije ne dođe otpadanje i otkrije se čovjek grijeha, sin propasti, koji se

protivi i uzdiže sebe iznad svega što se naziva Bogom ili se štuje, tako da i u hram Božji zasjedne kao Bog prikazujući sebe Bogom“. Danilov mali rog, Pavlov čovek greha, i Jovanova bogohulna zver, su jasno identični.

Mora se priznati da se takva sila podiže, i da je to Papstvo. *Titule* koje su pape prisvojile, „*Presveti Gospod*“, i njihove namere da oprostite greh, čak i pre njegovog izvršenja, dovoljno potvrđuju bogohulni karakter te sile, čak i kada ništa drugo ne bi našli. Papa Inoćentije III piše:

„On [Hristos] je postavio jednog čoveka nad svetom, koga je ovlastio za svog namesnika na zemlji; i kako je pred Hristom pognuto svako koleno na nebu, na zemlji i pod zemljom, tako će se od strane svih davati poslušnost i služenje njegovom namesniku, da bude jedno stado i jedan pastir.“

Zatim, papa Grgur VII kaže:

„Samo rimski pontif je po pravu *univerzalan*. Samo on ima pravo da donosi zakone. Neka svi kraljevi ljube noge papi. Samo njegovo ime će se čuti u crkvama. To je *jedino ime na svet*u. Njegovo je pravo da svrgne kraljeve. Njegovu reč niko ne sme da ukine. On sam treba da je ukine. Njemu niko ne sudi. Rimski crkva nikada nije pogrešila, i Pisma svedoče da nikada neće.“

Zasigurno, ovde je sila različita od svih drugih, dovoljno ponosna i bogohulna da odgovara karakteru malog roga. Za ovaj rog se kaže da će misliti da promeni vremena i zakone. Očigledno je da su zakoni o kojima se ovde govori, zakoni Svevišnjeg; jer je njegovo delo da se suprotstavi Bogu. Promena ljudskih zakona ovde ne bi bila zabeležena kao

osobina čoveka greha; jer su njegova dela kojima se prepoznaje, dela protiv Boga i njegovih svetih. U ispunjenju ovog proročanstva, rimsko otpadništvo je praktično izbacilo drugu zapovest iz dekaloga, promenilo Šabat u četvrtor, sa sedmog na prvi dan u sedmici, i podelilo desetu da bi dobilo broj od deset zapovesti. Videti Katolički Katehizam.

4. Vreme kada se uzdigao mali rog, ili papstvo. On se pojavio među deset rogova, tako da se nije uzdigao pre 483, kada se je pojavio deseti rog. Tri od deset rogova su iščupana pre nego što je mali rog krenuo sa podizanjem. Stoga je ustanovljen na samom mestu gde je pao treći rog.

Godine Gospodnje 493, Heruli u Rimu i Italiji su bili pokoreni od Ostrogota. 534, Vandale, koji su bili pod arijanskim uticajem, pokorili su Grci, radi uspostavljanja prevlasti Katolika. Ostrogoti, koji su držali Rim, bili su pod Arijevskim monarhom, koji je bio neprijatelj nadmoći rimskog biskupa. Prema tome, pre nego što je ukaz Justinijana (grčkog cara u Carigradu) mogao da se primeni, kojim je on postavio biskupa Rima za poglavara svih crkava, Ostrogoti moraju biti iščupani. Ovo osvajanje izvršila je Justinijanova vojska u mesecu martu 538; u to vreme Ostrogoti, koji su se povukli iz grada, a opet ga opkolili u povratku, podigli su opsadu i zatim se povukli, ostavljajući Grcima grad u posedu. Tako je treći rog iščupan pred papstvom, i to u izričitu svrhu, da bi se uspostavila ta sila. Pogledajte Gibonovo *Decline and Fall of the Roman Empire*.

Činjenice se dobro podudaraju sa proročanstvom. Evo pisma Justinijana Rimskom biskupu, 533. nove ere:

„Justinijan, pobožan, srećan, slavan, trijumfalan, car, konzul itd., Jovanu, Presvetom Nadbiskupu našeg grada Rima, i Patrijarhu.

Odajući počast apostolskoj stolici i Vašoj svetosti (kao što je uvek bila i jeste naša želja), i kako nam biva, poštujući Vaše blaženstvo kao oca, mi smo bez odlaganja izneli pred Vašu svetost sve stvari koje se odnose na stanje crkve. Pošto je oduvek bila naša usrdna težnja da očuvamo jedinstvo vaše svete stolice i stanja svetih crkava Božijih, što je do sada postignuto, i što će ostati, bez ikakvog ometanja; stoga požurujemo da *potčinimo*, i ujedinito vašoj svetosti, sve sveštenike celog Istoka. Što se tiče stvari koje se trenutno raspravljaju, iako jasne i nesumnjive, i, prema doktrini vaše apostolske stolice, držane uverljivo, rešeno i odlučno od strane svih sveštenika, mi smo ipak smatrali da je potrebno da ih iznesemo pred vašu svetost. Niti šta dopuštamo a što se tiče stanja crkve, ma koliko bilo očigledno i nesumnjivo, što se raspravlja, da prođe bez znanja vaše svetosti, koji ste glava svih crkava. Jer u svim stvarima (kao što je rečeno ili rešeno) mi smo spremni da uvećamo čast i vlast vaše stolice.“

„Autentičnost naslova“, kaže G. Kroli, „dobija neoboriv dokaz iz edikta ‘Novellae’ Justinijanove kodifikacije. U preambuli 9. stoji ‘da je, kao starešina, Rim bio osnivač zakona, tako da se ne treba dovoditi u pitanje to da on ima vrhovnu vlast pontifikata’. 131. tačka o Crkvenim titulama i privilegijama, pogl. ii, kaže: ‘Mi stoga određujemo da je najsvetiji papa starešina Rima prvi od svog sveštenstva; i da je

najblagosloveniji nadbiskup Konstantinopolja, novog Rima, drugi po rangu, posle svete apostolske stolice starešine Rima²⁶. – *Kroli on the Apocalypse*, str. 114,115.

Carski Rim je pao oko 475. nove ere, i bio je u rukama varvara. Tako se nastavilo sve do osvajanja Rima od strane Velizarija, Justinijanovog vojskovođe, 536. do 538, kada su ga Ostrogoti ostavili u posedu Grčkog cara, marta 538. Tako je bio otvoren put aždaji da zveri preda svoju moć, i veliku vlast. Otk. 13:2.

5. Vremensko trajanje ove moći se nastavilo. Danilo kaže: „Vreme, i vremena, i pola vremena.“ Jovan kaže, Otk. 13:5, „Dana mu je vlast da nastavi četrdeset i dva meseca.“ Trebao je da zarati sa svetima, crkvom; a u Otk. 12:6, rečeno nam je da je žena, crkva, pobešla u pustinju na 1260 dana; a u 14. stihu da je to bilo za „vreme i vremena i pola vremena“. Ovde, dakle, imamo period trajanja ove moći koji nam je dat u tri oblika izražavanja, što ustanovljava da su vreme, vremena i pola vremena, isto što i 42 meseca, ili 1260 proročkih dana, ili bukvalnih godina.

6. Završetak 1260 godina. Od 538, 1260 godina bi sezalo do 1798. Da li se te godine dogodilo nešto što bi opravdalo verovanje da je vladavina papstva prestala u to vreme? Istorijska je činjenica da je 10. februara 1798. godine Bertije, francuski general, ušao u grad Rim i zauzeo ga. 15. istog tog meseca papa je zarobljen i zatvoren u Vatikanu. Papska vlast, koja je trajala od vremena Justinijana, je ukinuta, a republikanski oblik vladavine dat je Rimu. Papa je odveden u zarobljeništvo u Francusku, gde je umro 1799.

Dakle, onaj koji je vodio u zarobljeništvo, otišao je u zarobljeništvo; onaj koji je ubijao mačem bio je ubijen (pokoren) mačem. Otk. 13:10. Vlast mu je oduzeta ratom.

Stih 26: „Ali sud će sesti, i vlast će mu biti oduzeta, da bude uništen i razoren do kraja.“ Videti 2. Sol. 2:8: „Kojega će Gospod pogubiti dahom usta svojih, i uništiti sjajem dolaska svoga.“

Da je papa vraćen, ili novi izabran je prihvaćeno. Među tim da on sada ima moć da svrgava kraljeve i pogubljuje svete, se poriče. Pre nego što mu je oteta vlast, on je vekovima svrgavao kraljeve po svojoj volji, i učutkivao jeretike plamenom, mučenjem, zatvorom i mačem. On to ne može da uradi sada, niti je to mogao da uradi od 1798. Papstvo je prinuđeno da toleriše Protestantizam. Poslušajte samog papu o toj temi. Evo njegovog pisma, septembra 1840, iz Rima:

„ENCIKLIJSKO PISMO PRESVETOG GOSPODA NAŠEG GRIGORIJA XVI, po Božanskom promislu papa, svim patrijarsima, primasima, nadbiskupima i biskupima.

Velečasna Braćo, – Zdravlje i Apostolska Blagodat. Vi dobro znate, Velečasna Braćo, kolike su nesreće kojima je Katolička crkva sa svih strana opterećena u ovom najžalosnijem dobu, i kako je sažaljivajuće pogođena nevoljom... Zaista, zar nismo (o, kako je sramno!) prinuđeni da gledamo najprepredenije neprijatelje istine kako se nekažnjeno kreću nadaleko i naširoko, ne samo da napadaju veru ismevanjem, crkvu bezobrazlukom, a katolike uvredama i klevetama, nego čak i ulazeći u gradove i varoši, osnivaju škole

zabluda i bezbožništva, objavljujući u štampi otrov svojih doktrina, vešto prikrivanih pod varljivim velom prirodnih nauka i novih otkrića, pa čak dolaze i do kućica sirotinje, putujući seoskim krajevima, i dodvoravaju se radi zbližavanja ljudima iz najnižih slojeva, i sa zemljoradnicima? Tako oni pokušavaju na bilo koji način, bilo korumpiranim Biblijama na jeziku naroda, ili opasnim novinama i drugim sličnim publikacijama, ili kritizerskim razgovorima, ili lažnim dobročinstvom, ili, konačno, darivanjem novca, da namame neuke ljude, a posebno omladinu, u svoje mreže, i navedu ih da napuste katoličku veru.“

„Mi se pozivamo na činjenice, Velečasna Braćo, koje ne samo da su vam poznate, nego ste im vi i svedoci; čak i vi koji, iako tugujete, i, kako vaša pastirska dužnost nalaže, nipošto ne ćutite, ipak ste prinuđeni da tolerišete u vašim eparhijama ove gore pomenute propagatore jeresi i neverstva... Otuda je lako zamisliti stanje muke u koju je naša duša uronjena danju i noću, jer mi, budući da smo zaduženi za nadzor nad celim stadom Isusa Hrista, i brizi o svim crkvama, moramo položiti račun za svoje ovce Božanskom Knezu Pastira. I smatrasmo za prikladnim, Velečasna Braćo, da vas ovim pismom podsetimo na uzroke onih nevolja koje su zajedničke nama i vama, kako biste mogli pažljivije razmotriti koliko je važno za crkvu da se svi sveti sveštenici trude, sa udvostručenom revnošću, i udruženim radom, i svim vrstama napora, da odbiju napade besnih neprijatelja vere, da vrate svoje oružje, i da unapred upozore i da se ojačaju protiv suptilnih laskanja koje često koriste. Ovo smo, kao

što znate, pazili da činimo u svakoj prilici; niti ćemo prestati da to činimo; kao što i nismo u neznanju da ste to vi uvek i činili do sada, i pouzdano verujemo da ćete i ubuduće to činiti još revnosnije.“

„Dato u Rimu, kod Sv. Marije Velike, 18. kalenda semp-tembra, 1840. godine, desetog našeg pontifikata. GRIGORIJE XVI, Papa.“

Stih 27: „I kraljevstvo i vlast, i veličanstvo kraljevstva pod celim nebom, daće se narodu svetih Svevišnjeg, čije je kraljevstvo večno kraljevstvo, i sva će vlast služiti njemu i pokoravati mu se.“

Stoga se besmrtno kraljevstvo Svevišnjeg nalazi pod celim nebom, a ne iznad njega. Ono će obuhvatiti celu zemlju kada bude očišćena ognjem i učinjena novom. Otk. 21:5. Tada će se ispuniti reč Gospodnja od njegovih proroka: „Ali tako ja bio živ, sva će zemlja biti puna slave Gospodnje.“ Br. 14:21. „Ali krotki će naslediti zemlju, i uživace u obilju mira.“ Ps. 37:11. „Jer će zemlja biti puna poznanja Gospodnjeg, kao što vode pokrivaju more.“ Is. 11:9. „Jer će zemlja biti puna poznanjem slave Gospodnje, kao što vode pokrivaju more.“ Av. 2:14.

Sada pogledajmo gde se nalazimo u proročkom lancu. Prošli smo lava, Vavilon. Prošli smo pored medveda sa tri rebra u ustima. Znak leoparda sa četiri ptičija krila i četiri glave je prošao. Viđena je strašna i užasna zver sa deset rogova. Prošli smo i malog roga koji ima oči kao oči čovečije. To je među stvarima ubrojanim u prošlost. Šta dolazi sledeće? Sud i Božje večno kraljevstvo.

DEVETA PROPOVED

VREME

TEXT: „Tada čuh jednog svetog gde govoraše; i jedan drugi sveti reče tom koji govoraše: Dokle će trajati ta vizija o svagdašnjoj žrtvi i prestupu pustošnom, da se daju gaziti svetinja i vojska? A on mi reče: do dve hiljade i trista dana; tada će se svetinja očistiti.“ Dan. 8:13,14.

Tekst je važan, inače ga ne bi bilo u Bibliji. Tekst se može razumeti; u suprotnom, to nije deo Božijeg otkrivenja čoveku. Ono što je Bog otkrio planira da bude shvaćeno. Istina je da „tajne stvari pripadaju Gospodu Bogu našem“. Nemamo posla sa njima. „Ali ono što je otkriveno pripada nama i našoj deci zauvek.“ Pnz. 29:29.

Vreme je obznanjeno u svetim Pismima. Vreme je važno, inače ga ne bi bilo u Bibliji. Smatrati proročke periode kao nebitne, je uvreda za Boga Biblije. Dajući čoveku otkrivenje, naš milostivi Bog je dao ono bitno, a nebitno je izostavio iz knjige.

Zasigurno vreme drugog Hristovog dolaska nije otkriveno u Bibliji. Ova činjenica, međutim, ne oduzima proročkim periodima ništa od njihove važnosti. Namenjeni su da služe važnoj svrsi; a koja je to svrha, cilj je ovog govora da pokaže.

Prvo ćemo ukratko odrediti pojmove koji se koriste u tekstu.

1. Dva sveca koja razgovaraju su Hristos i Gavrilo.

2. Vizija obuhvata tri carstva, Persiju, Grčku i Rim.

3. Svagdašnja žrtva i pustošni prestup predstavljaju Rim u njegovom paganskom i papskom obliku.

4. Svetinja je ona iz novog zaveta, ili Hrišćanskog doba, i nalazi se na Nebu. To je svetinja o kojoj Pavle govori u poslanici Jevrejima.

5. Vojska su verni Božiji ljudi, koji svoje obožavanje upućuju prema nebeskoj svetinji.

6. I svetinja i vojska gaze se u istom smislu kao što ljudi sada gaze Sina Božijeg. Jevr. 10:29.

7. Dani su proročki, što znači 2300 godina, a njihov početak i završetak se može jasno odrediti.

8. Čišćenje svetinje nije od fizičke nečistoće, nego od greha ljudi. Mnogo se može naučiti o prirodi čišćenja nebeske svetinje na kraju 2300 proročkih dana, načinom na koji je tipska svetinja čišćena desetog dana sedmog meseca svake godine.

Sada ćemo obraditi svaku izrečenu tačku i dati razloge za zauzete stavove.

DVA SVECA

1. Dva sveca u razgovoru. Anđeo izabran da posebno pouči Danila, kaže mu, u pogl. 10:21, „Nema nikoga tko bi me podržao protiv ovih, osim Mihajla, kneza vašega“. Juda, stih 9, ima izraz: „arhanđel Mihajlo.“ Arhanđel je

poglavar nad anđelima, kao što je arhiepiskop glava nad episkopima.

Ali ko je arhanđel? Apostol, u 1. Sol. 4:16 kaže, „Sam će Gospod sići s neba sa vikom, sa glasom arhanđela, i sa trubom Božijom i mrtvi u Hristu prvi će vaskrsnuti“. A Jovan 5:25, dokazuje da je glas Sina Božijeg taj koji budi mrtve u život: „Mrtvi će čuti glas Sina Božijeg, i koji čuju oživeće.“ Ovi tekstovi dokazuju da je Mihajlo Sin Božiji. Zbog toga je Sin Božiji bio jedan od dva nebeska bića. I pošto su samo dvojica bila uključena u otkrivanju Danilu velikih činjenica iz vizije, anđeo Gavrilo, pomenut u poglavlju 8:16; 9:21, je drugo nebesko biće. Kako divna veličanstvena scena! Sin Božiji i anđeo Gavrilo u razgovoru! Jedan pita drugog: „Koliko dugo traje vizija“ u vezi sa Persijom, Grčkom i Rimom? Drugi upućuje odgovor proroku: „Do dve hiljade i trista dana, tada će se svetinja očistiti.“

VIZIJA

2. Vizija se odnosi na ono što je prorok video u odnosu na Mediju i Persiju, Grčku i Rim, kao što je zabeleženo u osmom poglavlju Danila.

Stihovi 1,2: „U trećoj godini vladavine cara Valtazara, javi mi se vizija, meni Danilu, posle onoga što mi se javilo prvo. I video sam u viziji, i dogodi se, kada videh da sam u Šušanu, u palati, koja je u oblasti Elam; i video sam u viziji, i bio sam kraj reke Ulaj.“ U ovim stihovima se reč „vizija“, spominje tri puta. Pozivajući se na isto u 13.

stihu, postavlja se pitanje, „Koliko će dugo trajati vizija“? Sin Božiji, u 16. stihu, zapoveda Gavrilu da učini da Danilo „razume viziju“. A Danilo kaže na kraju svoje molitve, u poglavlju 9, „Dok sam govorio u molitvi, onaj čovek Gavrilo, koga sam video u viziji“. Ovu viziju ćemo sada razmotriti.

Stihovi 3,4: „Tada podigoh oči svoje, i videh, i gle, ispred reke stoji ovan koji je imao dva roga; i dva roga behu visoka; ali jedan beše viši od drugog, a viši je ostao duže. Video sam ovna kako bode na zapad, na sever i na jug, tako da nijedna zver nije mogla opstati pred njim, niti je bilo ikoga ko bi mogao izbaciti iz njegove ruke; a on je činio po svojoj volji i postade velik.“ Simbol ovna je objašnjen u stihu 20: –

„Ovan kojeg si video da ima dva roga su kraljevi Medije i Persije.“ Ova vizija ne počinje sa Vavilonskim carstvom, predstavljenim zlatnom glavom u poglavlju 2, i lavom iz poglavlja 7. Ona počinje sa carstvom Medije i Persije, na vrhuncu svoje moći, napredujući ka zapadu, severu, i jugu, tako da nijedna sila nije mogla da stoji pred njim. Dva ovnova roga označavaju spoj ove dve sile u jednoj vladi. Uporedite ovo sa rukama metalnog kipa iz poglavlja 2, i medveda koji se izdiže na jednoj strani, iz poglavlja 7.

Stihovi 5–8: „I dok sam promatrao, gle, jarac iziđe sa zapada po celoj zemlji, i ne dotače se zemlje; i taj jarac imaše istaknuti rog među očima. I dođe do ovna koji je imao dva roga, kojeg sam video kako stoji ispred reke, i potrčao je k njemu u jarosti svoje moći. I video sam ga kako se približio ovnu, a beše potaknut besom protiv njega, i udari

ovna, i slomi mu dva roga; i nije bilo snage u ovna da stane pred njim, nego ga je bacio na zemlju i zgazio ga; i nije bilo nikoga ko bi mogao izbaviti ovna iz njegove ruke. Zbog toga jarac postade veoma velik; a kad je bio jak, veliki rog se slomio; i umesto njega narastoše četiri istaknuta prema četiri nebeska vetra.“ Simbol jarca je ovako objašnjen: –

„A rutavi jarac je kralj Grčke; i veliki rog koji je između njegovih očiju je prvi kralj. A to što je slomljen, dok su se umesto njega izdigla četiri, četiri će kraljevstva nastati od toga naroda, ali ne u njegovoj snazi.“ Stihovi 21, 22. Objašnjenje ovog simbola je takođe nedvosmisleno i pouzdano. Vlast koja treba da svrgne Medijance i Persijance, i umesto njih da vlada zemljom, jeste Grčko carstvo. Grčka je nasledila Persiju u dominaciji svetom 331. pre Hrista. Veliki rog se ovde objašnjava kao prvi kralj Grčke, koji je bio Aleksandar Veliki. Četiri roga koja su nastala kada je ovaj rog slomljen, označavaju četiri kraljevstva na koja je Aleksandrovo carstvo bilo podeljeno nakon njegove smrti. Isto je predstavljeno leopardom sa četiri glave i četiri krila, iz poglavlja 7, i bronzanim bokovima metalnog kipa iz poglavlja 2. To je prorečeno bez upotrebe simbola u Dan. 11:3,4. Ova četiri kraljevstva su bila Makedonija, Trakija, Sirija i Egipat. Nastali su oko 312. pre Hrista.

Stihovi 9–12: „I iz jednog od njih iziđe mali rog, koji postade izuzetno velik, prema jugu i prema istoku i prema krasnoj zemlji. I naraste do vojske nebeske; i oborio je neke od vojske i zvezda na zemlju i zgazio ih. Da, uzvisio se čak i do Kneza vojske, i preko njega je oduzeta svagdašnja

žrtva i mesto njegove svetinje je oboreno. I dade mu se vojska protiv svagdašnje žrtve, putem prestupa, i obori istinu na zemlju, i delovao je i napredovao.“ U stihovima 23–25, simbol malog roga je objašnjen ovako: –

„U posljednje doba njihova kraljevstva, kada prestupnici dopune meru, ustati će kralj surova izgleda, vešt spletkama. I bit će silna moć njegova, ali ne njegovom sopstvenom snagom: začuđujuće će razarati, i uspevati, i delovati, i uništiće moćne i sveti narod. Putem svoje prepredenosti učiniće da u njegovoj ruci uspeva prevara; uzvisiće *sebe* u svome srcu i putem mira mnoge će upropastiti; diće se i protiv Kneza nad knezovima, ali će biti razbijen bez ruke.“

Da bi izbegli primenu ovog proročanstva na Rimsku silu, pagansku i papsku, papisti su je promenili sa Rima na Antioha Epifana, Sirijskog kralja, koji nije mogao da se odupre naredbama Rima. Videti beleške Due (Rimske) Biblije na Dan. 7;8;11. Ova provedba je napravljena od strane papista kako bi spasli svoju crkvu od bilo kakvog učešća u ispunjenju proročanstva; a u tome ih je sledila većina onih koji su se protivili Adventnoj veri. Sledeće činjenice pokazuju da mali rog nije bio Antioh: –

(1) Četiri kraljevstva na koja je podeljena vlast Aleksandra simbolizuju četiri roga jarca. Ovaj Antioh je bio samo jedan od dvadeset pet kraljeva koji su činili Sirijski rog. Kako bi onda on, *u isto vreme*, mogao biti *još jedan* rog vredan pažnje?

(2) Ovan je, prema ovoj viziji, postao velik; jarac je narastao veoma velik; ali mali rog je postao izuzetno velik.

Koliko je besmislena sledeća postavka ovog poređenja:

Velik,	Veoma velik,	Izuzetno velik,
<i>Persija.</i>	GRČKA.	ANTIOH.

Kako je jednostavno i prirodno sledeće:

Velik,	Veoma velik,	Izuzetno velik,
<i>Persija.</i>	GRČKA.	RIM.

(3) Medo–persijsko carstvo se jednostavno naziva *velikim*. Stih 4. Biblija nas obaveštava da se prostire „od Indije čak do Etiopije, preko sto dvadeset i sedam provincija“. Jestira 1:1. Ovo je nasledila Grčka sila za koju se kaže da je VEO-MA VELIKA. Stih 8. Zatim dolazi dotična sila koja se zove IZUZETNO VELIKA. Stih 9. Da li je Antioh bio izuzetno velik u poređenju sa Aleksandrom, osvajačem sveta? Neka članak iz Encyclopedia of Religious Knowledge odgovori: –

„Našavši da su mu resursi iscrpljeni, odlučio je da ode u Persiju, da naplaćuje danak i prikupi velike sume koje je pristao da plati Rimljanima.“

Sigurno, ne treba da se pitamo šta je bilo vrlo veliko, Rimski car koji je zahtevala porez, ili Antioh koji je bio primoran da ga plati.

(4) Sila koja se razmatra bila je u početku mala, ali je izrasla, ili porasla, „izuzetno velika prema jugu i prema istoku i prema krasnoj zemlji“. Šta ovo može da opiše osim osvajačke marševe moćne sile? Rim je bio skoro direktno severozapadno od Jerusalima, a njegova osvajanja u Aziji i Africi bila su, naravno, prema istoku i jugu; ali gde su bila Antiohova osvajanja? Došao je u posed kraljevstva koje je već uspostavljeno, a Ser Isak Njutn kaže, „Nije ga uvećao“.

(5) Od mnogih razloga koji bi se mogli dodati gore navedenom, navodimo samo jedan: Ova sila je trebala da se suprotstavi Knezu nad knezovima. Stih 25. Knez nad knezovima je Isus Hristos. Otk. 1:5; 17:14; 19:16. Međutim Antioh je umro 164 godine pre nego što se naš Gospod rodio. Stoga je ustanovljeno da je druga sila predmet ovog proročanstva. Sledeće činjenice pokazuju da je Rim sila koja odgovara: –

(1) Ova sila je trebala da proiziđe iz jednog od četiri kraljevstva Aleksandrovog carstva. Setimo se da se narodi ne uvode u proročanstvo dok se ne povežu sa Božjim narodom. Rim je postojao mnogo godina pre nego što je primećen u proročanstvima; a Rim je učinio Makedoniju, jedan od četiri roga Grčkog jarca, delom sebe 168. pre Hrista, oko sedam godina pre njegove prve poveznice sa Božjim narodom. Videti 1. Mak. 8. Tako da bi se zaista za Rim isto tako moglo reći da je “jedan od njih,” pošto se za deset rogova od četvrte zveri u sedmom poglavlju može reći da izlaze iz te zveri, kada su bili deset kraljevstava uspotavljenih od osvajača Rima.

(2) Trebalo je da naraste izuzetno veliko prema jugu i prema istoku i prema krasnoj zemlji (Palestina. Ps. 106:24; Zah. 7:14). Ovo je za Rim zaista bilo tako u svakoj pojedinosti. Svedočite njegovim osvajanjima u Africi i Aziji i svrgavanju položaja i Jevrejske nacije. Jovan 11:48.

(3) Trebalo je da zbací neke od vojske i zvezda. Ovo je prorečeno za aždaju. Otk. 12:3,4. Svi priznaju da je aždaja Rim. Ko može da ne vidi identitet aždaje i malog roga?

(4) Rim je nedvosmisleno kralj surova izgleda i onaj koji je vešt spletkama. Mojsije je koristio sličan jezik kada je, kao što se svi slažu, prorekao Rimsku silu. Pnz. 28:49,50.

(5) Rim je zapanjujuće uništavao. Svedočite njegovom svrgavanju svih suprotstavljenih sila.

(6) Rim je uništio više od „moćnog i svetog naroda“ nego sve druge progoniteljske sile zajedno. Od pedeset do sto miliona od crkve je ubijeno od strane njega.

(7) Rim je ustao protiv Kneza nad knezovima. Rimaska sila je prikovala Isusa Hrista na krst. Dela 4:26,27; Mt. 27:2; Otk. 12:4.

(8) Ova sila treba da „bude uništena bez ruke“. Kako je jasna povezanost sa kamenom koji je „odvaljen bez ruku“, koji je razbio kip. Dan. 2:34. Njegovo uništenje, dakle, neće zauzeti mesto prije konačnog uništenja zemaljskih sila. Ove činjenice su ubedljiv dokaz da je Rim predmet ovog proročanstva. Stoga je, polje vizije, carstvo Persije, Grčke i Rima.

DVE PUSTOŠI

3. Svagdašnja žrtva i prestup pustošni predstavljaju Rim u njegovom paganskom i papskom obliku. Izostavljajući dodane reči, stih bi glasio, „Svagdašnja i prestup pustošni“. Ovo su dve pustošne sile; prvo, paganizam, zatim, papstvo. O njima Pavle, u 2. Sol. 2:3–8, kaže: „Neka vas niko ne zavede ni na koji način: jer *taj dan neće doći* ako najpre ne dođe otpadanje i otkrije se čovek greha, sin propasti, koji

se protivi i uzdiže sebe iznad svega što se naziva Bogom ili se štuje, tako da i u hram Božji zasedne kao Bog prikazujući sebe Bogom. Ne sećate li se da sam vam to rekao još dok sam bio s vama? I sada znate šta *ga* zadržava da se objavi tek u svoje vreme. Jer tajna bezakonja već deluje: samo ima tko *ga* zasad zadržava, dok on ne bude uklonjen. Tada će se otkriti Bezakonik, kojega će Gospodin pogubiti duhom svojih usta i uništiti sjajem svoga dolaska.“ Ono što je sprečavalo ispoljavanje papstva u Pavlovo vreme bilo je paganstvo. To su dve sile koje su opustošile narod Božji, o kojima anđeo govori u viziji iz Dan. 8.

SVETINJA

4. Svetinja. Definicija reči svetinja je „sveto mesto“. – *Voker*. „Posvećeno mesto.“ – *Webster*. „Sveto ili posvećeno mesto, prebivalište Svevišnjega.“ – *Kruden*. Prebivalište Božije. Izl. 25:8. Zemlja nije svetinja. Otkako je čovek napustio Eden na račun prestupa, zemlja, ili bilo koji njen deo, nije bila sveto mesto, posvećeno mesto, prebivalište Svevišnjeg. Reč svetinja je upotrebljena sto četrdeset i šest puta u Bibliji i ne primenjuje se na zemlju ni u jednom slučaju.

Crkva nije svetinja. Biblija nikada ne naziva crkvu svetinjom. Međutim ako bi se samo jedan tekst mogao citirati da dokaže da se crkva naziva svetinjom, sledeća jasna činjenica bi bez sumnje dokazala da crkva nije svetinja koja se treba očistiti na kraju 2300 dana. Crkva je predstavljena u Dan. 8:13, rečju vojska: „da se daju gaziti

svetinja i vojska.“ Crkva i svetinja su dve stvari. Crkva je vojska, ili bogoslužitelj, a svetinja je mesto bogoslužjenja, ili mesto prema kome je bogoslužjenje usmereno.

Hananska zemlja nije svetinja. Od sto četrdeset i šest puta u kojima se reč svetinja pojavljuje u Bibliji, samo se na dva ili tri stiha insistira, sa nekim stepenom pouzdanosti, da se odnose na Hanansku zemlju. Ipak, što je čudno, ljudi su tvrdili da bi navodno značenje ova dva ili tri teksta trebalo da odredi značenje reči u Dan. 8:13,14, nasuprot jasnom svedočenju više od stotinu tekstova! Jer niko ne može poreći da se u skoro svakom slučaju u kojem se ta reč javlja, ona direktno upućuje na zemaljski šator, ili pak na istinski, čiji je zemaljski bio samo slika ili obrazac. Međutim mi sada pitamo da li dva ili tri teksta po ovom pitanju zapravo primenjuju reč svetinja na Hanansku zemlju. Oni glase kako sledi: „Unesi ih, i posadi ih na gori nasledstva tvoga, na mestu, Gospode, koje si načinio da živiš u njemu, u svetinji, Gospode, koju su utvrdile ruke tvoje.“ Izl. 15:17. „I vodio ih je bezbedno, tako da se nisu plašili; već more savlada neprijatelje njihove. I doveđe ih do granice svetinje svoje, čak do ove planine koju je kupila desna ruka njegova.“ „I sagradi svetinju svoju kao visoke palate, kao zemlju koju je doveka utvrdio.“ Ps. 78:53,54,69.

Prvi od ovih tekstova, primetiće se, preuzet je iz Mojsijeve pesme, posle prelaska Crvenog mora. To je proročanstvo o tome šta će Bog učiniti za Izrael. Drugi tekst je napisan oko pet stotina godina posle Mojsijeve pesme. Ono što Mojsije izgovara kao proročanstvo, psalmista beleži

kao pitanje istorije. Stoga je, psalam nadahnuti komentar Mojsijeve pesme. Ako bi se prvi tekst čitao bez drugog, mogla bi se steći ideja da je planina bila svetinja, iako se to direktno ne kaže.

Međutim ako se drugi tekst čita u vezi sa prvim, on ruši mogućnost takvog zaključivanja. Psalmista navodi da je gora nasledstva bila granica svetinje; i da je Bog, pošto je proterao neznabošce pred svojim narodom, nastavio da gradi svoju svetinju kao visoke palate. Videti 1. Dn. 29:1. (1) Zemlja Hananska bila je gora nasledstva. Izl. 15:17. (2) Ta gora je bila granica svetinje. Ps. 78:54. (3) Unutar te granice Bog je sagradio svoju svetinju. Ps. 78:69. (4) U toj svetinji Bog je prebivao, preko svog predstavnika, u slavnoj Šekini. Ps. 74:7; Izl. 25:8. (5) Unutar te granice prebivali su ljudi. Ps. 78:54,55. Ove činjenice pokazuju da je isti Duh pokretao oba ova drevna čoveka. Ovi tekstovi su savršeno usklađeni, ne samo jedan sa drugim, već i sa celokupnim svedočanstvom Biblije po pitanju svetinje. Ako čitalac i dalje istražava u mešanju svetinje sa njenom granicom, zemljom Hananskom, tražimo od njega da sasluša dok kralj Jude ukazuje na razliku: –

„Nisi li ti Bože naš, koji si proterao stanovnike ove zemlje pred svojim narodom Izraelom, i dao je semenu Avramovom, prijatelju svome, zauvek? I nastanili su se u njoj, i sagradili ti u njoj svetinju za ime tvoje, govoreći: Da, ako nas zadesi zlo, kao što je mač, sud, ili bolest, ili glad, te stanemo pred ovim domom i pred tvojim licem (jer ime je tvoje u ovoj kući), i zavapimo k tebi u nevolji našoj, tada

ćeš čuti i pomoći.“ 2. Dn. 20:7–9. Ovaj jezik je savršena paralela sa jezikom u Ps. 78:54,55,69. Na najjasniji način on ukazuje na razliku između Hananske zemlje i svetinje koja je u njoj izgrađena; i jasno uči da je ta svetinja bila kuća podignuta kao prebivalište Božije.

Međutim postoji još jedan stih kojim neki pokušavaju da dokažu da je Hanan svetinja. „Narod Tvoje svetosti posedovao ju je tek nakratko; naši su neprijatelji zgazili svetinju tvoju.“ Is. 63:18. Niko ovo ne nudi kao direktno svedočanstvo. Pošto je to samo zaključak, potrebno je samo nekoliko reči. (1) Kada je narod Božije svetosti bio prognan iz zemlje Hananske (kao što je ovde predvideo prorok, koji koristi prošlo vreme za budućnost), ne samo da su lišeni svog nasledstva, nego je i svetinja Božija, sagrađena u toj zemlji, bila porušena. Ovo je jasno rečeno u 2. Dn. 36:17–20. (2) Sledeće poglavlje svedoči da je prorok imao prikaz uništenja Božije svetinje, kao što je navedeno u tekstu citiranom iz 2. Dnevnika. Ovo objašnjava celu stvar. Is. 64:10,11; Ps. 74:3,7; 79:1.

Četvrti tekst može pasti na pamet nekim umovima kao ubedljiv dokaz da je Hanan svetinja. Predstavljamo ga, jer je to jedini preostali koji je ikada korišćen u prilog ovom viđenju. „Doći će k tebi slava Libana, jela, bor i šimšir zajedno, da ulepšaju mesto svetinje moje, i učiniću slavnim mesto nogu mojih.“ Is. 60:13. Ovaj tekst zahteva mali komentar. Mesto Božje svetinje, priznajemo, je zemlja Hananska, ili nova zemlja; jer Isaija govori o proslavljenom stanju. I kao što je Bog obećao da će na tom mestu postaviti

svoju svetinju, Jez. 37:25–28, značenje teksta je savršeno jasno. Međutim ako neko i dalje tvrdi da je mesto svetinje sama svetinja, neka primeti da isti tekst isto „mesto” naziva mestom nogu Gospodnjih; i stoga, isti princip bi zemlju Hanansku učinio nogama Gospodnjim! Stav da je Hanan svetinja je suviše besmislen da bi mu se pridavala daljnja pažnja. Ali i da jeste svetinja, ne bi ni tada bila Danilova svetinja; jer je prorok držao svoje oči uprte na prebivalište Božije, Dan. 9. Hanan je bio samo *mesto* Božije svetinje, ili prebivališta.

Svetinja koju treba očistiti na kraju 2300 proročkih dana, ili, kako ćemo pokazati, godina, nije svetinja prvog saveza. Jevr. 9:1–7. Ova svetinja postoji na kraju 2300 dana, dok je ona stara prošla sa prvim savezom. Svetinja iz Dan. 9, dakle, je veća i savršenija skinija, nerukotvorena. Jevr. 9:11. Svetinja prvog saveza je bila tip ove. U pogl. 8:1,2 apostol kaže: –

„Sada od onoga što smo govorili ovo je suština: Imamo takvog prvosveštenika, koji je postavljen s desne strane prestola Veličanstva na nebesima, služitelja svetinja i prave skinije, koju je Gospod podigao, a ne čovek.“ Čovek je podigao tip na zemlji; Gospod je podigao antitip na Nebu. Jevrejski sveštenici su služili u zemaljskoj; Hristos služi u nebeskoj. Zemaljska svetinja je očišćena od greha ljudi poslednjeg dana svake godišnje Jevrejske službe; nebeska se čisti od greha ljudi, jednom zauvek, na kraju 2300 dana. Međutim o čišćenju ove svetinje govorićemo u nastavku.

VOJSKA

5. Vojska. Imamo samo da kažemo u vezi sa tim da vojska obuhvata sav narod Božiji koji svoje bogoslužjenje usmerava ka nebeskoj svetinji u kojoj služi njihov veliki Prvosveštenik.

IZGAŽENI

6. Svetinja i vojska izgaženi. Sredstva kojima se gazi svetinja i vojska su svagdašnja, ili stalna pustoš, i prestup, ili gadost pustošna. Danilo 8:13; 11:31; 12:11. Ove dve pustoši, kao što smo već videli, su paganstvo i papstvo. Često se navodi kao dovoljan argument protiv gledišta o svetinji Božijoj na Nebu, da takva svetinja nije podložna gaženju. Međutim to ne treba smatrati nemogućim, kada nam Novi Savez pokazuje da otpadnici gaze pod nogama Služitelja nebeske svetinje, Gospoda našeg Isusa Hrista. Jevr. 10:29; 8:1,2. Ako mogu gaziti Služitelja te svetinje, mogu gaziti i samu svetinju. Nije nemoguće da se predstavi kako paganska i papska pustoš gazi nebesku svetinju, kada ista vizija predstavlja malog roga kako gazi po zvezdama, Dan. 8:10, i kada se naročito proriče da papska sila treba da ratuje protiv šatora Božijeg na Nebu. Otk. 13:5–7. Jezik ove vizije, da ove bogohulne sile treba da obore istinu na zemlju, da gaze po zvezdama i da gaze svetinju i vojsku, svakako je figurativan, jer bi inače sadržavao potpune besmislice.

Hajde sada ukratko da ispratimo način na koji je Sotona, preko paganizma i papstva, izgazio Gospodnju svetinju. Već smo videli da je to učinio podizanjem suparničkih svetinja, gde je na mestu jedinog živog i istinitog Boga uspostavio „nove bogove koji su se nedavno pojavili“. Pnz. 32:16,17. U danima sudija i Samuila, Sotonina rivalska svetinja bio je Dagonov hram, gde su Filistejci bogoslužili. Sud. 16:23,24. A kada su uzeli kovčeg Božiji od Izraela, Filistejci su ga odneli u ovaj hram. 1. Sam. 5. Nakon što je Solomon podigao slavnu svetinju na gori Morija, Jerovoam, koji je naveo Izrael na greh, podigao je suparničku svetinju u Betelu, i tako odvojio deset od dvanaest plemena od obožavanja živog Boga, ka obožavanju zlatnih teladi. 1. Kraljevima 12:26–33; Amos 7:13. U vreme Navuhodonosora, supranik Božijoj svetinji bio je hram Navuhodonosorovog boga u Vavilonu. I u ovaj hram on je odneo posude iz svetinje Gospodnje, kada ju je opustošio. Dan. 1:2; Ezra 1:7; 5:14; 2. Dn. 36:7. U još kasnijem periodu, Sotona je uspostavio u Rimu hram ili svetinju svih bogova. Dan. 8:11; 11:31.

Nakon što je zemaljska svetinja prvog saveza ustupila mesto istinskoj Božijoj svetinji, Sotona je krstio svoju pagansku svetinju i paganske obrede i ceremonije, nazvavši ih Hrišćanstvom. Od tada je imao u Rimu „hram Božiji“, i u tom hramu biće uzvišeno iznad svega što se zove Bog, ili što se obožava 2. Sol. 2, 4. A ova papska gnusoba je pogazila sveti grad, Otk. 11:2; 21:2, ubeđivanjem velikog dela ljudske porodice da je Rim, mesto ovog lažnog Božjeg

hrama, „sveti grad“ ili „večni grad“. I gazilo je i hulilo na Božiju svetinju, ili šator, Otk. 13:6; Jevr. 8:2, nazivajući svoju svetinju hramom Božijim, i odvrćajući obožavanje onih koji žive na zemlji od hrama Božijeg na Nebu ka svetinji Sotone u Rimu.

Zgazio je Božjeg Sina, službenika nebeske svetinje, Jevr. 10:29; 8:2, učinivši papu glavom crkve, umesto Isusa Hrista, Ef. 5:23, i navodeći ljude na obožavanje tog sina propasti, kao nekog sposobnog da oprostí prošle grehe, i da daje pravo da se počine u budućnosti, tako okrećući ljude od Njega koji jedini ima vlast na zemlji da oprašta grehe, i da oprostí bezakonje i prestup. Takva je bila priroda rata kojeg je Sotona vodio protiv svetinje i Božijeg dela, u svojim uzaludnim pokušajima da poništi veliki plan iskupljenja koji Bog sprovodi u svojoj svetinji.

2300 DANA

7. Dve hiljade tri stotine dana. Sada ćemo se vratiti na Stihove 13, 14: „Tada čuh jednog svetog gde govoraše; i jedan drugi sveti reče tom koji govoraše: Dokle će trajati ta vizija o svagdašnjoj žrtvi i prestupu pustošnom, da se daju gaziti svetinja i vojska? A on mi reče: do dve hiljade i trista dana; tada će se svetinja očistiti.“

Gavrilu je zatim zapovedeno da objasni viziju proroku. Stihovi 15–19: „Kada ja, Danilo, vidjeh to viđenje i tražih značenje, tada, gle, stade preda me *neko* nalik na čoveka. I začuh glas nekog čoveka među *obalama* Ulaja, koji

povika te reče: “Gavrilo, daj da taj *čovek* razume viđenje.” Tako se on približi do mesta gde stajah; a kada je on došao, uplaših se i padoh na lice; no on mi reče: “Razumij, sine čovečji, jer *će* to viđenje *biti* za vreme kraja.” A kada je govorio sa mnom, ja bejah u duboku snu licem prema tlu; no on me dotaknu i uspravi me. I reče: “Evo, obznaniću ti što *će* biti na samom kraju gneva; jer *će* u određeno vrijeme *biti* kraj.“

U preostalim stihovima 8. poglavlja, anđeo je objasnio značenje ovna, jarca i malog roga. Međutim nije dao objašnjenje o vremenu u ovom poglavlju. Vizija obuhvata Persiju, Grčku i Rim. I očigledno je da 2300 doslovnih dana ne bi moglo da pokrije trajanje jednog od ovih kraljevstava, a još manje sva tri. Stoga, dani moraju biti simbolički, dan za godinu, kao što su zveri i rogovi prikazani kao simboli. A činjenica je da je simbolički, ili proročki dan, jedna godina. Br. 14:34; Jez. 4:5,6. Dakle, period je 2300 godina.

Međutim anđeo nije objasnio vreme u 8. poglavlju. I, na samom kraju poglavlja, prorok kaže: „Bio sam zapanjen vizijom, ali niko je nije razumeo.“ U pitanju je bilo samo vreme koje nije razumeo, jer je sve ostalo objašnjeno u tom poglavlju. Ali Gavrilo jeste objasnio vreme u 9. poglavlju; tako da u prvom stihu 10. poglavlja kaže da je „razumeo stvar, i imao je razumevanje vizije“. Stoga je ovo razumevanje, dobio u 9. poglavlju.

Ovo poglavlje počinje usrdnom, istrajnom molitvom proroka, iz čijeg čitanja je vidljivo da je on do sada pogrešno

razumeo viziju 8. poglavlja, da je zaključio da će se 2300 dana gaženja svetinje završiti sa sedamdesetogodišnjim pustošenjem grada i svetinje, koje je prorekao Jeremija. Uporediti stihove 1 i 2, sa stihovima 16 i 17. Gavrilo je sada poslat da mu razjasni i da dovrši objašnjenje vizije. „Dok sam govorio u molitvi“, kaže Danilo, „onaj čovek Gavrilo, koga sam video u viziji na početku [ovde on citira vraćajući nas na poglavlje 8:15,16], koji je bio naveden da brzo doleti, dodirnuo me je u vremenu večernjeg prinosa. I on me obavesti, i prozbori sa mnom, i reče, Danilo, ja sam sada izašao da ti dam mudrost i razumevanje. Na početku tvog moljenja izašla je zapovest, i ja sam došao sam da ti pokažem; jer si veoma voljen; zato shvati stvar i razmotri viziju.“ Stihovi 21–23.

Zapazite ove činjenice: (1) U 21. stihu, Danilo nas usmerava na viziju iz 8. poglavlja. (2) U 22. stihu, Gavrilo navodi da je došao da Danilu pruži mudrost i razumevanje. Budući da je ovo cilj Gavrilove misije, Danilo, koji na kraju 8. poglavlja nije razumeo viziju, može, pre nego što ga Gavrilo napusti, u potpunosti razumeti njeno značenje. (3) Kao što Danilo svedoči na kraju 8. poglavlja, da niko ne razume viziju, izvesno je da je nalog dat Gavrilu, „Učini da ovaj čoveka razume viziju“ i dalje počivao na njemu. Otuda on kaže Danilu, „Sada sam došao da ti dam mudrost i razumevanje“, i u 23. stihu traži od njega da „razume stvar i razmotri viziju“. Ovo je neosporan dokaz da je Gavrilova misija u 9. poglavlju, bila u svrsi objašnjenja onoga što je izostavio u 8. poglavlju. Ako neko traži dodatne dokaze, činjenica da Gavrilo nastavlja

da objašnjava samu tačku o kojoj je reč, u potpunosti ispunjava zahtev.

Stihovi 24–27: „Sedamdeset je sedmica određeno* nad tvojim narodom i nad tvojim svetim gradom da se dovrši prestup i da se učini kraj gresima, i *da se izvrši pomirenje zbog nepravедnosti i uvede večna pravедnost, i da se zapečati vizija i proricanje, te pomaže svetinja nad svetinjama. Stoga znaj i razumi da će, otkad iziđe zapoved da se obnovi i sagradi Jerusallim, do Mesije Kneza biti sedam sedmica i šezdeset i dve sedmice; trg će ponovno biti sagrađen, i zid, čak i u nemirnim vremenima. Nakon šezdeset i dve sedmice Mesija će biti pogubljen, ali ne za sebe; grad i svetište razorit će narod kneza koji će doći; svršetak toga bit će s poplavom, a do svršetka rata određena su pustošenja. On će s mnogima potvrditi savez za jednu sedmicu: u polovici sedmice prekinut će žrtvu i prinos, a zbog širenja gadosti on će pustošiti, i to sve do svršetka, da se na pustoš izlije ono što je određeno.”*

Treba imati ove činjenice na umu: (1) Reč koja je ovde iskorišćena – određeno, 24. stih, doslovno označava, *odsečeno*. (2) *Vizija* koju je Gavrilo došao da objasni, sadržala je period od 2300 dana; i u objašnjenju nam kaže da je sedamdeset sedmica *odsečeno* za Jerusallim i Jevreje. Stoga je sedamdeset sedmica deo 2300 dana. Otuda je početak sedamdeset sedmica početak i 2300 dana. A činjenica da

* Reč koja je ovde iskorišćena *određeno*, je *chathak*, i ne pojavljuje se nigde drugde u Bibliji. Gesenius, u svom Leksikonu, to definiše ovako: „Ispravno je, *odseći*; figurativno, odvojiti, i tako odrediti, odlučiti.“

je sedamdeset sedmica ispunjeno u 490 godina, kao što svi priznaju, pokazuje da je 2300 dana, od kojih je ovaj period od 490 dana odsečen, 2300 godina.

Našu pažnju sada privlači anđelov datum za sedamdeset sedmica. Datum za početak sedmica je ovako dat preko Gavrila: „Stoga znaj i razumi da *će*, otkad iziđe zapoved da se obnovi i sagrađi Jerusalem, do Mesije Kneza *biti* sedam sedmica i šezdeset i dve sedmice; trg *će* ponovno biti sagrađen, i zid, čak i u nemirnim vremenima.“ Dan. 9:25.

Mi predstavljamo sledeće važno svedočanstvo iz *Advent Herald*a. To je mirno, nepristrasno potvrđivanje datuma, koje ga dokazuje van svake sumnje. Napisano je 1850. godine, pa se stoga ne može pretpostaviti da se daje sa željom da se dokaže da su se dani završili 1844, jer *Herald* tu činjenicu ne želi da prizna. Stoga se to mora smatrati iskrenim i časnim svedočenjem o važnim činjenicama. Da to ruši svako gledište koje je bilo izneto da prilagodi 2300 dana, niko ko cení silu predstavljenih argumenata neće uspeti da ne primeti: –

„Biblija daje podatke za kompletan sistem hronologije, koji se proteže od stvaranja do rođenja Kira, jasno utvrđenog datuma. Od ovog perioda naniže, imamo neosporni Ptolomejev kanon i nesumnjivu Nabonasarovu eru, koja se proteže pre obične ere. Na mestu gde nas napušta nadahnuta hronologija, počinje ovaj Kanon nesumnjive tačnosti. I tako je sve glavno obuhvaćeno. Ptolomejevim kanonom je fiksiran veliki proročki period od sedamdeset sedmica. Ovaj Kanon smešta sedmu

Artakserksovu godinu u 457. godinu pre Hrista; a tačnost Kanona pokazuje se podudaranjem više od dvadeset pomračenja. Sedamdeset sedmica započinju od izlaska dekreta o obnovi Jerusalima. Između sedme i dvadesete godine Artakserksa nije bilo dekreta. Četiri stotine devedeset godina, počevši od sedme, moraju početi u 457. pre Hrista, a završiti se 34. godine nove ere. Počevši u dvadesetoj, one moraju započeti u 444. pre Hrista., a završiti se 47. nove ere. Pošto se 47. nove ere nije desio nijedan događaj koji bi označio njihov završetak, ne možemo računati od dvadesete; moramo stoga da se osvrnemo na sedmu od Artakserksa. Ovaj datum ne možemo promeniti sa 457. pre Hrista, a da prethodno nije pokazana netačnost Ptolomejevog kanona. Da bi se to uradilo, bilo bi neophodno pokazati da veliki broj pomračenja kojima je njegova tačnost više puta pokazana, nisu ispravno izračunata; a takav rezultat bi poremetio svaki hronološki datum i ostavio određivanje epoha i podešavanje era, u potpunosti na milost i nemilost svakog sanjara, tako da hronologija ne bi imala veću vrednosti od pukog nagađanja. Pošto sedamdeset sedmica mora da se završi 34. nove ere, osim ako sedma od Artakserksa nije pogrešno utvrđena, i pošto se to ne može promeniti bez nekih dokaza u tom smislu, pitamo se, Koji dokaz je obeležio taj završetak? Vreme kada su se apostoli okrenuli ka Neznaošćima je u skladu sa tim datumom bolje od bilo kog drugog koji je naveden. A raspeće, 31. nove ere, usred poslednje sedmice, podržano je masom svedočanstava koja se ne mogu lako poništiti.” – *Advent Herald*, 2. mart 1850.

Šezdeset devet od sedamdeset sedmica trebalo je da dosegnu do Mesije Kneza. Šezdeset devet sedmica u godinama su 483 godine. Počevši od sedme od Artakserksa, one se protežu do 26–27. nove ere. Reč Mesija znači Pomazanik. Jovan 1:41, na margini. Spasitelj je bio pomazan na krštenju. Uporedite Dela 10:37,38; Marko 1:10; Luka 4:18.

Pošto je tako pomazan, otišao je u Galileju, propovedajući jevanđelje o kraljevstvu Božijem, i govoreći, „Ispunilo se vreme“. Marko 1:14,15. Vreme koje se tada ispunilo nije moglo biti ništa drugo do šezdeset i devet sedmica, jer je ono trebalo da dopre do Mesije, ili Pomazanika. Šezdeset devet sedmica, koje se računaju od sedme po Artakserksu, kako je utvrđeno astronomskim proračunima, završiče se 26–27. nove ere; a za 27. nove ere pronalazimo da je tačno vreme kada je Spasitelj morao imati „oko trideset godina“, kada je kršten od Jovana i proglasio da se vreme ispunilo.

Dekret o kome se govori u Danilu 9, od kojeg se datira sedamdeset sedmica, je dekret iz sedme Artakserksove godine. Jezdra 7. Zaista, govoreći ispravno, nije bilo uredbe u njegovoj dvadesetoj godini; jer ako se okrenemo Nem. 2:18, videće se da kada je Nemija stigao u Jerusalem nije imao čime da podstakne Jevreje na akciju, osim da im prenese dobre reči koje mu je kralj rekao. Tako je Nemija imao samo usmenu dozvolu da obnovi grad Jerusalem. Međutim takva usmena dozvola ne predstavlja persijski dekret; jer u Danilu 6:8 saznajemo da to mora biti pisani dokument, potpisan od strane kralja. Ali trinaest godina pre Nemijine dozvole da ode u Jerusalem, takav dekret je

bio dat Jezdri u sedmoj godini Artakserksa. U pogledu ove uredbe, Prof. Viting zapaža:

„Obavešteni smo u Jezdri 7:11, ‘A ovo je prepis pisma što ga je kralj Artakserks dao svešteniku Jezdri, pismoznancu, *to jest* poznavatelju reči GOSPODINOVIH zapovedi i njegovih propisa Izraelu.’ Zatim sledi pismo, napisano, ne na Hebrejskom, već na Haldejskom (ili Istočno–aramejskom), jeziku koji se tada koristio u Vavilonu. U 27. stihu, kazivanje se nastavlja na Hebrejskom. Tako smo dobili *originalni* dokument, na osnovu kojeg je Jezdra bio ovlašćen da ‘obnovi i izgradi Jerusalem’, ili, drugim rečima, kojim je bio opunomoćen, ne samo da podiže zidove ili kuće, već da reguliše poslovima svojih sunarodnika uopšte, da ‘postavi poglavare i sudije koji mogu suditi svim ljudima iza reke’.“

Da je Jezdra shvatio da je vlast data njemu i narodu Izraela, da ponovo izgradi ulicu i zid Jerusalima, sigurno je iz njegovog sopstvenog svedočenja, zapisanog u poglavlju 9:9: „Jer mi smo bili robovi; ipak naš Bog nas nije napustio u našem ropstvu, nego nam je ukazao milost u očima persijskih kraljeva, da nam da oživljenje, da podignemo dom Boga našega i da popravimo njegove pustoši, i da nam da zid u Judi i u Jerusalimu.“

Sedma godina Artakserksa, iz koje datira dekret, utvrđena je nesporno u 457. pre Hrista. Do početka Hristove službe, 27. nove ere, bilo je upravo šezdeset devet sedmica, ili 483 proročka dana, od dekreta iz 457 pre Hrista. Raspeće usred sedmice dogodilo se u proleće 31. nove ere, upravo tri i po

godine od početka Hristove službe. Preostale tri i po godine sedamdesete sedmice završile su se u jesen 34. nove ere. Ovde se sedamdeset sedmica, koje su bile odsečene nad Jevrejima, u kojima je trebalo da „završe prestup“, okončavaju sa činom Jevrejskog Sinedriona u formalnom odbacivanju Hrista progonom njegovih učenika; a Bog daje velikog apostola i njegovu službu neznabošcima. Dela 9.

Prve tri i po godine sedamdesete sedmice završile su se u prvom Jevrejskom mesecu (aprilu) u proleće 31. nove ere. Preostale tri i po godine bi se, dakle, završile u sedmom mesecu, u jesen, 34. nove ere. Ovde se završava veliki period za koji mu Gavriilo, objašnjavajući Danilu 2300 dana, kaže da je odsečen za Jerusalem i Jevreje. Njegov početak, među datumima i konačni završetak su u potpunosti utvrđeni. Ostaje, dakle, da primetimo ovu jednu veliku činjenicu: prvih 490 godina od 2300 završilo se u sedmom mesecu, u jesen, 34. nove ere. Ovaj period od 490 godina budući odsečen od 2300, ostavlja period od 1810 godina. Ovaj period od 1810 godina koji se dodaje sedmom mesecu, u jesen 34. nove ere, dovodi nas do sedmog meseca, u jesen 1844.

Vratimo se sada događajima povezanim sa velikim Adventnim pokretom 1843. i 1844. Pre 1843. godine, sveđočanstvo o objavljivanju dekreta iz 457. pre Hrista., bilo je jasno i verno prikazano. I kako bi period od 457 godina pre Hrista, oduzet od 2300, ostavio samo 1843 godine posle Hrista, kraj 2300 godina se sa sigurnošću očekivao 1843. Ali ako bi 2300 godina počelo sa početkom 457 pre

Hrista, oni se neće završiti sve do poslednjeg dana 1843. godine nove ere, jer bi to zahtevalo celu 457. i celu 1843. kako bi dobili 2300 punih godina.

Međutim oko kraja 1843. jasno se videlo da će se, pošto se raspeće dogodilo sredinom sedmice, u proleće 31. nove ere, ostatak sedamdesete sedmice, odnosno tri i po godine, završiti u jesen 34. naše ere. I kako prvih sedam sedmica od sedamdeset obeležava vreme radova na obnovi i izgradnji Jerusalima u teškim vremenima, veliki period mora da započne sa otpočinjanjem radova na obnovi i izgradnji, koji nisu počeli u proleće, prvog meseca, kada je Jezdra krenuo iz Vavilona, već kada je stigao u Jerusalim, u jesen, verovatno sedmog meseca. „Jer prvog dana prvog meseca krenu on ići iz Vavilona, a prvog dana petog meseca dođe u Jerusalim.“ Jezdra 7:9. To bi dalo dva meseca za neophodne pripreme za rad na obnovi i izgradnji da počnu sedmog meseca, odmah posle velikog dana pomirenja.

Kada se videlo da je pre Hrista isteklo samo 456 godina i jedan deo, odmah se shvatilo da su potrebne 1843 godine i jedan deo 1844 dovoljan da učini punu godinu kada se pridruži tom delu, da bi se napravilo 2300 punih godina. Drugim rečima, 2300 punih dana, isteklo bi u sedmom mesecu 1844. A ako uzmemo u obzir činjenicu da je sredina sedamdesete sedmice bila četrnaesti dan prvog meseca, a da je posledično kraj sedamdeset sedmica morao biti u odgovarajućoj tački u sedmom mesecu, 34. nove ere, mi odmah shvatamo da će se ostatak od 2300 dana završiti otprilike u toj tački u sedmom mesecu, 1844.

Sa ovom velikom činjenicom pred nama, da će se 2300 dana iz Danila, koji su dosegli do čišćenja svetinje, završiti u to vreme, a takođe i sa svetlom o tipovima, da je prvosveštenik, u „primeru i senci nebeskih stvari“, desetog dana sedmog meseca ušao kroz drugu zavesu da očisti svetinju, pouzdano smo očekivali dolazak našeg Iskupitelja u sedmom mesecu, 1844. Proročanstvo je reklo: „Tada će se svetinja očistiti.“ Tip je govorio da u to doba godine prvosveštenik treba da pređe iz svetinje zemaljske skinije u svetinju nad svetinjama, da očisti svetinju. Lev. 16.

Sa ovim činjenicama pred nama, razumeli smo kako sledi:

(1) Svetinja je Zemlja, ili Palestinska zemlja. (2) Očišćenje svetinje je spaljivanje zemlje, ili očišćenje Palestine, prilikom Hristovog dolaska. (3) I zato će naš Prvosveštenik napustiti skiniju Božiju na Nebu, i sići će u plamenom ognju desetog dana sedmog meseca, u jesen 1844. godine.

Suvišno je reći da smo bili bolno razočarani. I, iako nema živog čovek koji može da obori hronološki argument koji završava 2300 dana u to vreme, ili da se suoči sa dokazima kojima je on utvrđen i podržan; ipak je mnoštvo, bez zaustavljanja da se raspita da li je naše shvatanje svetinje i njenog čišćenja ispravno, otvoreno poricalo Jehovino delovanje u Adventnom pokretu i proglasilo ga ljudskim delom.

DESETA PROPOVED

SVETINJA

TEKST: „Tada čuh jednog svetog gde govoraše; i jedan drugi sveti reče tom koji govoraše: Dokle će trajati ta vizija o svagdašnjoj žrtvi i prestupu pustošnom, da se daju gaziti svetinja i vojska? A on mi reče: do dve hiljade i trista dana; tada će se svetinja očistiti.“ Danilo 8:13,14.

Mi smo videli da zemlja nije prepoznata u svetom Pismima kao Božija svetinja, da crkva nije njegova svetinja, i da Hananska zemlja nije svetinja. Definicija ove reči je „sveto mesto“. – *Voker*. „Posvećeno mesto.“ – *Vebster*. „Sveto ili posvećeno mesto, prebivalište za Svevišnjega.“ – *Kruden*. Prebivalište Božije. Izl. 25:8. Ni zemlja, ni bilo koji njen deo, nisu bili takvo mesto otkako je greh pronašao svoj put u Edenu.

Reč svetinja je upotrebljena u Bibliji sto četrdeset i šest puta, i ni u jednom slučaju se ne odnosi na Zemlju, hanansku zemlju ili crkvu. U sto trideset i sedam puta se odnosi na dve stvari, i to samo na dve: Prvo, na svetinju koja je bila centar jevrejskog sistema obožavanja; i, drugo, na svetinju u kojoj je Hristos služitelj na Nebu. Postoji devet slučajeva u kojima se reč svetinja ne odnosi na svetinju Gospodnju. U jednom tekstu se kaže da je „Juda bila

njegova svetinja“. Ps. 114:2. Gospod nad vojskama „biće svetinja“. Is. 8:14. Moav je imao svetinju. Is. 16:12. Bog je mala svetinja. Jez.11:16. Tírski kralj je imao svetinju. Jez. 28:18. Postojale su paganske svetinje. Dan. 8:11; 11:31. „Kraljeva kapela“, Amos 7:13, na margini, svetinja, bila je rivalska svetinja. Videti stih 9, gde su imenovane svetinje Izraela, u množini. U ovih devet stihova reč svetinja se ne odnosi ni na zemaljsku ni na nebesku; ali u svim ovim slučajevima ime im proističe od svetinje Gospodnje.

Svetinja iz Biblije je prebivalište Boga. To uključuje, prvo, skiniju koju je podigao čovek, koja je bila po obrascu istinske; i drugo, „istinsku skiniju, koju je podigao Gospod, a ne čovek“. Skinija koju je podigao čovek, po obrascu istinske, obuhvatala je, prvo, Mojsijev šator, drugo, Solomonov hram, i treće, hram Zorovaveljev. Istinska Božija skinija je veliki original, prema kojoj su Mojsije, Solomon i Zorovavelj podigli „figure“, „obrasce“ ili „slike“. Mi pratimo obrazac istinite od vremena kada ju je podigao Mojsije, sve dok nije spojena sa većim i slavnijim obrascem koji je Solomon učinio da se uspostavi. Pratimo ovu građevinu sve do perioda kada ju je srušio Navuhodonosor, i kada je ostala u ruševinama tokom vavilonskog ropstva. I od vremena kada je Zorovavelj ponovo izgradio svetinju, pratimo istoriju obrasca sve dok ne stignemo do prave skinije, velike Jehovine svetinje na Nebu.

Naša prva saznanja o svetinji dobijamo iz knjige Izlaska. U 24. poglavlju, saznajemo da se Mojsije popeo u oblak koji je obavijao Boga Izraelovog, na gori Sinaj, i da je tamo

bio četrdeset dana. Tokom tog vremena Mojsiju je objašnjena izgradnja svetinje i prikazan mu je obrazac na gori. Jevr. 8:5. Sledeće poglavlje započinje zapovešću o podizanju svetinje; „I neka mi naprave svetinju, da bih mogao prebivati među njima. Prema svemu što ti pokažem, prema uzoru šatora i prema uzoru pribora, tako ćete napraviti.“ Izl. 25:8,9.

Naučili smo nekoliko važnih činjenica: (1) Svetinja je bila Božije prebivalište. Podignuta je za ovu izričitu svrhu, da Bog može da prebiva među svojim narodom. A Mojsije se usredotočio na ovo prebivalište, ili svetinju, upravo u onom poglavlju u kojem neki pretpostavljaju da on naučava da je hananska zemlja svetinja. „On je moj Bog“, kaže Mojsije, „i pripremiću mu prebivalište“. Pogl. 15:2. Jasno je da je čak i Mojsije razumeo razliku između Jehovinog prebivališta i mesta gde se ono nalazi. (2) Svetinja koju je Bog naredio Mojsiju da podigne, bio je šator. Šator svedočanstva bio je Božija svetinja. (3) Mojsiju je svečano naređeno da napravi svetinju i sve njene posude prema uzoru koji mu je pokazan na tom mestu. Dakle, sada pred sobom treba da imamo primer Božijeg prebivališta.

U planu svetinje, njeni zidovi na severnoj, zapadnoj i južnoj strani bili su napravljeni od uspravnih dasaka postavljenih u utore od srebra. Pet šipki, koje se protežu duž stranica i prolaze kroz prstenove u daskama, držalo je sve zajedno. A cela je bila obložena zlatom. Svetinja je bila pokrivena sa četiri različita pokrivača. Istočni kraj je bio zatvoren zastorom, ili zavesom, koji se nazivao vrata šatora ili skinije. Drugi zastor je delio šator na dva dela, koja se

nazivaju svetinja, i svetinja nad svetinjama. Pogl. 26:1–29, 31–37; 36:8–38; Lev. 16:2; Jevr. 9:3.

Sve posude svetinje su napravljene po uzoru koji je Gospod pokazao Mojsiju. Izl. 25:9,40. To su bili: (1) Kovčeg. Ovo je bio kovčeg dužine oko četiri stope i šest inča u dužinu, a visine i širine oko dve stope i šest inča, obložen čistim zlatom, iznutra i spolja. Ovo je napravljeno sa izričitom svrhom da sadrži Božiji zavet, deset zapovesti. Pogl. 25:10–16, 21; 31:18; 32:15,16; 37:1–5; Pnz. 10:1–5; 1. Car. 8:9; 2. Dn. 5:10; Jevr. 9:4. (2) Presto milosti. Ovo je bilo gore na kovčegu. Na oba kraja stajao je heruvim, a heruvimi i presto milosti bili su od kovanog zlata. Izl. 25:17–22; 37:6–9; 26:34; Jevr. 9:4,5. (3) Oltar za kađenje. Ovo je bilo obloženo zlatom i bilo je oko tri i po stope u visinu i skoro dve kvadratne stope. Bilo je to u svrhu kađenja pred Bogom. Izl. 30:1–10; 37:25–28; Luka 1:9–11. (4) Zlatna kadionica. Ovo je korišćeno za kađenje pred Gospodom, posebno u svetinji nad svetinjama. Lev. 10:1; 16:12; Jevr. 9:4. (5) Svećnjak. Ovo, sa svojih sedam svetiljki, bilo je jedno čvrsto delo od kovanog zlata, otprilike težine jednog talanta. Napravljen je po uzoru koji je prikazan Mojsiju. Izl. 25:3–40; 37:17–24; Br. 8:4. (6) Sto sa hlebovima. On je bio oko tri i po stope u dužinu, dve i po u visinu i dve u širinu. Bio je obložen čistim zlatom i na njemu se uvek držao hleb pred Gospodom. Izl. 25:23–30; 37:10–16; Jevr. 9:2. (7) Oltar za žrtvu paljenicu. On je bio oko devet kvadratnih stopa, i skoro pet i po visine. Bio je obložen bronzom, i kao što mu ime govori, korišćen je u svrhu prinošenja žrtava

Bogu. Izl. 27:1–8; 38:1–7. (8) Umivaonik. Ovo je bilo napravljeno od bronze i sadržavalo je vodu za upotrebu sveštenika. Pogl. 30:18–21; 38:8. Dvorište šatora je bilo sto lakata u dužinu, pedeset u širinu, i pet lakata, ili oko devet stopa, u visinu. Pogl. 27:9–18; 38:9–20.

Mojsije je podigao svetinju. Podigao je šator, i postavio daske njegove u srebrne utore, i spojio ih poprečnim šipkama, i raširio nad svime, šatorski pokrivač. Zatim je stavio svedočanstvo u kovčeg, i postavio na njega presto milosti, i odneo kovčeg u šator. Pogl. 40:17–21. Zatim je okačio zavesu ispred kovčega i tako podelio sveta mesta. Stih 21; 26:33; Jevr. 9:3. Postavio je sto iza zavesa na severnoj strani svetinje, i na njemu postavio hleb kako je određeno. Stihovi 22 i 23. Zatim je stavio svećnjak na južnu stranu svetinje i zapalio svetiljke pred Gospodom. Stihovi 24 i 25. Zlatni oltar je postavio pred zavesom u svetinji, i na njemu zapalio ugodan tamjan. Stihovi 26 i 27. Zatim je postavio zavesu za vrata šatora, i smestio oltar za žrtvu paljenicu ispred vrata, i stavio umivaonik između šatora i ovog oltara; i sve uokolo, postavio je dvorište od šatora. Stihovi 28–33. Svetinja podignuta za Jehovino prebivalište, Izl. 15:2; 25:8, sada je spremna da primi večnog Kralja.

„Tada oblak pokri šator od sastanka, i slava Gospodnja ispuni šator. I Mojsije ne mogaše ući u šator od sastanka, jer oblak ostade na njemu, i slava Gospodnja ispuni šator.“ Stihovi 34 i 35. Mi smo sada pronašli prebivalište, ili svetinju, od Gospoda. U knjizi Izlaska, Mojsije ovu zgradu naziva svetinjom najmanje jedanaest puta.

Međutim da li pitate za svedočanstvo Novog zaveta po ovom pitanju? Poslušajte stoga Pavlov pogled na svetinju prvog zaveta: „Tako je, zaista, i prvi zavet imao uredbe božanske službe i zemaljsku svetinju. Jer beše napravljen šator; prvi, u kojem je bio svećnjak, i sto, i hlebovi; koji se zove svetinja. A iza druge zavesa, šator koji se naziva svetinja nad svetinjama; koji je imao pomirilište i kovčeg zaveta optočen zlatom, u kome je bila zlatna posuda sa manom, i Aronov štap koji je propupio, i ploče zaveta; i nad njim heruvimi slave, koji zasenjuju presto milosti.“ Jevr. 9:1–5; 13:11. Utvrđeno je, stoga, da do sada imamo ispravan pogled na ovu temu, i da je šator Božiji, a ne hananska zemlja, bio svetinja.

Zemaljska svetinja je bila obrazac istinite. „Prema uzoru šatora i prema uzoru posuda, tako ćete napraviti.“ „I gledaj da ih načiniš po uzoru njihovom, koji ti se pokazao na gori.“ Izl. 25:9,40. „I podigni šator prema uzoru koji ti je pokazan na gori.“ Pogl. 26:30. „Kao što ti je pokazano na gori, tako ćeš učiniti.“ Pogl. 27:8. „Po uzoru koji je Gospod pokazao Mojsiju, tako je napravio svećnjak.“ Br. 8:4. „Naši očevi imali su šator svedočanstva u pustinji, kako je odredio govoreći Mojsiju, da ga načini po uzoru koji je video.“ Dela 7:44. „Koji služe *primeru* i *senci nebeskih stvari*, kao što je Mojsije bio opomenut od Boga kada je trebalo da napravi šator; jer, Vidi (kaže on) da sve učiniš po uzoru koji ti je pokazan na gori.“ Jevr. 8:5. „Bilo je, dakle, neophodno da se ovi *obrasci Nebeskih stvari* očiste ovim; ali same nebeske stvari boljim žrtvama od ovih. Jer Hristos ne uđe u sveta

mesta načinjena rukama, koja su *slike istinitih*." Jevr. 9:23,24.

Iz ovih tekstova saznajemo dve važne činjenice: 1. Mnogo puta smo uvereni da je šator svedočanstva napravljen prema obrascu koji je Bog pokazao Mojsiju. 2. Da je taj obrazac predstavljao sliku same nebeske svetinje. Jevr. 8:2.

Iz Dela 7:45, saznajemo da su izraelska plemena odnela svetinju sa sobom u obećanu zemlju. U knjizi Isusa Navina naziva se dom Božiji, ili šator; i saznajemo da je postavljen u Siloamu. INav. 9:23; 18:1; 19:51; Jer. 7:12. Naziva se „Gospodnji šator“. INav. 22:19. Naziva se „Svetinja Gospodnja“. Pogl. 24:26. U Knjizi o Sudijama jednostavno je nazvana „Božija kuća“, koja se nalazi u Siloamu. Sud. 18:31; 20:18,26,31; 21:2. U 1. Samuilovoj ona je nazvana „dom Gospodnji“. Pogl. 1:7,24; 3:15. U poglavljima 1:9; 3:3, naziva se „hram Gospodnji“. U poglavlju 2:29, Bog to naziva „moje prebivalište“, ili šator, na margini. Još uvek se nalazi u Siloamu. Pogl. 4:4. Sada prelazimo sa senke na suštinu. Tipska svetinja ustupa mesto istinskoj.

1. Svetinja prvog zaveta završava se sa tim zavetom i ne sačinjava svetinju novog zaveta. Jevr. 9:1,2,8,9; Dela 7:48,49.

2. Ta svetinja je bila lik prave za tadašnje vreme, ili za tu dispenciaciju. Jevr. 9:9. To jest, Bog nije, tokom dispenciacije tipa, otvorio pravu skiniju; ali je narodu dao njen lik ili obrazac.

3. Kada je završeno delo prve skinije, put od hrama Božijeg na Nebu je bio otvoren. Jevr. 9:8; Ps. 11:4; Jer. 17:12.

4. Svetinja tipa i telesni obredi povezani sa njom trebalo je da traju samo do vremena promene. A kada je došlo to

vreme, došao je Hristos, prvosveštenik dobrih stvari koje će doći preko veće i savršenije skinije. Jevr. 9:9–12.

5. Ceganje zavese zemaljske svetinje pri smrti našeg Spasitelja, pokazalo je da su njene službe završene. Mt. 27:50,51; Marko 15:38; Luka 23:45.

6. Hristos je dostojanstveno objavio da je ostavljena pusta. Mt. 23:37,38; Luka 13:34,35.

7. Svetinja je povezana sa vojskom. Dan. 8:13. A vojska, koja je prava crkva, nije imala ni svetinju ni sveštenstvo u starom Jerusalmu poslednjih 1800 godina, ali je imala oboje na Nebu. Jevr. 8:1–6.

8. Dok je svetinja tipa bila prisutna, to je bio dokaz da put u istinsku svetinju nije bio otvoren. Ali kada su njene službe ukinute, njeno mesto je zauzela skinija na Nebu, čiji je bila lik. Jevr. 10:1–9; 9:6–12.

9. Sveta mesta načinjena rukama, likovi ili obrasci stvari na Nebesima, zamenjena su samim nebeskim svetinjama. Jevr. 9:23,24.

10. Svetinja, od početka Hristovog sveštenstva, je prava skinija Božija na Nebu. Ovo je jasno rečeno u Jevr. 8:1–6. Ove tačke su ubedljiv dokaz da je zemaljska svetinja prvog zaveta ustupila mesto nebeskoj svetinji novog zaveta. Svetinja tipa je napuštena, a sveštenstvo je preneto u istinsku skiniju.

Međutim najvažnije pitanje u umu čitaoca je ovo: Kako je Gavrilo objasnio svetinju Danilu? Nije li mu on ukazao na prelazak sa „lika“ ili „obrasca“, na „veći i savršeniji šator“, istinska sveta mesta? Mi odgovaramo, jeste.

1. Gavrilo je objasnio Danilu koji deo od 2300 dana pripada Jerusalimu i Jevrejima: „Sedamdeset je sedmica određeno nad tvojim narodom i nad tvojim svetim gradom“. – *Vitingov prevod*. Dan. 9:24. Dakle *svih* 2300 dana ne pripada starom Jerusalimu, mestu zemaljske svetinje, niti pripadaju Jevrejima, Božijem narodu u vreme prvog zaveta.

2. Jer u tom periodu od sedamdeset sedmica, trebalo je da se završi prestup; to jest, jevrejski narod je trebalo da dopuni svoju meru bezakonja, odbacivanjem i raspećem Mesije, i više nije trebalo da budu njegov narod, ili vojska. Dan. 9:24; Mt. 23:32,33; 21:33–43; 27:25.

3. Gavrilo je pokazao Danilu da će zemaljska svetinja biti uništena ubrzo nakon njihovog odbacivanja Mesije, i da nikada neće biti ponovo izgrađena, već će biti pusta do završetka. Dan. 9:26,27.

4. Anđeo donosi Danilovom viđenju novi zavet. „On [Mesija] će potvrditi zavet sa mnogima za jednu sedmicu.“ Dan. 9:27; Mt. 26:28.

5. On donosi Danilovom viđenju i novozavetnu crkvu, ili vojsku; tj. „mnoge“ sa kojima je zavet potvrđen. Stih 27.

6. On prikazuje novozavetnu žrtvu; tj. pogubljenje Mesije, ali ne za njega samog, 26. stih; a takođe Kneza, ili Posrednika, novog zaveta. Stih 25; 11:22; Jevr. 12:24. On donosi Danilovom viđenju novozavetnu svetinju, i obaveštava ga da će pre kraja sedamdeset sedmica, koje pripadaju zemaljskoj svetinji, svetinja nad svetinjama biti pomazana. Da je ova „svetinja nad svetinjama“ istinska skinija u kojoj Mesija treba da služi kao sveštenik, mi nudimo sledeće svedočanstvo: „I

da pomaže svetinju nad svetinjama:’ *kodeš kodašim*, svetinja nad svetinjama.“ – *Adam Klark*. Dan. 9:24.

„Sedamdeset je sedmica određeno narodu tvome, i gradu tvoje svetinje da se greh obuzda i da se prestup okonča; da se bezakonje iskupi i da se donese večna pravednost; da se vizije i proročanstva zapečate, i svetinja nad svetinjama pomaže.“ – *Hubigantov prevod*. Dan. 9:24.

Jasna je činjenica da se od vizije od 2300 dana u vezi sa svetinjom samo 490 odnosilo na zemaljsku svetinju; a takođe i da će bezakonje jevrejskog naroda, u tom periodu, dostići punu meru, da će ih Bog ostaviti, a grad i svetinja će ubrzo potom biti uništeni, i nikada se više neće izgraditi, već će se ostaviti u ruševinama do završetka. A takođe je činjenica da je Gavrilo pokazao Danilu izgled istinite skinije, Jevr. 8:1,2, koja je oko kraja sedamdeset sedmica zauzela mesto obrasca. I kao što je služenje u zemaljskoj skiniji započinjalo njenim pomazanjem, tako je u uzvišenijoj službi našeg velikog Prvosveštenika, prvi čin, kao što je prikazano Danilu, pomazanje istinske skinije ili svetinje, čiji je on služitelj. Izl. 40:9–11; Lev. 8:10,11; Br. 7:1; Dan. 9:24.

To je, stoga, utvrđena činjenica da su i ovozemaljska svetinja prvog zaveta i nebeska svetinja novog zaveta obuhvaćene vizijom 2300 dana. Sedamdeset sedmica je odsećeno za zemaljsku svetinju; a po njihovom završetku, uvodi se prava skinija, sa svojim pomazanjem, svojom žrtvom i svojim Sveštenikom. I zanimljivo je primetiti da prelazak iz rukotvorene skinije u istinsku skiniju, koju je podigao Gospod, a ne čovek, Gavrilo postavlja upravo u onu tačku gde

Biblija svedoči da senka dobrih stvari koje treba da dođu, prestaje, budući je prikovana na krst, Kol. 2:14,17; gde je prinošenje bikova i jaraca ustupilo mesto velikoj Žrtvi, Jevr. 9:11–14; 10:1–10; Ps. 40:6–8; Dan. 9:27; gde je Levitsko sveštenstvo zamenjeno onim iz reda Melhisedekovog, Jevrejima, poglavlja 5–7; Ps. 110; gde je primer i senka nebeskih stvari okončana sjajnijom službom koju je zasenjivala, Jevr. 8:1–6; i gde su sveta mesta koja su bila slike istinitih, nasledila istinita sveta mesta na Nebu. Jevr. 9:23,24. Videli smo da Gavrilo nije objasnio 2300 dana i svetinju u Dan. 8. Sada vidimo da je u Dan. 9 objasnio i jedno i drugo.

NEBESKA SVETINJA

„Sada od onoga što smo govorili ovo je suština: Imamo takvog prvosveštenika, koji je postavljen s desne strane prestola Veličanstva na nebesima, služitelja svetinja i istinske skinije, koju je Gospod podigao, a ne čovek.“ Jevr. 8:1,2. „Slavni presto na visini, od početka je mesto naše svetinje.“ Jer. 17:12; Otk. 16:17; Ps. 11:4. „Jer on pogleda sa visine svetinje svoje; sa Neba Gospod pogleda zemlju.“ Ps. 102:19.

Nebeska svetinja ima dva sveta mesta. Sledeće svedočanstvo o ovoj tački je neosporivo. Prikupili smo ga iz Starog i Novog Zaveta, da se ustima dva ili tri svedoka utvrdi svaka reč.

1. Šator koji je podigao Mojsije, nakon četrdesetodnevno razmatranja istog koji mu je pokazan na gori, sastojao se od dva sveta mesta, Izl. 26:30–33, i proglašen je za ispravan

obrazac ili model, od te građevine. Izl. 25:8,9,40, uporediti sa poglavljem 39:32–43. Međutim ako se zemaljska svetinja sastojala od dva sveta mesta, a veliki original, iz kojeg je kopirana, se sastoji od samo jednog, umesto sličnosti postojala bi potpuna različitost.

2. Hram je sagrađen u svakom pogledu po uzoru koji je Bog dao Davidu preko Duha. 1. Dn. 28:10–19. A Solomon, obraćajući se Bogu, kaže: „Ti si mi zapovedio da sagradim hram na svetoj gori tvojoj i oltar u gradu u kome boraviš, nalik na sveti šator koji si pripremio od početka.“ Prič. 9:8. Hram je sagrađen u većem i sjajnijem obimu od šatora; ali se njegova odlika, kao i kod šatora, sastojala u tome što je bio sastavljen od dva sveta mesta. 1. Car. 6; 2. Dn. 3. Ovo je jasan dokaz da nebeski šator sadrži isto.

3. Pavle jasno tvrdi da su „sveta mesta [množina] napravljena rukama“ „likovi [množina] istinitih“; i da su šator i njegove posude „obrasci stvari na Nebesima“. Jevr. 9:23,24. Ovo je direktan dokaz da u većoj i savršenoj skiniji postoje dva sveta mesta, kao u slici, primeru ili obrascu.

4. Apostol zapravo koristi reč svetinje (množina) kada govori o nebeskoj svetinji. Izraz „najsvetije od svega“ u Jevr. 9:8; 10:19, neki su smatrali da dokazuje da je Hristos počeo da služi u svetinji nad svetinjama, prilikom svog vaznesenja. Međutim izraz nije „*bagia bagion*“, svetinja nad svetinjama, kao u poglavlju 9:3; već je jednostavno „*bagion*“, svetinje. To je ista reč koja je prevedena kao svetinja u Jevr. 8:2. U svakom od ova tri stiha, Jevr. 8:2; 9:8; 10:19, Meknajt prevodi reč „sveta mesta“. Due Biblija to prevodi „svetinje“. I tako

smo naučili da se nebeska svetinja sastoji od dva „sveta mesta“.

Posebno smo primetili posude zemaljske svetinje i citirali božansko svedočanstvo da pokažemo da su oni bili obrasci istinitih na Nebu. To snažno potvrđuje činjenica da u nebeskoj svetinji nalazimo slične posude: (1) Kovčeg Božijeg zaveta, i heruvime. Otk. 11:19; Ps. 99:1. (2) Zlatni oltar za kađenje. Otk. 8:3; 9:13. (3) Svećnjak sa sedam svetiljki. Otk. 4:5; Zah. 4:2. (4) Zlatnu kadionicu. Otk. 8:3. Ova nebeska svetinja se naziva od Davida, Avakuma i Jovana „hram Božiji na Nebu“, Ps. 11:4; Av. 2:20; Otk. 11:19; Otk. 16:17; „Božije sveto prebivalište“, Zah. 2:13; Jer. 25:30; „veći i savršeniји šator“, Jevr. 9:11; „svetinja i istinska skinija koju je podigao Gospod, a ne čovek“, Jevr. 8:2.

SLUŽBA I OČIŠĆENJE ZEMALJSKE SVETINJE

Ranije smo pokazali da se zemaljska skinija sastojala od dve svetinje, i da je ona bila obrazac istinske skinije Božije na Nebu. Sada ćemo ukratko predstaviti delo službe na oba ova sveta mesta, kao i delo očišćenja te svetinje, na kraju te službe svake godine, i dokazaćemo da je ta služba bila primer i senka Hristove uzvišenije službe u istinitoj skiniji.

Službu u zemaljskoj svetinji vršio je Levitski red sveštenstva. Izl. 28; 29; Lev. 8; 9; Jevr. 7. Pripremni čin za početak službe u zemaljskoj skiniji bilo je pomazanje njena dva sveta mesta i svih njenih svetih posuda. Izl. 40:9; 30:26–29;

Lev. 8:10. Celokupno delo sveštenika u dve svetinje apostol sumira, kako sledi: „Sada, kada su ove stvari bile tako postavljene, sveštenici su uvek ulazili u prvu skiniju, vršeci službu Božiju; ali u drugu je prvosveštenik sam odlazio jednom svake godine, ne bez krvi, koju je prinosio za sebe i za grehe naroda.“ Jevr. 9:6,7. Služba u zemaljskoj svetinji nam je tako predstavljena u dva velika dela: Prvo, svakodnevna služba u svetinji, koja se sastojala od redovnog jutarnjeg i večernjeg prinošenja žrtve paljenice, Izl. 29:38–43; Br. 28:3–8; paljenje ugodnog tamjana na zlatnom oltaru, kada je prvosveštenik palio svetiljke svako jutro i večer, Izl. 30:7,8,34–36; 31:11; posebno delo na Šabate Gospodnje, kao i na godišnje šabate, mlade mesece i praznike, Br. 28:9–31; 29; Lev. 23; a pored svega toga, posebno delo za pojedince kako bi trebali prineti svoje posebne žrtve tokom godine. Lev. 1–7. I, drugo, godišnji rad u svetinji nad svetinjama, za grehe ljudi i za očišćenje svetinje. Lev. 16. Tako je svakom od dva sveta mesta dodeljeno odgovarajuće delo. U oba odeljenja ispoljavala se slava Boga Izraelovog. Kada je prvi put ušao u skiniju, njegova slava ispunila je oba sveta mesta. Izl. 40:34,35. Videti takođe 1. Car. 8:10,11; 2. Dn. 5:13,14; 7:1,2. Na vratima prvog odeljenja Gospod je stajao i razgovarao sa Mojsijem. Izl. 33:9–11. Na ovom mestu, Bog je obećao da će se sastajati sa sinovima Izraelovim, i da će posvetiti skiniju sa svojom slavom. Izl. 29:42–44; 30:36. Također, u svetinji nad svetinjama, Bog je na poseban način prikazivao svoju slavu. Izl. 25:21,22; Lev. 16:2.

U prvom odeljenju sveštenici su bili u neprekidnoj službi za narod. Onaj koji je zgrešio, dovodio je svoju žrtvu na vrata ovog odeljenja da je prinese za sebe. Položio bi ruku na glavu žrtve, da bi ukazao da je njegov greh prenet na nju. Lev. 1:4. Zatim je žrtva ubijana zbog tog prestupa, a krv njena, koja je nosila taj greh i krivicu, odnošena je u svetinju i pošćropljena po njoj. Lev. 4. Tako je tokom godine tekla ova služba; gresi ljudi budući preneti sa njih na životinje prinesene za žrtvu, i, kroz krv žrtava, prenošeni su u samu svetinju.

Na deseti dan sedmog meseca, promenjena je služba iz svetinje, gde je tekla tokom cele godine, na svetinju nad svetinjama. Lev. 16:2, 29–34. Prvosveštenik je ulazio u svetinju nad svetinjama sa krvlju junca, kao žrtvom za greh za sebe. Stihovi 3, 6, 11–14. Zatim je od Izraelovih sinova primio dva jareta za žrtvu za greh. Za ove jariće bacao je žreb; jedan za Gospoda, a drugi za žrtvenog jarca. Stihovi 5,7,8. Onda je nastavio kako bi prineo jarca na kog je pao Gospodnji žreb, kao žrtvu za greh za narod.

Sada ćemo pokazati da je prineo ovu krv u dve svrhe: 1. „Da izvrši pomirenje za sinove Izraelove za sve njihove grehe.“ 2. Očistiti, ili „izvršiti pomirenje za svetu skiniju“. Hajde da pročitamo deo Lev. 16: „Tada neka zakolje jarca kao žrtvu za greh koja je za narod, i unese njegovu krv iza zavese, i učini sa tom krvlju kao što je učinio sa krvlju junca, i pošćropi njom po prestolu milosti, i ispred prestola milosti; i neka izvrši pomirenje za sveto mesto, zbog nečistoće sinova Izraelovih i zbog prestupa njihovih u svim

gresima njihovim; i tako će učiniti za šator od sastanka koji ostaje među njima usred njihove nečistoće. I neka ne bude nikoga u šatoru od sastanka kada uđe da izvrši pomirenje u svetom mestu, dok ne izađe i ne izvrši pomirenje za sebe, za svoj dom i za svu zajednicu Izraelovu. I neka izađe ka oltaru koji je pred Gospodom, i neka izvrši pomirenje za njega; i neka uzme od krvi junca i krvi jarca i stavi na rogove oltara unaokolo. I neka ga poškropi krvlju prstom svojim sedam puta, i očisti ga, i posveti ga od nečistoće sinova Izraelovih. A kad završi sa izmirivanjem svetog mesta i šatora od sastanka i oltara, neka dovede živog jarca; i Aron će položiti obe ruke svoje na glavu živog jarca, i priznaće nad njim sva bezakonja sinova Izraelovih i sve prestupe njihove u svim gresima njihovim, stavljajući ih na glavu jarca, i neka ga odvedu rukom sposobnog čoveka u divljinu; i jarac će nositi na sebi sva bezakonja njihova u zemlju nenaseljenu; i pustiće jarca u divljinu.“ „I ovo će vam biti uredba zauvek: da sedmog meseca, desetog dana u mesecu, mučite svoje duše i ne radite nikakvog posla, bilo da je neko iz tvoje zemlje, bilo da je stranac koji boravi među vama; jer će u taj dan sveštenik izvršiti pomirenje za vas, da vas očisti, da budete čisti od svih grehova svojih pred Gospodom.“ „I neka izvrši pomirenje za svetu skiniju, i neka izvrši pomirenje za šator od sastanka i za oltar; i neka izvrši pomirenje za sveštenike i za sav narod zajednice. I ovo će vam biti večna naredba, da jednom godišnje izvršite pomirenje za sinove Izraelove za sve grehe njihove.“ Stihovi 15–22, 29, 30, 33, 34. Ovde smo pročitali nekoliko važnih činjenica: –

1. Da je desetog dana sedmog meseca služba promenjena iz svetinje u svetinju nad svetinjama. Stihovi 2, 29–34.

2. Da je u svetinji nad svetinjama prinesena krv za grehe naroda, da se za njih izvrši pomirenje. Stihovi 5, 9, 15, 17, 30, 33, 34; Jevr. 9:7.

3. Da su dva sveta mesta od svetinje, a takođe i oltar za kađenje, na današnji dan očišćeni od greha naroda, koji su, kao što smo videli, krvlju žrtve za greh unošeni u svetinju. Stihovi 16, 18–20, 33; Izl. 30:10.

4. Da je prvosveštenik, nakon što je krvlju uklonio grehe naroda iz svetinje, nosio ih do vrata šatora, Br. 18:1; Izl. 28:38, gde stoji žrtveni jarac; i stavivši obe ruke svoje na glavu jarca, i priznavši nad njim sva bezakonja sinova Izraelovih u svim gresima njihovim, stavio ih na glavu jarca, i poslao ga sa svim njihovim bezakonjima, u zemlju nenaseljenu. Stihovi 5, 7–10, 20–22. Tako je svetinja očišćena od greha ljudi, a te grehe iz svetinje je poneo žrtveni jarac.

Gorenavedeno nam predstavlja opšti pregled službe u zemaljskoj svetinji. Sledeća pisma pokazuju da je ta služba bila primer i senka Hristove službe u skiniji na Nebu: „Sada od onoga što smo govorili ovo je suština: Imamo takvog prvosveštenika, koji je postavljen s desne strane prestola Veličanstva na nebesima, služitelja svetinja i istinske skinije, koju je Gospod podigao, a ne čovek. Jer svaki prvosveštenik je postavljen da prinosi darove i žrtve; stoga je neophodno da i ovaj čovek ima nešto da ponudi. Jer da je na zemlji, ne bi bio sveštenik, jer ima sveštenika koji prinose darove po zakonu; koji služe *primeru* i *senci nebeskih stvari*, kao što je Mojsije bio opomenut od Boga kada je

trebao da napravi šator; jer, Vidi (kaže on) da sve učiniš po uzoru koji ti je pokazan na gori. Ali on je sada dobio bolju službu, koliko je i posrednik boljeg zaveta, koji je utvrđen na boljim obećanjima.“ Jevr. 8:1–6; Kol. 2:17; Jevr. 10:1;9:11,12.

Činjenice navedene u ovim tekstovima vredne su pažnje:

1. Imamo Prvosveštenika na Nebesima.
2. Ovaj Prvosveštenik je služitelj svetinje, ili istinske skinije.
3. Kao što su zemaljski prvosveštenici postavljeni da prinese žrtvu za grehe, tako je neophodno da naš Prvosveštenik ima šta da prinese za nas u nebeskoj svetinji.
4. Dok je bio na zemlji, nije bio sveštenik.
5. Služba sveštenika u toj skiniji, koja je napravljena po uzoru na istinitu, bila je primer i senka izvrsnije Hristove službe u samoj istinitoj skiniji.
6. Čitava služba tipa bila je senka dobrih stvari koje dolaze.
7. U većoj i savršenoj skiniji, Hristos je služitelj ovih dobrih stvari koje su bile predstavljene senkom. Sa ovim činjenicama koje su pred nama, razmotrićemo tu bolju službu u hramu Božijem na Nebu.

SLUŽBA I OČIŠĆENJE NEBESKE SVETINJE

Na završetku tipskih službi, On o kome su pisali Mojsije u zakonu i proroci, Isus iz Nazareta, došao je i položio svoj život za nas. Smrt Gospoda Isusa je tačka razdvajanja između dve dispencacije (dva razdoblja), jer je dovela do završetka tipskih službi, i bila je zasnovana na njegovom radu kao sveštenika u nebeskoj skiniji. Na

Isusa je položeno bezakonje svih nas, i on je poneo naše grehe u svom sopstvenom telu na drvo. Is. 53:6; 1. Pt. 2:24; Jevr. 9:28. On je vaskrsnuo iz mrtvih radi našeg opravdanja i uzašao na Nebo da postane veliki prvosveštenik u prisustvu Božijem za nas. Rim. 4:25; Jevr. 9:11,12,24.

Službu u nebeskoj svetinji vrši Melhisedekov red sveštenstva, u ličnosti našeg Gospoda. Ps. 110; Jevr. 5–8. Već smo dokazali da se hram Božiji na Nebu sastoji od dva sveta mesta, kao i zemaljska skinija; i da je služba u dva sveta mesta zemaljske svetinje bila primer i senka Hristove službe u istinskoj skiniji. Međutim neki tvrde da Hristos služi samo u najsvetijem mestu nebeske svetinje. Hajde da ispitamo ovu tvrdnju: –

1. Pomazanje svetinje nad svetinjama na početku njegove službe, može se prizvati kao dokaz da on služi samo u drugom odeljenju nebeske svetinje. Dan. 9:24. Međutim ovaj prigovor odmah iščezava, ako uzmemo u obzir da je pre nego što je Levitsko sveštenstvo počelo da služi u zemaljskoj svetinji, cela ta građevina, kako svetinja nad svetinjama tako i svetinja i sve svete posude, bila pomazana. Izl. 40:9–11; 30:23–29; Lev. 8:10; Br. 7:1. I kada je ovo pomazanje obavljeno, započinjala je ta služba u prvom odeljenju. Lev. 8–10; Jevr. 9:6,7. A ovaj poredak, neka bude upamćeno, je bio „primer i senka nebeskih stvari“.

2. Od nekih je bilo poticano da tekst, „Ovaj Čovek, pošto je prineo jednu žrtvu za grehe, zauvek sede zdesna Bogu“, Jevr. 10:12, zabranjuje ideju o njegovom služenju u dva sveta mesta. Međutim mi odgovaramo, što se tiče ideje o sedenju

koja je uključena, bilo bi podjednako ispravno da ga predstavljamo kako stoji pored Očeve desne ruke. Dela 7:56. I ako je Spasitelj pored „desne ruke sile Božije“ dok silazi sa Neba, kao što svedoči za samog sebe, Mt. 26,64; Marko 14:62; Luka 22:69, onda on sigurno može biti Ocu zdesna u oba sveta mesta. Međutim mi ovde imamo direktno svedočanstvo. Pavle kaže da je Hristos „služitelj svetinja“. Jevr. 8:2. Niko ne može poreći da je reč *bagion*, ovde prevedena kao svetinja, u množini. Doslovno je prevedeno u Due Bibliji, „svetinja“. Kao što je Meknajt preveo, Jevr. 8:1,2, ovako čitamo: „Sada od onoga što je rečeno, ovo je glavno, imamo takvog Prvosveštenika koji je postao kao mi što smo, koji je seo s desne strane prestola Veličanstva na Nebesima, služitelja svetih mesta, naime, istinske skinije, koju je podigao Gospod, a ne čovek.“ Iz prethodnog izvlačimo dva zaključka: (1) Naš Gospod može biti služitelj u oba sveta mesta, a ipak biti sa desne strane Oca. (2) On mora služiti u oba sveta mesta, ili Pavlov govor da je on služitelj svetinja ili svetih mesta (množina), nije istina. Prvosveštenik koji treba da služi samo u svetinji nad svetinjama, nije služitelj svetih mesta.

3. Međutim, drugi argument koji se navodi da se dokaže da Hristos služi samo u Svetinji nad svetinjama neki su izveli iz sledećih tekstova: „Duh Sveti na ovo ukazuje, da put svetinje nad svetinjama još nije bio otkriven, sve dok je stajala prva skinija.“ Jevr. 9:8. „Imajmo, dakle, braćo, hrabrost da uđemo u svetinju nad svetinjama krvlju Isusovom.“ Poglavlje 10:19. Međutim kao što je ranije napomenuto,

reč prevedena kao „svetinja nad svetinjama“, je ista ona koja je prevedena kao „svetinja“ u poglavlju 8:2, i nije *bagia bagion*, svetinja nad svetinjama, kao u poglavlju 9:3, već jednostavno *bagion*, svetinje, množina. Prevod Meknajta, koji tačno prevodi reč u množini, uklanja sve poteškoće. On prevodi ova dva teksta, na sledeći način: „Duh Sveti ukazuje na ovo, put svetih mesta još nije bio otkriven, dok prva skinija još stoji.“ „Onda, braćo, imajmo hrabrost da uđemo u svetinje (sveta mesta), krvlju Isusovom.“ Ovi tekstovi, dakle, ne idu u prilog doktrini da je Hristos služitelj samo jednog od svetih mesta. Doslovnim prevodom reči, prevodeći ih u množini na našem jeziku, baš onako kako ih je napisao Pavle, potpuno je otklonjena primedba Hristovoj službi u dva sveta mesta nebeske svetinje. Put u sveta mesta nebeske svetinje nije bio otkriven dok je služba u zemaljskoj skiniji trajala; ali kada je ta služba ukinuta, put nebeskih svetih mesta je bio otvoren, i mi imamo hrabrost da verom uđemo, gde naš Prvosveštenik služi za nas.

Možda bi bilo umesno dodati da je izraz preveden „u sveto mesto“, u Jevr. 9:12,25, i „u svetinju“, u poglavlju 13:11, isti kao u poglavlju 9:24, gde se doslovno prevodi u množini, „u sveta mesta“. Meknajt ih sve prevodi u množini. Stoga nebeska skinija, gde služi Gospod naš Isus Hristos, ima sveta mesta, isto kao i njen obrazac ili lik, zemaljska skinija; a naš veliki Prvosveštenik je služitelj tih svetih mesta dok je sa desne strane Oca.

Hajde sada da ispitamo one biblijske stihove koji predstavljaju položaj i službu našeg Gospoda u skiniji na

Nebu. U viziji na Patmosu, voljeni učenik je imao pogled na hram Božiji, nebesku svetinju. Vrata na Nebu su bila otvorena. Ovo mora da su vrata nebeske skinije, jer su Jovanovom pogledu otkrivala presto Božiji koji se nalazio u tom hramu. Otk. 4:1,2; 16:17; Jer. 17:12. To moraju biti vrata prvog odeljenja, jer vrata drugog odeljenja (koja otkrivaju kovčeg sa deset zapovesti) se ne otvaraju sve dok sedmi anđeo ne zatrubi. Otk. 11:19. A stav da je Jovan gledao u prvo odeljenje nebeske svetinje, kada je video da Gospod Isus uzima knjigu iz ruke Onoga koji je sedeo na prestolu, upečatljivo je potvrđeno onim što je video pred prestolom. On svedoči da je „sedam svetiljki vatrom gorelo pred prestolom, koje su sedam Duhova Božijih“. Otk. 4:5; Zah. 4:2. Takođe je video zlatni oltar za kađenje pred prestolom, i prisustvovao je služenju pred tim oltarom sa zlatnom kadionicom. Otk. 8:3. U zemaljskoj skiniji, koja je bila obrazac stvari na Nebesima, zlatni svećnjak sa svojih sedam svetiljki, i zlatni oltar za kađenje, oboje su biti zastupljeni, i po Božijem izričitom uputstvu, postavljeni u prvo odeljenje. Br. 8:2–4; Jevr. 9:2; Lev. 24:2–4; Izl. 40:24–27. Prizor ove vizije je prvo odeljenje nebeske svetinje. Ovde je Jovan video Gospoda Isusa. Otk. 5:6–8.

Hajde da pročitamo Isaijin opis ovog mesta: „U godini kada je umro kralj Ozija, video sam, takođe, i Gospoda gde sedi na prestolu, visokom i uzdignutom, i njegov skut je ispunjavao hram. Iznad njega stajali su serafimi; svaki je imao šestoro krila, sa dva je pokrivaio lice svoje, a sa dva je pokrivaio noge svoje, a sa dva je leteo. I jedan povika

drugom, govoreći: Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama, sva je zemlja puna njegove slave. I stubovi na vratima poma-koše se od glasa onoga koji je vikao, i kuća se napuni dimom. Tada rekoh: Jao meni! Propadoh; jer sam čovek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana; jer su oči moje videle Kralja, Gospoda nad vojskama. Tada je jedan od serafima doleteo k meni, sa živim ugljem u ruci, koji je uzeo kleštima sa oltara.“ Is. 6:1–6.

Da je ovo bio opis nebeske skinije, a ne hrama u Jerusalimu, može se dokazati upoređivanjem Jovana 12:39–41, sa Is. 6:8–10. Reči koje je Isaija napisao, gledajući u hram Božiji, citira Jovan, uz izjavu da ih je Isaija izgovorio gledajući Hristovu slavu. Očigledno je da su obojica, Jovan i Isaija videli isto mesto; obojica vide presto Božiji i Onoga koji na njemu sedi; Is. 6:1; Otk. 4:2; obojica su gledali živa bića sa šest krila; Is. 6:2; Otk. 4:6–8; svako je čuo od ovih bića sličnu pesmu; Is. 6:3; Otk. 4:8; i obojica vide zlatni oltar pred prestolom. Is. 6:6; Otk. 8:3; 9:13. Da su i Jovan i Isaija videli Gospoda našeg Isusa Hrista, već smo dokazali. A prizor njihovih vizija bio je u prvom odeljenju nebeske svetinje, na mestu zlatnog svećnjaka, sa svojih sedam svetiljki, i zlatnog oltara za kađenje. I u ovom odeljenju je naš Prvosveštenik započeo svoju službu, kao sveštenici u primeru i senci nebeskih stvari. U senci se svaki deo posla mnogo puta ponavljao; ali u originalu, svaki je deo ispunjen jednom za svagda. Jednom zauvek naša Žrtva je ubijena, Rim. 6:9,10; Jevr. 9:25–28; i jednom za svagda naš Prvosveštenik se pojavljuje u svakom od svetih mesta. Jevr. 9:11,12,24,25.

Dakle, naš Gospod mora da nastavi svoju službu u prvom odeljenju sve dok ne dođe vreme za njegovu službu iza druge zavesa, pred kovčegom Božijeg zaveta.

Gresi sveta su položeni na Gospoda Isusa, i prema Pismima on je umro zbog tih grehova. Krv Jagnjeta Božijeg, koja je prolivena zbog naših prestupa zakona Božijeg, jeste ona kojom naš Prvosveštenik ulazi u nebesku svetinju, Jevr. 9,12, i koju, kao naš zastupnik, prinosi za nas u toj svetinji. Jevr. 12:24; 1. Petrova 1:2; 1. Jovanova 2:1,2. Svoje veliko delo, koje je započeto činom nošenja grehova sveta do njegove smrti, on ovde nastavlja tako što se zalaže za pokajane grešnike i predstavlja za njih svoju krv koja je bila prolivena kao velika žrtva za grehe sveta. Rad u zemaljskoj svetinji bio je u suštini ista stvar. Gresi su ovde položeni na žrtvu, koja je potom ubijena. Krv te žrtve, koja je nosila tu krivicu, škropi se po svetinji, da se izvrši pomirenje za grešnika. I tako, u senci nebeskih stvari, vidimo krivicu ljudi prenetu u samu svetinju. Ovo se može lako razumeti. I jasna je činjenica da je njen veliki plan bio da pruži primer nebeskih stvari. Kao što je greh onoga koji je došao Bogu kroz prinošenje krvi preko prvosveštenika, kroz tu krv, prenet u samu svetinju, tako je i u originalu. Onaj koji je nosio naše grehe do svoje smrti, prinosi za nas svoju krv u nebeskoj svetinji. Međutim kada ponovo dođe, on je „bez greha“, Jevr. 9:28; njegovo veliko delo u otklanjanju greha je u potpunosti završeno pre nego što dođe.

Sada ćemo ispitati u pogledu uklanjanja grehova crkve, ili vojske, iz svetinje. Videli smo da je samo 490 od 2300

godina pripadalo zemaljskoj svetinji, a da je preostalih 1810 godina pripadalo istinskoj svetinji, što Gavrilo predstavlja Danilu u svom objašnjenju u 9. poglavlju; zbog toga, svetinja koja se treba očistiti od grehova crkve, ili vojske, na kraju 2300 godina, jeste nebeska svetinja. Mi smo takođe ispitali one delove Biblije koji objašnjavaju kako i zašto je zemaljska svetinja očišćena, i videli smo da je to očišćenje postignuto, ne vatrom, već krvlju. Videli smo da je delo bilo određeno za izričitu svrhu nagoveštavanja dela u nebeskoj svetinji. A takođe smo videli da se u svetinju prenose gresi onih koji dolaze Bogu preko našeg velikog Prvosveštenika, kao što je to bio slučaj u tipu. Međutim nismo ostali bez direktnog svedočanstva o ovoj važnoj stvari. Apostol navodi činjenicu očišćenja zemaljske i nebeske svetinje, i jasno potvrđuje da se ova druga mora očistiti iz istog razloga zbog kojeg je bilo potrebno da se očisti i prva: „I skoro sve se po zakonu čisti krvlju; i bez prolivanja krvi nema oproštenja. Stoga je bilo potrebno da se obrasci nebeskih stvari očiste ovim; ali same nebeske stvari boljim žrtvama od ovih. Jer Hristos nije ušao u sveta mesta načinjena rukom, koji su likovi istinitih; već u samo Nebo, da se sada pojavi u prisustvu Boga za nas.“ Jevr. 9:22–24. Dve važne činjenice su navedene u ovom delu Pisma: –

1. Zemaljska svetinja je očišćena krvlju.

2. Nebeska svetinja mora biti očišćena boljim žrtvama; odnosno krvlju Hristovom. Jasno je, dakle, da ideja o očišćenju svetinje vatrom nema potporu u Bibliji.

Ove reči koje je preveo Meknajt, su veoma jasne: „I skoro sve stvari, po zakonu, čiste se krvlju, i bez prolivanja krvi nema oprostjenja. Stoga je postojala potreba da slike svetih mesta na nebesima budu očišćene ovim žrtvama, ali sama nebeska sveta mesta, žrtvama boljim od ovih. Dakle, Hristos nije ušao u rukotvorena sveta mesta; slike istinitih svetih mesta; nego u samo Nebo, da se sada pojavi pred licem Božijim za nas.“ Jevr. 9:22–24. Dakle Pavle jasno predstavlja činjenicu očišćenja nebeske svetinje u svom komentaru o tipskom sistemu. A ova velika istina, jasno izrečena, vredna je trajnog sećanja.

Mnogi će se prema ideji očišćenja nebeske svetinje odnositi sa prezirom, „jer“, kažu oni, „nema ničega na Nebu da se očisti“. Takvi previđaju činjenicu da je Svetinja nad svetinjama, gde je Bog pokazao svoju slavu, i u koju niko osim prvosveštenika nije mogao da uđe, po zakonu, trebalo da se očisti zbog grehova ljudi koji su se u nju preneli krvlju žrtve za greh. Lev. 16. I previđaju činjenicu da Pavle jasno svedoči da se nebeska svetinja mora očistiti iz istog razloga. Jevr. 9:23,24. Vidi takođe Kol. 1:2. Ona je bila nečista samo u ovom smislu: gresi ljudi su u nju unošeni krvlju žrtve za greh i moraju biti uklonjeni. Ovu činjenicu može shvatiti svaki um.

U delu očišćenja svetišta služba se menja iz svetinje u svetinju nad svetinjama. Lev. 16; Jevr. 9:6,7; Otk. 11:19. Kao što je služba u svetinji hrama na Nebu počela odmah po završetku tipskog sistema, na kraju šezdeset devet i po sedmica, Dan. 9:27, tako je služba u svetinji nad svetinjama, u nebeskoj

skiniji, počela sa završetkom 2300 dana. Tada naš Prvosveštenik ulazi u svetinju nad svetinjama da očisti skiniju. Završetak ovog velikog perioda (2300 dana) označava početak službe Gospoda Isusa u svetinji nad svetinjama. Ovo delo, kao što je prikazano u tipu, već smo videli da je imalo dvostruku svrhu, oprostjenje bezakonja i očišćenje svetinje. A ovo veliko delo naš Gospod vrši svojom krvlju; bilo stvarnim predstavljanjem nje, ili na osnovu njenih zasluga, ne treba da prestanemo da istražujemo.

Niko ne može da ne vidi da je očišćenje svetinje događaj od beskrajne važnosti. Time se ostvaruje veliko Mesijino delo u skiniji na nebu, i čini ga kompletnim. Delo očišćenja svetinje je praćeno činom stavljanja grehova, tako uklonjenih, na glavu žrtvenog jarca, da budu odneti zauvek iz svetinje. Delo našeg Prvosveštenika za grehe sveta tada će biti završeno, i on će biti spreman da se pojavi „bez greha na spasenje“. Čin stavljanja grehova na glavu žrtvenog jarca, u tipu, već je zabeležen. Lev. 16:5,7–10,20–22.

Sledeći događaj tog dana, nakon što je svetinja bila očišćena, bilo je stavljanje svih bezakonja i prestupa sinova Izraelovih na žrtvenog jarca i njegovo slanje u nenaseljenu zemlju, ili odvajanje. Gotovo svi pretpostavljaju da je ovaj jarac u nekim njegovim službama bio tip Hrista i da se taj tip ispunio pri prvom dolasku. Sa ovim mišljenjem moram da se ne složim, zbog,

1. Taj jarac je otpušten tek nakon što je prvosveštenik završio očišćenje svetinje. Lev.16:20,21. Tako da, taj događaj ne može ispuniti svoj antitip sve do nakon isteka 2300 dana.

2. Poslan je iz Izraela u pustinju, zemlju nenaseljenu. Ako je naš blaženi Spasitelj njen antitip, on takođe mora biti poslat od svog naroda u zemlju nenaseljenu, ali ne u grob, jer je jarac bio otpušten živ; ni u nebo, jer to nije nenaseljena zemlja.

3. Jarac je primio i zadržao sva bezakonja Izraelova; ali kada se Hristos pojavi drugi put, biće „bez greha“. Jevr. 9:28.

4. Jarac je primio bezakonja iz ruku sveštenika, i on ga je *otпустиo*. Kako je Hristos sveštenik, jarac mora biti nešto drugo pored njega samog, što on može da otpusti.

5. Ovo nije bio jedan od dva jarca izabrana za taj dan, od kojih je jedan bio Gospodnji i prinet na žrtvu za greh; već drugi koji nije nazvan Gospodnjim, niti je prinesen na žrtvu. Njegova jedina dužnost bila je da primi bezakonja od sveštenika, nakon što je očistio svetinju od njih, i da ih odnese u zemlju nenaseljenu, ostavljajući sveštenika, svetinju i ljude iza sebe, oslobođene od njihovih bezakonja. Lev. 16:7–10,22.

6. Hebrejsko ime za žrtvenog jarca, kao što će se videti na margini Levitske 16:8, je Azazel. O ovom stihu, Vm. Dženks u svojoj *Comp. Con.**, ima sledeće zapažanje:

„Žrtveni jarac. Vidite drugačije mišljenje u Bohartu. Spenser, prema najstarijem mišljenju Jevreja i hrišćana, misli da je Azazel ime đavola; a isto tako Rozenmuler, koga gledate. Sirijski ima Azaila, anđela (jakog) koji se pobunio.“

7. Prilikom Hristovog dolaska, kako uči Otk. 20, Sotona treba da bude vezan i bačen u bezdan, a taj čin i mesto su

* Knjiga pod nazivom Sveobuhvatni komentar

izrazito simbolizovani drevnim prvosveštentičkim slanjem žrtvenog jarca u odvojenu i nenaseljenu divljinu.

8. Tako imamo Pismo, definiciju imena dva drevna jezika govorena u isto vreme, i najstarije mišljenje Hrišćana, u prilog tome da se žrtveni jarc smatra tipom *Sotone*.

Zato što je rečeno: „Jarc će poneti na sebi sva bezakonja njihova u zemlju nenaseljenu“, Lev. 16:22, i „Evo Jagnjeta Božjeg, koje uzima [na margini nosi] greh sveta“, Jovan 1:29, zaključuje se bez daljnog razmišljanja da je prvi stih bio tip drugog. Međutim malo pažnje usmerene na zakon pokazaće da je grehe od naroda nosio sveštenik, a od sveštenika jarc.

1. Oni su predati žrtvi.

2. Sveštenik ih u svojoj krvi nosi u svetinju.

3. Očistivši je od njih, desetog dana sedmog meseca, nosi ih žrtvenom jarcu.

4. Jarc ih konačno nosi dalje od tabora Izraelovog u divljinu.

Ovo je bio pravni proces u slici, i kada se ispuni u stvarnosti, začetnik grehova će ih ponovo primiti nazad (ali bezbožnici će snositi svoje grehe), a njegova glava će biti zgažena od strane ženinog semena; „naoružani jak čovek“ će biti vezan jačim od njega, a njegova kuća (grob) ostavljena bez svojih dobara, svetih. Mt. 12:29; Luka 11:21,22.

Veliko delo pomirenja je sada potpuno, a delo našeg Gospoda, kao sveštenika, završeno. Gresi onih koji su zadobili oprostjenje kroz veliku žrtvu za greh, su, na kraju Gospodnjeg dela u svetim mestima, izbrisani, Dela 3:19, a zatim preneti na žrtvenog jarca, nose se daleko od

svetinje i vojske zauvek, i počivaju na glavi njihovog začeta- nika, đavola. Azazel, ili antitipski žrtveni jarac, tada će primiti grehe onih koji su pomilovani u svetinji, a on će u ognjenom jezeru stradati za grehe koje je podstakao. Božiji narod, vojska, tada će biti slobodna od svog bezakonja. Slučajevi svih ljudi će tada biti zauvek rešeni. „Ko je nepravedan, neka bude i dalje nepravedan; a ko je prljav, neka se i dalje prlja; a ko je pravedan, neka i dalje bude pravedan, a ko je svet, neka bude i dalje svet. I gle, dolazim brzo; i moja je plata sa mnom, da dam svakome po delima njegovim.“ Otk. 22:11,12. „A vama koji ste u nevolji, odmorite se sa nama, kada se Gospod Isus pojavi s Neba sa svojim moćnim anđelima, u plamenom ognju osvećujući se onima koji ne poznaju Boga i koji se ne pokoravaju jevanđelju Gospoda našeg Isusa Hrista.“ 2. Sol. 1:7,8.

RAZOČARENJE

Zašto su bili razočarani oni koji su očekivali drugo Hris- tovo pojavljivanje 1844. godine? Na ovo važno pitanje verujemo da se može odgovoriti na najzadovoljavajući način. Naše razočarenje nije nastalo zbog pogrešnog stava i predmeta drugog dolaska; jer nijedna istina nije jas- nije izražena u svetim Pismima od ličnog i vidljivog drugog dolaska Isusa Hrista da vaskrsne pravedne mrtve, prome- ni u besmrtnost žive pravednike, i da uništi neverni svet. Niti je naše razočarenje nastalo zbog pogrešne primene proročkih simbola Danila i Jovana. Pažljiv pregled teme

potvrđuje da je primena ovih simbola koju su napravili adventisti od 1840–1844. bila ispravna. Niti je naše razočarenje proizašlo iz pogrešne primene proročkih vremena. Teorija dana za godinu je dobro podržana. Argument kojim se podržava prvobitni početak sedamdeset sedmica devetog poglavlja Danila, je neoboriv A adventisti su ispravno smatrali da je sedamdeset sedmica deo 2300 dana. Ove dve tačke su u odnosu na sedamdeset sedmica bile tačne, i imali smo dovoljno razloga da verujemo da će se 2300 dana završiti 1844.

Isto tako nije naše razočarenje proizašlo iz verovanja da će se na kraju 2300 dana obaviti posao očišćenja svetinje. Jer je jasno rečeno: „Do dve hiljade i trista dana; tada će se svetinja očistiti.“ Dan. 8:14. Međutim kada smo rekli da je ova zemlja, ili deo ove zemlje, svetinja, i da Hristos mora da siđe sa Neba na kraju 2300 dana, da bi očistio zemlju vatrom, nadali smo se onome što nam Biblija nije garantovala da očekujemo. To je uzrok našeg razočarenja. Jer smo videli da ne postoji biblijski dokaz koji bi podržao gledište da je bilo koji deo zemlje svetinja, ili da je spaljivanje zemlje i topljenje elementa, 2. Pt. 3, očišćenje svetinje. Preko mnoštva svedoka dokazali smo da je Božija skinija na Nebu svetinja koju treba očistiti, i da je njeno očišćenje delo koje se u toj svetinji vrši krvlju, a ne ognjem. Naše razočarenje je, stoga, proizašlo iz nerazumevanja dela koje je trebalo da se dogodi na kraju proročkih dana.

Vilijam Miler i njegovi saradnici bili su u pravu u vezi tri od četiri osnovne tačke Adventne vere. U jednoj su pogrešili.

Njihovi stavovi su bili tačni u odnosu na bukvalni i lični drugi dolazak, primenu proročkih simbola i njihovo izlaganje velikih vremenskih perioda Danila i Jovana. Međutim oni nisu razumeli događaj koji je trebao da se desi na kraju 2300 proročkih dana. A njihova greška u ovoj jednoj tački ne utiče na veliko pitanje o Drugom Dolasku, kao što većina ljudi pretpostavlja da utiče. Pošto je ova jedna pojedinost ispravljena pismom, verovanje Drugog Dolaska stoji isto tako na čvrstoj osnovi, u najmanju ruku, kao pre razočarenja. Stoga ne vidimo razlog za osudu tog zaista velikog i dobrog čoveka, Vm. Milera, kao lažnog proroka, a Adventnu veru kao pogrešnu, jednostavno zato što je pogrešio u jednoj tački od četiri, i kada je ta jedna greška bila takve prirode da kada je ispravljena pismom nije ni najmanje promenila ili oslabila bilo koju drugu tačku. I ovde bismo napomenuli da su i drugi veliki ljudi napravili greške isto kao i Vm. Miler. Učeni prof. Buš, u pismu Vm. Mileru, kaže: –

„Niti treba prigovoriti, kako ja shvatam, tebi ili tvojim prijateljima, da ste posvetili mnogo vremena i pažnje proučavanju *bronologije* proročanstva, i radili mnogo da utvrdite datume početka i kraja njegovih velikih razdoblja. Ako su ovi periodi zaista dati od Svetog Duha u proročkim knjigama, to je nesumnjivo bilo s namerom da ih *treba* proučiti, i verovatno, na kraju, u potpunosti razumeti; i nijedan čovek ne treba da bude optužen za drsku ludost koji sa poštovanjem čini pokušaj da to uradi. Po ovom pitanju, ja nemam nikakvih optužbi protiv vas. Čak, sam spreman da idem toliko daleko da kažem da ne smatram

da su vaše greške po pitanju hronologije uopšte ozbiljne prirode, ili, zapravo, *veoma* daleko od istine. Uzimajući *dan* kao proročki termin za *godinu*, verujem da ste podržani najzdravijom egzegezom, kao i utvrđeni od velikih imena po Midu, Ser Isak Njutnu, biskupu Njutnu, Kirbiju, Skotu, Kitu i mnoštvu drugih koji su već odavno došli do *čvrstih* zaključaka po ovom pitanju. Svi se slažu da vodeći periodi koje pominju Danilo i Jovan, zaista ističu *oko ovog svetskog doba*, i bila bi čudna logika koja bi vas osudila za jeres zato što ste na delu zastupali iste stavove koje su u svom zapažanju istakli ovi ugledni duhovnici. Vaša greška, koliko shvatam, leži u drugom pravcu od vaše *bronologije*.“

Ovde prof. Buš govori iskreno i istinito, a njegove reči mudrosti podržavaju Adventiste u najneprihvatljivijoj tački njihove vere. Međutim koji je to bio događaj kojim je gledao da označi kraj 2300 dana? Neka sledeći isečak iz istog pisma Vm. Mileru, odgovori: –

„Iako ne sumnjam da će dobro obavešteni studenti proročanstava priznati da vaše računanje *vremena*, sa gore navedenim izuzetkom, nije značajno pogrešno, oni će ipak, verujem, tvrditi da ste potpuno pogrešili *prirodu događaja* koji će se desiti kada ti periodi isteknu. Ovo su glava i rep vaše greške u izlaganju. *Pretpostavili* ste da je kraj 2300 Danilovih dana, na primer, takođe završetak perioda ljudske probe – da je to vreme vidljivog i ličnog drugog Hristovog dolaska – vaskrsenja pravednih mrtvih – i poništenja sadašnjeg ovozemaljskog sistema. Za sve ovo tvrdim da se neoprávdano i neosnovano konstatira. Priznajući, kao što

to spremno i činim, da smo došli u ključnu eru sveta, i da će se istekom ovih perioda uvesti, *postepenim koracima*, novi poredak stvari, intelektualnih, političkih i moralnih, ja i dalje odlučno poričem da Pisma, dobro protumačena, opravdavaju očekivanje bilo kakvog takvog iznenadnog i čudesnog narušavanja postojećeg poretka stvari, kako vi i oni koji se obično nazivaju Adventistima imate običaj da poučavate.“

„Veliki događaj pred svetom nije njegovo fizičko spaljivanje, već njegova moralna regeneracija; i, zbog jednog sam srećan, što mislim da će zbog vašeg sopstvenog ograničenja, pitanje tako brzo biti stavljeno na test za neospornu činjenicu. 23. mart – ako je to vreme – uskoro će doći do nas, i tada će se odlučiti o istini ili neistini, barem jednog dela vašeg dijagrama. Ali čak i da godine ili vekovi treba još da prođu, ja bih ipak bio čvrst u mom stavu, da ste pogrešili prirodu događaja.“

„Iako se nesumnjivo može reći da Hristov dolazak ima vezu sa nestankom četvrtog carstva i Otomanske sile, i da će njegovo kraljevstvo biti slavno uspostavljeno, ipak će se otkriti da je to *dubovni dolazak* u sili njegovog jevanđelja, u obilnom izlivanju njegovog Duha, i slavnom upravljanju Njegovim providenjem. Ovo je uobičajeno i preovlađujuće verovanje Hrišćanskog sveta, i ne sumnjam jedino istinito.“

Očigledno je, G. Buš očekivao obraćenje sveta kao događaj koji će označiti kraj 2300 dana. I G. Miler i G. Buš su bili u pravu po pitanju vremena, i obojica su pogrešili u pogledu događaja koji je trebao da se desi na kraju

velikih perioda. G. Miler je smatrao da će svet biti obnovljen vatrom, a G. Buš, jevanđeljem, na kraju 2300 dana. G. Buš bi stavove G. Milera stavio na težak test od samo nekoliko sedmica, dok je teorija o obraćenju sveta G. Buša imala užasan test poslednjih dvadeset šest godina otpadništva, duhovnog mraka i zločina. Ovaj period je obeležen odstupanjima od vere jevanđelja, i otpadništvom od Hrišćanske religije. Neverstvo u raznim oblicima, posebno u ime Spiritizma, proširilo se Hrišćanskim svetom strašnom brzinom, dok mračni zapis zločina postaje sve crniji otkako je prof. Buš svoje pismo uputio Vm. Mileru. Ako je ovo početak zemaljskog milenijuma, neka nas Gospod sačuva od njega. Oba ova velika čoveka su pogrešila događaj na završetku 2300 dana. I zašto bi G. Miler bio osuđen zbog svoje greške, a G. Buš opravdan za njegov nebiblijski zaključak? Obojica počivaju u grobu, dok mi imamo priliku da biblijski ispravimo njihove greške svetlošću nebeske svetinje. „Do dve hiljade i trista dana; tada će se svetinja očistiti.“

Po providenju Božijem, u pokretu sedmog meseca 1844. godine, pažnja naroda bila je usmerena na tipove Mojsijevog zakona. Argument koji je bio dat – da kao što su se prolećni tipovi, naime, pasha, prvine, i jestivi prinosi, ispunili po svom redu i vremenu u raspeću, vaskrsenju Hristovom i silasku Svetog Duha na dan Pedesetnice, tako bi se i jesenji tipovi ispunili po pitanju vremena, u događajima povezanim sa drugim dolaskom – izgleda ubedljiv i zadovoljavajući. Zauzeti stav je bio, da kao što je prvosveštenik izašao iz tipološke svetinje na deseti dan

sedmog meseca i blagoslovio narod, tako će Hristos, naš veliki Prvosveštenik, tog dana izaći sa Neba da blagoslovi svoje ljudi koji čekaju.

Međutim treba imati na umu da u to vreme nisu bili shvaćeni oni tipovi koji upućuju na rad u nebeskoj svetinji. U stvari, niko nije imao nikakvu jasnu predstavu o Božijoj skiniji na Nebu. Sada vidimo da su dva sveta mesta tipske svetinje, načinjena prema uputstvima koje je Gospod dao Mojsiju, sa svojim dvema različitim službama – dnevnim i godišnjim službama – bila, u govoru Pavla Jevrejima, „obrasci stvari na Nebesima“, „slike istinitih“. Pogl. 9. On takođe kaže o radu Jevrejskih sveštenika, u poglavlju 8, „koji služe primeru i senci nebeskih stvari“. Njegove reči jednostavno znače ovo: Na Nebu postoji svetinja u kojoj Hristos služi, i ta svetinja ima dva sveta mesta i dve različite službe, isto kao što je imala i zemaljska svetinja. Ako njegove reči ne znače ovo, one nemaju nikakvo značenje.

Koliko je prirodan, stoga, zaključak, da kao što su Jevrejski sveštenici služili svakodnevno vezano za svetinju od svetinje, a desetog dana sedmog meseca, na kraju njihovog godišnjeg kruga službe, prvosveštenik je ulazio u svetinju nad svetinjama da učini iskupljenje za očišćenje svetinje, tako je i Hrist služio vezano za svetinju od nebeske svetinje od vremena svog vaznesenja do kraja 2300 dana iz Dan. 8, 1844., kada je, desetog dana sedmog meseca te godine, ušao u svetinju nad svetinjama nebeskog šatora da učini posebno iskupljenje za brisanje greha njegovog naroda, ili, što je ista stvar, za očišćenje svetinje. Tipska Svetinja

je očišćena od grehova naroda prinošenjem krvi. Priroda čišćenja nebeske svetinje može se naučiti iz tog tipa. Svojom krvlju Hristos je ušao u svetinju nad svetinjama da izvrši posebno pomirenje za očišćenje nebeske skinije.

Sa ovakvim pogledom na nebesku svetinju pred čitaocem, on može uočiti nedostatak u teoriji sedam meseci. Sada se čini očiglednim da zaključak da će Hristos tog dana izaći sa neba nije opravdan pretpostavkama o ovom predmetu. Ali ako je Hristova služba u nebeskoj svetinji trebala da traje samo godinu dana, na čiji bi poslednji dan izvršio pomirenje za očišćenje nebeske skinije, prema tipu, onda bi zaključak da će tog dana izaći i blagosloviti njegov narod koji čeka, bio neodoljiv.

Međutim treba imati na umu da „zakon koji ima senku dobrih stvari koje dolaze“ nije bio „sama slika stvari“. U senci, kružna služba, prvo u svetinji tokom cele godine, osim jednog dana, a drugo, u svetinji nad svetinjama poslednjeg dana te godine, ponavljala se svake naredne godine. Ali nije tako u službi Hristovoj. Ušao je u sveto mesto nebeske svetinje prilikom vaznesenja, jednom zauvek. Tamo je služio do vremena očišćenja svetinje na kraju 2300 dana u jesen 1844. Da bi izvršio ovo delo, ušao je u svetinju nad svetinjama jednom zauvek. Hristos je stradao na krstu – ne često – već jednom zauvek. On je jednom zauvek stupio u svoje delo na svetom mestu. I on čisti nebesku svetinju od grehova svoga naroda jednom zauvek. Njegova služba u svetinji, od njegovog vaznesenja u proleće 31. nove ere do jeseni 1844, trajala je hiljadu osamsto trinaest godina i šest meseci.

Trajanje njegove službe u svetinji nad svetinjama ne može biti više određeno pre svog kraja, nego što vreme njegove službe u svetinji može biti određeno pre nego što se završilo. Stoga, koliko god je pomirenje za očišćenje desetog dana tipske svetinje dokazivalo da će naš veliki Prvosveštenik ući u svetinju nad svetinjama nebeske skinije desetog dana sedmog meseca, nije dokazalo ništa o tome da će on taj dan i izaći iz svetinje nad svetinjama.

Da smo tada mogli razumeti temu nebeske svetinje, naše razočarenje bi bilo izbegnuto. Naši argumenti nisu dokazali da će naš Prvosveštenik na kraju 2300 dana sići sa svetog mesta nebeske svetinje u plamenom ognju da zapali zemlju; ali, toliko daleko od toga, dokazalo je da on u to vreme mora da uđe iza druge zavese, da služi za nas pred kovčegom Božijeg zaveta i da očisti svetinju. Dan. 8:14; Jevr. 9:23,24. Takav je položaj našeg Prvosveštenika na kraju proročkih dana, i to je razlog što nismo videli našeg Kralja 1844. On je tada služio samo u jednom od svetih mesta, a prestanak 2300 dana označio je početak njegove službe u drugom.

Kada je Jovan, koji je video kako se otvaraju vrata prvog odeljenja nebeske skinije, Otk. 4:1–5, na početku Hristove službe, nošen u viziji niz tok vremena do „dana glasa sedmog anđela“, video je otvorenu svetinju nad svetinjama Božijeg hrama. „I otvori se hram Božiji na Nebu, i vide se u hramu njegovom kovčeg zaveta njegovog; i behu munje, i glasovi, i gromovi, i zemljotres i grad veliki.“ Otk. 11:19. Ovde, kod kovčega Božijeg zaveta, je gde naš

Prvosveštenik služi od kraja 2300 dana. Na ova *otvorena vrata* u nebeskoj svetinji, Otk. 3:7,8; Is. 22:22–25, mi pozivamo da dođu za pomilovanje i spasenje, oni koji nisu odbacili dan milosti. Naš Prvosveštenik stoji pred PRESTOLOM MILOSTI (koji je jednostavno povrh kovčega), i ovde pri-nosi svoju krv, ne samo za očišćenje svetinje, već takođe i za oproštenje bezakonja i prestupa. Ali dok pozivamo ljude na ova otvorena vrata, i ukazujemo im na krv Hristovu, pri-nesenu za nas pred prestolom milosti, mi bismo ih podsetili na ZAKON BOŽIJI ispod prestola milosti, koji je učinio smrt voljenog Božijeg Sina neophodnim da bi krivac bio pomilovan. Kovčeg sadrži Božije zapovesti, i onaj ko želi da primi blagoslov Božiji, od ruke našeg Prvosveštenika, mora da drži zapovesti sadržane u kovčegu pred kojim on služi.

JEDANAESTA PROPOVED

SPASONOSNA VERA

TEKST: Strašno je pasti u ruke Boga živoga. Jevr. 10:31.

Pavlova poslanica Jevrejima je upućena onima koji su upoznati sa jevrejskim zakonima. Ova knjiga predstavlja Hrista i njegovo delo kao nijedna druga poslanica. To je komentar tipskog sistema, osmišljenog da prenese Jevrejski um od mrtvih slika starog zaveta, do živih činjenica novog. Jevrejske žrtve kojima je prolivana krv bile su tip žrtve i dragocene krvi Hristove. Jevrejska svetinja, sa svoje dve službe, bila je tip istinske skinije na Nebu gde Hristos služi i u svetinji i u svetinji nad svetinjama. Takav komentar je bio posebno prilagođen vremenu kada su apostoli morali da se suoče sa slepilom Jevreja, koji nisu videli da njihov tipski sistem upućuju na, i nestaje u, Isusu Hristu i njegovom delu u većoj i savršenijoj skiniji.

Međutim nije ovo bila jedina svrha Pavlove poslanice Jevrejima, da opskrbi prve Hristove apostole činjenicama i argumentima kako bi se mogli susresti sa svojom braćom po telu. Druga svrha je bila da se osvetli Hristova služba u umovima onih koji gledaju na njegov drugi dolazak, koji žive u vremenu kada se ta služba završava.

Otuda je poslanica Jevrejima zaista poslanica adventistima. Ne kažemo da je knjiga namenjena samo onima koji očekuju drugi Hristov dolazak. Bio je to snažan argument u rukama prvih apostola, a komentatori i verski učitelji generalno su u njoj našli mnogo teoretskih i praktičnih pouka za ljude svake sledeće generacije od kada je Hristos uzašao na visinu. Međutim činjenica da veliko pitanje svetinje nije ljudima otvoreno od strane teoloških učitelja sve do kraja velikih proročkih perioda, pokazuje da je njeno svetlo bilo posebno osmišljeno za naše vreme.

Naš tekst kaže da je strašno pasti u ruke Boga živoga. Ove reči se nisu mogle primeniti niti jednog trenutka od kada je Hristos poduzeo veliko delo ljudskog otkupljenja i postao čovekov posrednik kod Boga, niti na jednu osobu, osim na onu koja je počinila neoprostiv greh. Postoji tačka do koje čovek može ići, i preko koje nema oprostjenja. Međutim ova grupa je mnogo manja nego što mnogi pretpostavljaju. Ali kakav je to greh za koji nema oprostaja? Isto je sada kao i u dane Hristove. Kada je Hristos izgonio demone, Jevreji nisu verovali da je to učinjeno silom Božijom. Oni su hulili govoreći: „On ima Velzevuva, i knezom đavolskim izgoni đavole.“ Marko 3:22.

Odgovarajući na ovu hulu, Hristos je rekao: „Zaista, kažem vam: Svi će se gresi oprostiti sinovima ljudskim, i hule kojima god budu hulili: ali pohuli li tko na Duha Svetoga, neće mu se oprostiti nikada, nego mu preti večno prokletstvo.“ Marko 3:28,29. Hula na Oca i Sina može biti oprostena; ali protiv Svetog Duha, nikada.

U prvom veku, pripisivanje dela Svetog Duha sili Sotone bilo je bogohuljenje i greh koji nema oprostjenja. Tako je i u devetnaestom. U naše vreme ima onih koje Sotona podstiče da pripišu delo darova Svetog Duha, posebno dar proroštva, delu Sotone.

Ove nesrećne osobe čine greh koji nema oprostjenja. Kao dodatni dokaz ovoj činjenici, ovde navodimo da kada se ovi upozore i vrate plačuci nisu u stanju da zadrže poziciju koju su ponovo zauzeli. Poput Isava, oni su drsko prodali svoje prvorodstvo; i iako sa suzama traže da ga ponovo dobiju, ne mogu. Međutim neka se ima na umu da su one osobe koje su žalošćenjem zauvek uklonile Božji Duh od sebe ostavljene u nemarnom stanju uma, uglavnom pretpostavljajući da su na lepom putu za Nebo, kada su zapravo izgubljene. Mnogi koji pate od straha da su počinili neoprostivi greh nisu tako nešto učinili.

Bog preko svog proroka govori ovim drhtavim dušama koje su skoro lišene razuma, sledećim utešnim rečima: „Dođite sada da zajedno prosudimo”, govori Gospod: “Premda su vam gresi kao skrlet, biće beli kao sneg, premda su crveni kao grimiz, biće kao vuna.“ Is. 1:18. Hoćemo li reći da je grimizni greh kršenje šeste zapovesti? I može li se krvlju Hristovom ljaga ovog strašnog zločina oprati sa odeće grešnika? Moguće je; ali onaj ko pripisuje delo Svetoga Duha Sotoni, ne može naći pomilovanje.

Nekada je bezgrešni čovek mogao da hoda i razgovara sa Bogom, Hristom i anđelima u Edenu. Tada je bio bezbedan i srećan u rukama Boga živoga. Ali kada ga je greh

odvojio od Boga, trebao mu je posrednik. Hvala Nebu što je grešnik sada u rukama Hristovim. Međutim kada bude prošao čas milosti i Hristos se više ne bude zalagao za njega, tada će on biti u rukama Boga živoga da primi pravednu kaznu za sve svoje neoprostene grehe; jao tada! Tada će strašno biti u rukama Boga živoga.

Završni stihovi desete glave poslanice Jevrejima sadrže najjasniji dokaz da je ova poslanica data za naročitu korist onima koji čekaju drugi Hristov dolazak.

Pavle ohrabruje, „Čvrsto se držimo ispovedanja naše vere bez kolebanja; jer veran je onaj koji je obećao; i gledajmo da podstičemo jedni druge na ljubav i dobra dela; ne napuštajući naša zajednička okupljanja, kao što neki čine; već ohrabrujmo jedni druge, i utoliko više što vidite da se dan približava.“ Jevr. 10:23–25. Ovo ohrabrenje je upućeno onima koji vide da se približava dan Gospodnji. Oni su podstaknuti da čvrsto drže svoju veru, i da vernošću u dužnosti podstiču jedni druge na ljubav i dobra dela.

Pavle nastavlja: „Nego prisetite se prvih dana, u koje ste, tek prosvetljeni, podnosili veliku patničku borbu; delomice javno, izvrgnuti porugama i nevoljama, i delomice tako što ste postali zajedničari onih koji su tako prolazili. Jer sa mnogom u okovima ste saosećali i s radošću prihvatili otimanje svojih dobara znajući da imate bolji i trajan posed na nebesima.“ Stihovi 32–34.

U velikom pokretu Drugog Dolaska 1840–1844, podignut je spomenik na koji su vernici trebali da se osvrnu da ne zaborave to nebesko prosvetljenje, koje ih je pripremiло da

izdrže velike nevolje. Kao što su i Jevreji u svom oslobađanju iz egipatskog ropstva, trebali da se „sećaju celog puta kojim ih je Gospod Bog vodio“. Da su adventisti pretrpeli poniženja, neće se poreći. Oni su na mnogim mestima bili bolno pogođeni radi zalaganja zbog razloga Drugog Dolaska. Nekima je rulja otimala imovinu. A najneviniji su bili surovo tretirani zato što su se družili sa vernicima. Neki su javno bičevani, dok su drugi stavljeni pod staratelje koji su za njih upravljali njihovom imovinom.

Međutim ovome će se prigovoriti da se ove Pavlove reči odnose na Adventiste na osnovu toga što apostol govori kao da je učestvovao u ovim nevoljama i prijateljstvima. Mi odgovaramo da apostol govori proročki. On ide sa crkvom do poslednje generacije, i govori kao da treba da bude prisutan da подели sa njima njihove nevolje i radosti. Na sličan način on govori kao da prisustvuje Gospodnjem dolasku i promeni u besmrtnost. On kaže: „Jer će sam Gospod sići sa neba sa vikom, sa glasom arhanđela i sa trubom Božijom; i najpre će vaskrsnuti mrtvi u Hristu; tada ćemo mi koji smo živi i koji smo ostali biti spojeni gore zajedno s njima na oblacima, u susret Gospodu u vazduhu; i tako ćemo uvek biti sa Gospodom.“ 1. Sol. 4:16,17. Ovde Pavle govori o tome da je živ u vreme dolaska Gospodnjeg. Ako upućuje to na sebe, onda je apostol sada živ. Ako jeste, ima hiljadu osamsto godina. On je u potpunosti nadmašio Metuzalema. Ponovo, on kaže: „Evo, kazujem vam tajnu: Nećemo svi usnuti, ali ćemo se svi izmeniti; u trenutku, u tren oka, na poslednju trubu: jer će zatrubiti i mrtvi će vaskrsnuti

neraspodljivi, a mi ćemo biti izmenjeni.“ 1. Kor. 15:51,52. Ovde apostol kaže da nećemo svi zaspati. Da li je skroz pogrešno što je Pavle pogubljen u Rimu? A kada je pisao Timoteju da je spreman da bude prinesen i da je vreme njegovog odlaska blizu, da li je skroz pogrešio? U stvari, da li je on živ danas? Ako jeste, gde on stanuje?

Ali, ozbiljno, dragi čitače, svi znamo da je Pavle mrtav. I jedino dosledno gledište koje se može zauzeti o ovim tekstovima je da apostol, gledajući unapred na Gospodnji dolazak, ubraja sebe među njih. Stoga, kada kaže, „Sažalili ste se na mene u mojim okovima“, on govori o onima koji treba da stradaju zbog prihvatanja i priklanjanja Adventnoj veri. Pavle nastavlja: –

„Ne odbacujte, dakle, svoje pouzdanje, koje ima veliku nagradu; jer vam je potrebno strpljenje, da biste, pošto izvršite volju Božiju, primili obećanje.“ Jevr. 10:35,36. Neki su imali veliko pouzdanje u ono što donosi nagradu Božijem narodu. Oni su razočarani i dovedeni u izuzetno težak položaj, koji zahteva strpljenje. Strpljenje je bilo neophodno da bi se izašlo u susret ismejavanju adventista pre nego što je vreme prošlo; ali kada je vreme prošlo, povremeni uzvici, „Niste znali onoliko koliko ste mislili da znate“, „Još niste otišli gore“, bili su veoma teški za podnošenje onima čija su srca bila pogođena tugom jer njihov Gospod nije došao kao što su se nadali.

Međutim zašto primeniti ove apostolove reči na pokret Drugog Dolaska? Mnogima to izgleda sanjarski. Odgovaramo na to da nas sledeći stih primorava da tako primenimo

Pavlove reči. A ako čitalac bude iskren i dobije dokaze, neće imati poteškoća. Evo zlatnog teksta koji rešava pitanje: „Jer još malo, i doći će onaj koji treba da dođe, i neće zakasni-iti.“ Stih 37. Jednostavna izjava da Hristos jeste zakasnio, pokazuje razočarenje. Sada ulazimo na uznemirujuće tlo. Pavle nastavlja: –

„Pravednik će od vere živeti; ali ako se ko povuče, neće biti po volji duše moje.“ Stih 38. Kada su Adventisti gledali unapred prema jasnom periodu za ispunjenje svoje nade, stvar je bila u jednom matematičkom proračunu. Hodali su po gledanju. Ali kada je vreme prošlo, a oni dovedeni u vreme čekanja i straženja, oni koji su uopšte živeli, živeli su verom. Živeli su verom u Boga, u njegovu reč, i Adventno iskustvo koje je u njima izvršeno preko Duha Božijeg. Dok su se neki čvrsto držali svog Adventnog iskustva, mnogi su ga se odrekli i vratili svetu i Sotoni. Ovde su dve grupe. Jedna se čvrsto drži, i ugađa Bogu; druga se povlači i trpi njegovo nezadovoljstvo. Ovde, opet, apostol koristi reč „mi“ u sledećem stihu, čime ubraja sebe u red adventista u proročkom govoru. Dobro razmislite o njegovim snažnim rečima:

„Ali mi nismo od onih koji se povlače na propast; nego od onih koji veruju na spasenje duše.“ Stih 39. Ovde su dva puta koji vode u suprotnim pravcima; jedan na spasenje, drugi na propast. Povuci se, je propast; verovati, je spasenje. Ali apostol ne govori o veri u opštem smislu, već u vezi teme o kojoj se raspravlja, a to je skori Gospodnji dolazak.

Šta je onda spasonosna vera za naše vreme? U danima Noja, spasonosna vera je bila verovanje da vode potopa dolaze. U danima Lota, spasonosna vera je bila verovanje da će oganj padati ko kiša sa neba na bezbožnike. U Hristovim danima spasonosna vera je bila verovanje da je Isus iz Nazareta bio pravi Mesija. Spasonosna vera sada je verovanje da će se drugi Hristov dolazak dogoditi uskoro. Ovo obuhvata veru u Boga i u njegovu reč, na celom putu kojim nas je Gospod Bog vodio, i da će uskoro doći ispunjenje blažene nade. Evo spasonosne vere za Hrišćane poslednje generacije.

U sledećem poglavlju apostol pominje istaknute heroje vere. „Verom je Avelj prineo Bogu bolju žrtvu od Kaina.“ Pogl. 11:4. Kain je, u svom neverovanju u dolazećeg Otkupitelja, prineo Gospodu prvine sa zemlje. Bog nije poštovao njegov prinos. Ali Avelj, u veri u budućeg Otkupitelja, doveo je prvenca svog stada. Kroz to jagnje Avelj je video Hrista. On je isto tako jasno video pomirujuću Isusovu krv kroz krv tog prvenca, kao što je mi vidimo kroz plod vinove loze dok se okupljamo oko trpeze za večerom Gospodnjom.

Apostol pominje veru Nojevu. „Verom je Noje, upozoren od Boga na stvari koje se još ne vide, uplašen, pripremio barku za spasenje svog doma; kojom je osudio svet.“ Stih 7. Ovaj slučaj ima poseban značaj za naše vreme. Hristos opisuje da će stanje stvari u vreme dolaska Sina čovečijeg biti kao u dane Noja. Tada je jedna porodica poverovala i spasla se; dok je ceo ostali svet sumnjao i bio izgubljen. Ali malo će njih imati spasonosnu veru, kada Hristos dođe.

Noje je podneo velike žrtve. Propovedao je skoro vek i četvrt. Uložio je bogatstvo u barku. A mi se usuđujemo da kažemo da stara barka nije vredela ni jedan odsto od uloženog novca jer je ostala na Araratu nakon što se voda povukla. Bila je potrebna jaka vera da se patrijarh navede na tako velike žrtve. Vera u skori dolazak Sina čovečijeg zahteva isto tako veliku žrtvu kao i ona koju je podneo Noje.

Apostol nastavlja istu temu u dvanaestoj glavi, kao zaključak: „Stoga, videći da smo i mi okruženi tolikim oblakom svedoka, odbacimo svaki teret i greh koji nas tako lako saleće.“ Stih 1. Oblak svedoka su heroji vere iz prethodnog poglavlja. Što se nas tiče, valja slediti primer dobrih ljudi; treba da se ugledamo na ove pobožne ljude vere. I neka se primeti u ovom zapisu da iako postoji mnoštvo tereta, postoji samo jedan greh koji saleće. Bogatstva, ponos i veliki broj prepreka su tereti; ali greh koji sve saleće je ono suprotno temi kojom se apostol bavi. Njegova tema je spasonosna vera. Saletajući greh je neverstvo. Pomenuti primeri vere su odbacili svaki teret, i trčali trku koja je bila stavljena pred njih. Oni koji zadrže spasonosnu veru do kraja će takođe odbaciti svaki teret i greh neverstva koji sve saleće, i trčaće trku koja je stavljena pred njih, gledajući u Isusa, nepogrešivog primera. Na kraju trke je večni život, večno nasleđe i venac slave. Amin.